

ЛИНДА СЮ ПАРК БУРЯТА

Част 9 от „39 ключа“

Превод от английски: Емилия Масларова, 2010

chitanka.info

*Посвещавам на Ноултън, който никога не остава без
ключове.*

Линда Сю Парк

ГЛАВА 1

— Бахамските острови.

— Ямайка.

— Бахамските острови.

— Ямайка.

Дан стисна зъби и изскърца с тях — стисна и изскърца с всичко в тялото си, с което можеше да го направи. Опита още веднъж:

— Ба-хам-ски-те ос-тро-ви. Помисли само, Ейми...

— Нали това правя! — тросна се сестра му. — Което не важи за теб. Виж какво, ще отидем където е отишла и тя, тоест на Ямайка. Когато е живяла на Бахамските острови, дори не е била пират!

Говореха за Ан Бони, която през XVIII век се е дегизирала като мъж и е станала дързък пират. И която можеше да е сред техните предци — а можеше и да не е. В Китай Дан беше намерил миниатюра: женски портрет, отзад на който беше написано името на Ан Бони. Това беше единствената следа, по която можеха да продължат издирването.

Ейми и Дан бяха от рода Кахил. Близо половин хилядолетие хората от рода Кахил бяха сред най-влиятелните личности в света. Учени като Галилео и Мария Кюри, художници и писатели като Винсент ван Гог и Марк Твен, световни водачи като Наполеон и Джордж Вашингтон — списъкът беше дълъг-предълъг... и както личеше, бе твърде възможно Ан Бони също да е била от рода Кахил.

В началото на XVI век родът се разцепил на кланове и всеки от тях получил наследството на едно от децата на Гидиън и Оливия Кахил. Най-големият син Люк станал родоначалник на клана Лусиан. Стратези, политици, предприемачи. Сестрата Катрин на клана Екатерина, новатори и изобретатели. Братът Томас на клана Томас, пътешественици, авантюристи и спортисти. И сестрата Джейн на клана Джанъс, към който се числяха творци и мечтатели. Оттогава клановете се бореха помежду си в отчаяна надпревара да разбулят тайната как да се превърнат в най-могъщите хора на планетата.

Ейми и Дан се бяха включили в надпреварата. Не че в началото го знаеха. След смъртта на любимата им баба Грейс завещанието ѝ бе съставено така, че да ги насочи към първия ключ — и да даде тласък на приключение, каквото те не бяха и сънували.

При това не бяха сами. И други отбори се впуснаха да издирват ключовете — отбори, готови на всичко, само и само да не допуснат Ейми и Дан да бъдат първи. Взривове, срутени пещери, опити да ги отровят, удавят, погребат живи. Във Франция, Австрия, Япония, Корея, Египет, Австралия, Южна Африка, Китай... Дан и Ейми се бяха спасили и междуременно бяха намерили доста от ценните ключове.

И пак не знаеха какво точно правят.

* * *

Сега бяха на летището в Пекин и чакаха гувернантката си Нели, която беше отишла да обмени пари.

— Ямайка е последното място, където са видели Ан Бони и са чули нещо за нея — напомни Ейми. Вече беше проучила в интернет. — Затова трябва да започнем да търсим оттам.

— Ама... — подхвана Дан, но млъкна насред изречението и се опита отчаяно да измисли как да обори доводите на сестра си.

Тя умееше да вижда цялостната картина. Дан го биваше повече в подробностите, а точно сега той беше насочил вниманието си към една конкретна подробност на Бахамските острови.

Ейми го погледна право в очите.

— Знам, Даниъл Артър Кахил, какво ти се върти в главата — заяви тя строго. — Не ставай за смях. Трябва да изпреварим другите отбори и да стигнем преди тях при следващия ключ. Нямаме време за губене по някакви си тъпи увеселителни паркове.

Дан кресна:

— Някакви си тъпи увеселителни паркове ли? *Така* ли си го представяш? Нищо не разбираш! „Океана“ е най-големият аквапарк в света! Там има колко... сигурно сто водни пързалки! И можеш да си плуваш заедно с делфините. И да видиш морски котки и пирани!

— Ха! — посочи го победоносно сестра му. — Така си и знаех, мислиш за „Океана“!

— Е, *това* е последното нещо, за което ще си помислиш ти — натякна ѝ горчиво момчето. — Ама че късмет, на този свят да има само един човек, който да не умее да се забавлява, и той да ми се пада сестра. Не, чакай, взимам си думите назад. Ти си представяш забавленията като библиотека, която работи денонощно без почивни дни.

Очите на Ейми се разшириха от обида.

— Н-не е ч-честно, Дан — изпелтечи тя — както винаги, когато беше разстроена.

Момчето се сгърби. Чувстваше се зле, ако обидеше Ейми, но честно казано, понякога беше неизбежно.

— Виж какво, знам, че според теб е нелогично да ходим първо на Бахамските острови. Но също и не сме сигурни, че ключът е на Ямайка.

— Така е — призна Ейми.

Дан усети, че тя омеква, и се помъчи да измисли нещо, с което да я убеди.

— Дотук намирахме всички ключове към загадката, защото, докато ги търсехме, се натъквахме на най-различни други неща, нали? На „неподходящите“ места. Но ако първо не бяхме отишли на „неподходящите“ места, нямаше да намерим онова, което да ни насочи към *подходящите* места и към ключовете. — Беше поруменял от усилието и опитите да ѝ обясни. — Накратко казано, оказа се, че сме направили добре, като първо сме отишли не *там*, където трябва. Ето ти ги и Бахамските острови!

Ейми прихна.

— Даваш ли си сметка какво казваш? Признаваш, че съм права за Ямайка!

Дан грейна в усмивка.

— Ти държиш да си права, аз пък държа да отида в „Океана“ — оципа я той по ръката. — Ето на това му се казва: „И вълкът сит, и агнето цяло“.

Бяха много доволни и изобщо не се сетиха, че Кабра имат вила точно на Бахамските острови.

Свръхбогатото семейство, самото възплъщение на рода Лусиан, оглавявано от Изабел Кабра, която вече се беше опитала да отстрани от надпреварата и Дан, и Ейми.

И която преди години беше убила майка им и баща им.

* * *

При тях дойде Нели, която, както обикновено, клатеше глава в такт на каквото си беше пуснала по айпода. Веднъж Дан беше предложил да си направи операция по присаждане на слушалките в ушите, понеже тя и бездруго не ги сваляше оттам.

— И така, деца, гишето за билети — оповести тя. После кимна одобрително. — Бахамските острови... ето на *това* му се казва живот, мой човек! Плажен шезлонг, умирам си за такива неща!

На път за касата тя се отби до тоалетната. След като се върна, им взе паспортите.

Вече бяха разиграли добре сценката: Нели се редеше на опашката и после разговаряше с човека на касата, а Дан и Ейми стояха зад нея и правеха всичко възможно да приличат на деца, тръгнали заедно с гувернантката да погостуват малко на милите си роднини. Не напомняха на деца, непрекъснато бягащи от роднини главорези — роднини, които само се чудят как да скроят номер на Дан и Ейми и да ги убият. Каквито роднини всъщност бяха.

— Три билета до Бахамските острови — каза на касата Нели.

Докато чакаха, Дан си провери гласовата поща. Навъси се, след като послуша малко.

— Обаждал се е Хамилтън — каза на Ейми, щом затвори.

— Какво иска?

Дан поклати глава.

— Линията беше ужасна, постоянно прекъсваше. Но... — огледа се той подозрително. — Но баща му вече е разбрал някак къде отиваме.

Ейми ахна.

— Как е възможно? Допреди колко... допреди пет минути самите *ние* не знаехме накъде ще се насочим. И единственият човек, който...

Тя млъкна и очите ѝ се разшириха.

— Докато е била в тоалетната! — възкликна Дан.

Двамата се извърнаха и се вторачиха в гърба на Нели на касата.

* * *

Ейми усети как ѝ причернява. Стисна за миг очи и си припомни, че и друг път Нели се е държала подозрително. Когато ги отвори отново, видя, че Дан изглежда точно така, както тя се чувства. Върху всеки квадратен сантиметър от лицето му се четеше болка. Дори по носа му, ако това изобщо беше възможно.

От няколко месеца двамата прекарваха с Нели повече време, отколкото с който и да е друг. „Сега вече тя за нас е не само гувернантка... сега ни е нещо като братовчедка — помисли Ейми. — Може би дори като по-голяма сестра. Как е възможно...“

— Трябва да разберем какво е намислила — заяви Дан. — Ще я притиснем в самолета, там няма къде да ходи. Но нека ти кажа какво още ми е предал Хамилтън.

Ейми погледна още веднъж притеснено Нели и се извърна към брат си.

— И така, Айзенхауър е научил, че отиваме на Бахамските острови — допълни Дан, — и Хамилтън не е разбрал за какво точно става дума, но баща му бил споменал за някаква котка и че сме объркали всичко и не трябвало изобщо да ходим на Бахамските острови. Те отивали в Южна Каролина.

— Знае ли за портрета? За Ан Бони?

— Нямам представа. Не е споменал нищо за нея, говори само за някаква котка.

— Котка ли? Или котарак? Саладин?

— Не. Линията прекъсваше и не чух всичко, но определено не беше за Саладин. И понеже стана дума...

Той извади котарака от клетката за домашни любимци и го погали малко. Ейми усети, че брат ѝ още мисли за Нели и че се е обърнал към Саладин, за да намери малко утеха.

Котаракът се сгуши в ръцете му и измърка — единствен той от тримата беше повече от доволен.

ГЛАВА 2

Нели зяпна от изумление.

— Преотстъпвате *ми* мястото до прозореца? — възкликна невярващо.

За миг бе смаяна от великодушието им, но не се поколеба, веднага се възползва от този рядък дар. Намести се на седалката и подпря глава на прозореца.

След като излетяха, Дан се пресегна и ѝ махна слушалките от ушите.

— Какви ги вършиш, мой човек? — възкликна Нели.

— Уместен въпрос — отвърна той. — *Какви* ги вършиш?

Той издърпа кабела на айпода и хвана слушалките така, че Нели да не може да ги стигне.

Ейми ги взе от него и намота старателно кабела — колкото и да замахваше с ръка, Нели не успя да се добере до тях.

— Престани — рече Ейми. — Трябва... трябва да поговорим.

Нели се притесни, но го прикри с отчаяна въздишка.

— Какво има пак? Казахте Европа, заведох ви в Европа. Казахте Япония, заведох ви там, после в Египет, Русия и... и къде ли още не, вече му изпуснах края, а сега искате на Бахамските острови и ние пътуваме натам. Какво толкова имаме да обсъждаме?

Дан кръстоса сериозно ръце. За стотна от секундата на Нели ѝ се прииска да го погали по главата — с угриженото си лице той изглеждаше по-малък.

— Какво ще кажеш като начало за това — подхвана Дан. — Повечето хора чакат с месеци разрешение да отидат в Тибет, а ти го получаваш като с вълшебна пръчка. Звънваш един телефон и най-неочаквано разполагаме с единствения хеликоптер на света, който може да се качи на връх Еверест. Семейство Холт научават отнякъде, че отиваме на Бахамските острови, при положение, че знаем само ние и никой друг. А в Русия чухме на гласовата ти поща едно съобщение, в което те молеха да дадеш отчет...

Нели знаеше, че рано или късно този миг ще настъпи, и се молеше все пак да е късно.

„Е, започна се“, помисли си. Дали да не отклони вниманието им... Тя тръсна глава.

— Страхотно, няма що. Зарязвам си ученето, за да ви наглеждам, напускам дори *страната*, за да тръгна заедно с вас по широкия свят и да гоня онзи, дето духа, от което майка ми и баща ми не си умират от удоволствие, хиляди благодарности, дори на няколко пъти ви спасявам кожата и сега така ли ми се отплащате?

Ейми се умърлуши. На Нели ѝ домъчня за нея. Клетото дете. Въпреки че имаше до себе си гувернантка, Ейми се бе нагърбвала с бремене, пред което щеше да се прекърши и възрастен човек.

— Не че не ти вярваме, Нели — подхвана тя. — Но господин Макинтайър ни предупреди да не се доверяваме на *никого*. А онова, което каза Дан... не виждаш ли, че изглежда доста съмнително?

„Когато играта загрубее, беж в тоалетната.“ Нели разкопча колана.

— Извинете, отивам до тоалетната.

И Ейми, и Дан не се помръднаха.

— О! — възкликна тя. — Ето защо, значи, ми отстъпихте мястото до прозореца. Трябваше да се досетя.

Дан се завъртя на седалката така, че да ѝ препречи още повече пътя.

Тя прехапа устна и се загледа в скута си. В главата ѝ препускаха мисли. „Точката за поверителността в договора... още петдесет хиляди долара, ако се справя, без да им казвам. Петдесет хиляди! Но не съм и предполагала, че всичко ще се усложни толкова... и че вероятно ще става още по-лошо.“

Без да вдига поглед, усещаше, че те са вперили очи в нея. Не беше лесно да ги заблудиш.

„В такъв случай — истината. Но не цялата. Няма да им казвам за кого работя. Ще бъде достатъчно и да им хвърля малко прах в очите.“

Нели взе решение.

— Добре де — подхвана тя. — Не би трябвало да го правя, но вече не издържам. Ще ви кажа всичко. — Нели натисна копчето, с което смъкна седалката, доколкото беше възможно — цели два

сантиметра. — Настанявайте се удобно, малките — подкани тя. — Има да ви разказвам дълго.

* * *

Ейми изпита чувството едва ли не че пада. Сякаш някой беше издърпал килимчето, на което стоеше, и тя бе загубила равновесие. Въпреки че седеше.

Оказваше се, че Нели, на която през всичките тези седмици се бяха доверявали, на която бяха разчитали и с която бяха споделяли... не е такава, за каквато са я мислели.

Тя не учеше в колеж и не бе наета от леля Биатрис за тяхна гувернантка. Нищо подобно.

Току-що Нели им беше казала, че господин Макинтайър ѝ е платил, за да ги наглежда, и че през цялото време тя му е пращала отчети какво правят.

Без да се усеща, Ейми стисна Дан за ръката. Погледна го и видя, че е пребледнял и устните му са изгубили цвета си. Той не отдръпна длан.

А Нели беше още в началото.

— Всъщност ме е наела Грейс — обясни тя. — Когато е съставяла завещанието си, явно се е досещала, че ще тръгнете да издирвате ключовете към загадката. И че в другите отбори ще има възрастни хора и те ще разполагат с пари или и двете. Затова е обмислила внимателно всичко. Искала е до вас да има човек, който да ви помага по време на пътуването, който да шофира и така нататък. Каза ми, че ще издирвате следи и нищо чудно играта да загубее. Но не ми каза и думичка в какво всъщност се забърквам. — Нели поклати глава. — Ходих на цели три събеседвания. Ужас, само как ме разпитваше. Знаех, че съм я спечелила, когато ѝ обясних, че знам да управлявам самолет. Накрая получих работата, а Грейс каза на леля ви Биатрис, че ако ме уволни, няма да получи нищичко от наследството. Баба ви беше умна.

Дан се прокашля.

— Затова, значи, си се задържала толкова дълго — провлече той бавно. — Преди теб леля Биатрис се отърваваше от гувернантките

така, сякаш са хлебарки.

— *Кълна се*, не съм казвала на другите отбори абсолютно нищо — увери ги Нели. — Съобщавам информацията на Макинтайър и той решава какво да прави с нея. Ето, да вземем например Бахамските острови. Да, съобщих му. Но не съм казвала нищо на семейство Холт. Явно го е направил той по някакви свои си причини, които обикновено не ми разяснява. Иначе имам задължението само да ви пазя.

Тишина.

— Толкова ли не разбирате? — попита Нели вече малко отчаяно. — Още от самото начало в длъжностната ми характеристика пишеше, че трябва да държа връзка с Макинтайър. Именно за това ми плащат през цялото време.

Накрая Ейми се насили да каже няколко думи.

— През цялото време ли? — прошепна тя. — През цялото време си ни лъгала, само и само да вземеш парите?

— *Не* — възрази ядосано Нели. — Наистина се хванах заради парите. Но сега...

Ейми почти не обърна внимание на недовършеното изречение, защото очите ѝ се бяха напълнили с парливи сълзи. Самата тя не можеше да каже какво точно изпитва. Гняв? Тъга? Страх? Объркване?

Отговор: Да, всичко това накуп.

„Лъгала ни е толкова дълго, как сега да ѝ вярваме?“

Тя разкопча колана и се изправи рязко.

— Извинявай — каза с надеждата да е прозвучало хладно.

Както държеше слушалките на Нели, отиде в другия край на самолета, а Дан я следваше по петите. Там Ейми каза с призрачен шепот:

— От тук нататък няма да допускаме да научава какво правим — заяви Ейми.

Брат ѝ я погледна разтревожен.

— Не можем да го направим, Ейми! Имаме нужда от Нели... в смисъл, без нея... — затърси той точните думи. — Кой ще шофира, ако не тя, кой ще... и всичко останало? Какво ще правим?

Стреснатото му лице беше по-красноречиво от всички думи. Дан всъщност казваше: „Имаме срещу себе си заговорници, крадци и убийци! Деца сме... няма да се справим сами!“.

Ейми преглътна, за да разсее паниката си, и се опита да говори спокойно.

— Ще решаваме в движение. Например можем да ѝ казваме къде отиваме, но не и какво смятаме да правим, след като пристигнем, разбираш ли?

— Добре — съгласи се след дълго мълчание брат ѝ. — Ще решаваме според обстоятелствата, нали така?

Ейми си избърса с ръкав очите. Още трепереше, но това, че стоеше до Дан, донякъде засилваше решителността ѝ. „Поне сме заедно...“

— Така да бъде — отсъди тя с възможно най-нормален тон.

Нормален. Тя вече не знаеше какво всъщност означава тази дума.

ГЛАВА 3

Каквато и предателка да беше гувернантката, Дан беше готов да тръгне.

Беше само на две крачки от аквапарка „Океана“ и нищо не можеше да го спре да отиде и да го разгледа.

— Хайде, момичета... защо се бавите толкова?

Беше по бански костюм и държеше ръчката на вратата, докато гледаше как Ейми и Нели ровят из куфарите си. След самолета тримата си бяха разменили най-много пет-шест думи.

Беше прекарал остатъка от пътуването в мисли, които се въртяха в кръг. Опитваше се да състави наум списък на всичко случило се, докато Нели е била наблизо. Не беше лесно, защото тя беше с тях почти през цялото време. И както и Дан да обобщаваше онова, което се е разиграло — като се започне от парижките улици... през затънтената провинция на Австралия... до изкачването на Еверест — Нели им беше помагала много повече, отколкото им беше пречила.

И всички хотелски стаи... Понякога тя беше спала в тяхната стая, друг път — отделно. Безспорно е разполагала с колкото си щещ възможности да държи връзка с Макинтайър и да разработи план за предателство. Но защо протакаше? Ако се беше съюзила с враговете им, защо просто не беше отстранила Дан и сестра му при първа възможност?

Нещо не се връзваше. А Дан издирваше ключовете от доста време и беше наясно какво означава това.

Неприятности.

Беше решил обаче засега да не се занимава с този въпрос.

— Хайде, побързайте де! — подкани той, едвам го свърташе на едно място.

— Първо плажно масло — отсече Нели и му метна тубичката.

Дан хвърли хавлиената кърпа на леглото. Нанесе малко от маслото по ръцете, стомаха и гърдите си, след това прокара мазни длани и отпред по краката си.

— Готово. Сега добре ли е?

— Не, не е добре — отвърна тя. — Сложи и на гърба, врата и отзад на краката. А също на ушите.

— Дай аз да ти намажа гърба — побърза да предложи Ейми.

Дан я стрелна с очи. Беше наясно, че сестра му не иска Нели да присъства в живота им, освен ако наистина не се налага — че не иска дори тя да им слага плажно масло.

— Мога и сам — заяви момчето и си наплеска гърба с маслото още по-немарливо, отколкото отпред. После грабна хавлиената кърпа. — Няма да ви чакам повече... тръгвам без вас.

Видя как Нели върти очи.

— Ела в Залива на делфините в... — Тя си погледна часовника. — В два часа. И не се заплесвай. До гуша ми дойде да се притеснявам за вас, когато ми изчезвате.

Но още преди да се е доизказала, Дан излезе.

* * *

Купи си билет за аквапарка и получи ластиче, което да сложи на китката си. Първата спирка: водните пързалки „Дворецът на слънцето“. Една от пързалките изглеждаше почти отвесна! Дан се спусна както му обясниха служителите горе на пързалката: с кръстосани при глезените крака и с ръце върху гърдите.

Какво шеметно спускане, свят да ти се завърти! В буквалния смисъл на думата. Водата му влизаше в устата и му пълнеше носа и когато Дан цопна в езерцето долу, той вече се давеше, кашляше и плюеше. Беше страхотно.

Тича напред-назад из аквапарка цели два часа. Все не можеше да реши какво да прави — дали първо да опита по веднъж всички пързалки, или да се спуска отново и отново по онези, които са му харесали. Това вероятно щеше да бъде единствената му възможност: след като пак се заемеха да издирват ключовете към загадката, едва ли щеше да разполага с време за забавления.

При тази мисъл го замъчи лека вина. Докато вървеше към следващата пързалка, Дан поспря няколко минути да потърси из

храстите котка. И то не каква да е, а шарена, както му беше казал Хамилтън.

Точно тогава видя табела, оповестяваща, че в парка е забранено допускането на домашни любимци. Това, разбира се, означаваше, че трябва да търсят котката извън него. Колко ли котки живееха на Бахамските острови? И как те щяха да намерят онази, която им трябваше?

Но следващата пързалка заличи от ума му всички мисли за котки. Дан се пхна в един цилиндър и се спусна по стръмнината. Накрая пързалката ставаше равна и водеше към тунел. Но не какъв да е. Беше изработен от прозрачно стъкло — *и минаваше през огромен аквариум с акули*. Те дойдоха много близо... ако не беше стъклото, Дан можеше да ги пипне.

— Беше *наистина* жестоко! — сподели момчето с Ейми, когато тримата се срещнаха.

Беше закъснял само седем минути.

— Е, това тук е много по-жестоко — подметна Нели.

Държеше мрежа, пълна със странни на вид неща.

Ейми се извърна да не ги гледа, а Дан последва примера ѝ и също не обърна внимание на Нели. Тя обаче нямаше намерение да се отказва.

— Само да бяхте видели пазара! — възкликна. — Банани, плодове от хлебно дърво, захарни ябълки... — купих май от всичко по едно. — Нели извади шепа кръгли тъмнокафяви плодчета, увити в нещо като червени пипала. — Индийско орехче. Това червеното се яде. При нас почти никъде няма да го намерите цяло... за готвене то е много по-подходящо така, отколкото стрито на прах. Помиришете го — протегна тя длан към Дан, който тутакси се дръпна назад.

— Не, благодаря — отказа той. — Приличат на лайнца. На дизайнерски кучешки лайнца като от красиво мъничко изложбено псе.

Нели върна индийските орехчета в чантата.

— Защо ли изобщо опитвам — промърмори тя.

— Слушайте сега — подхвана Дан. — Докато чаках на опашката, някакви обсъждаха как веднъж една от акулите изскочила от аквариума и се приземила на пързалката, представяте ли си? А после се хлъзнала и накрая се озовала в басейна долу!

Ейми потрепери, а Дан се досети, че тя навярно си е спомнила Австралия, където се бе нагледала на акули — щяха да ѝ стигнат за цял живот.

— Някой пострадал ли е? — попита разтревожена тя.

Брат ѝ сви рамене.

— Не. Случило се е още преди да отворят парка. — Лицето му посърна. — Но акулата е умряла от хлорираната вода.

— Клетата тя! — намеси се и Нели.

— Жалко, че не съм бил там — добави Дан. — Помислете само — можеше да плувам с акула.

От страх, примесен с презрение, Ейми изсумтя.

— Може ли да сменим темата? — подкани тя. После изгледа на кръв Нели. — Нали ще ни извиниш...

Тя смъкна очилата и сви рамене. Ейми дръпна на няколко метра Дан, после вдигна някаква брошура.

— Ау! Брошура — каза той.

Престори се, че се прозява.

— Чуй само — започна сестра му. — Разходка с пиратското корабче „Джоли Коджър“^[1]. Отиваш с него на по-малките острови. — Тя разлисти брошурата и зачете на глас: — „Острови, за които се знае, че често са били посещавани от прочути пирати като Хенри Морган, Черната брада и... — Момичето помълча, за да прозвучи по-внушително: — И от *Джасак Ракам!*“

— От Джасак Кракъм^[2] ли? Име точно като за пират.

— *Ракам* — поправи го сестра му. — Към него се е присъединила и Ан Бони — пиратът жена. Ако огледаме местата, където е ходил Ракам, може би ще открием нещо!

Дан взе от Ейми брошурата и я прегледа.

— Чуй, чуй! — извика той. — „Ще търсите скрити съкровища! В цената влизат и детекторите за метал и лопатите, които ще използвате!“ — Сетне продължи вече не така въодушевено: — Чакай, има звездичка и в бележката под линия пише: „Във всеки магазин за сувенири в курортите можете да възстановите стойността на монетите, които сте открили“. — Дан изсумтя. — Фалшиви съкровища — подметна отвратен. — Ако някой иска истинско предизвикателство, по-добре да се включи в издирването на ключовете към загадката.

Ейми преглътна, за да не се усмихне. Беше почти сигурна, че доскоро и Дан е щял да се запретне да копае и да търси монетите.

Двамата се върнаха при Нели.

— Отиваме на екскурзия — оповести Ейми. — Няма нужда да идваш с нас... до час-два се връщаме.

— На каква екскурзия? — попита Нели.

— Не е ли все едно? — тросна се другото момиче.

— Не, не е — отсече Нели. — И да ти харесва, и да не ти харесва, Ейми, още съм ви гувернантка. Нося отговорност за вас. А това означава, че съм длъжна да попитам „На каква екскурзия?“, а ти си длъжна да ми отговориш. Ако не го направиш...

Тя не се доизказа и сви рамене.

Не беше трудно да се досетиш какво означава това. Означаваше: *обратно при леля Биатрис.*

Дан прошепна в ухото на сестра си:

— Не помниш ли какво решихме? Че можем да ѝ казваме къде отиваме, но не и какво ще правим.

Ейми му кимна, сетне погледна Нели.

— Добре де. Отиваме на екскурзия с корабчето „Джоли Коджър“.

— На екскурзия с корабче — повтори Нели. — В открито море ли?

— Хм, да.

— Тогава идвам с вас. Тук също нямате избор.

Ейми стисна юмруци, като се постара върху лицето ѝ да не се изписва нищо. Наложил си да се държи хладно и ядосано, само и само да не ревне. Истината беше, че след онова, което Нели им беше разказала в самолета, на Ейми ѝ се беше плакало поне десетина пъти.

Нели нямаше да спечели никаква награда на Олимпиадата за гувернантки, ако изобщо съществуваше такава. Понякога беше небрежна, шофираше като луда и им разрешаваше да се тъпчат с нездравословна храна. Но винаги беше до тях и чак сега Ейми си даде сметка колко зависима е станала от присъствието ѝ.

Дан я докосна по ръката.

— Да вървим — подкани той.

Двамата обърнаха гръб на Нели и забързаха по пътеката към пристанището.

Нели се навъси. Двамата не забелязаха как тя се извърна и погледна към мъжа, който се бе скрил зад бугенвилията.

Той ѝ кимна, Нели също му кимна.

* * *

Тримата се качиха заедно с десетина други туристи на голям катамаран с името „Джоли Коджър“. По указания на екипажа насядаха около брезента, опънат между двата кила. Ейми се постара двамата с Дан да са на няколко метра от Нели.

Времето в открито море беше прекрасно, с ветреца, силен колкото да издуе платната и да донесе прохлада под прежурящото слънце. Ейми се взря във водата. Беше виждала на снимки Карибско море и винаги си беше мислила, че цветовете са обработени и е невъзможно да има такъв изумителен оттенък на синьото. Грешеше. Водата наистина беше невероятна.

Ейми се замисли за различните названия на синия цвят: лазурен, тюркоазен, електриков, небесносин. Никое от тях не съответстваше на цвета на океана, явно трябваше да му се измисли име, каквото досега не съществуваше. Съчетание от всички отсенки на синьото.

Лазурен и тюркоазен... лаз-тюрк...

— Лаз-тюрк-електросин — изпелтечи момичето. Остана доволна — звучеше като име на измислен цвят. Ако Ейми употребяваше думата, тя може би щеше да се хареса и някой ден да навлезе в езика.
— Лаз-тюрк-електросин — повтори Ейми.

— Лази къде? — попита Дан.

— Няма значение — изчерви се сестра му.

Точно тогава заместник-капитанът на корабчето се провикна:

— Здравейте всички!

Беше младеж, който очевидно бе в отлична физическа форма, по къс панталон и тясна тениска, под която личаха съвършените му бицепси. Нели изправи гръб и за изумление на Ейми наистина махна слушалките.

— Ще ви разкажа накратко къде отиваме днес — подхвана той. Беше с напевен акцент, който съответстваше напълно на усмивката и

непринуденото му поведение. — Надявам се да прекарате отлично... сигурно вече се забавлявате.

Туристите кимнаха и се усмигнаха.

— Наближаваме първата си спирка. Казва се Букановият залив. „Boucan“ е стара френска дума. Означава „скара за месо“. Когато по нашите острови са дошли първите моряци от Европа, те са си пекли месото на boucan. И французите са започнали да ги наричат boucanier.

— Bussaneers! Пирати, корсари! — възкликна Ейми.

— Точно така — потвърди младежът. — Това е английската дума. С нас пътува много умна млада дама. — Заместник-капитанът продължи речта си: — Дълго време Бахамските острови са *истински* рай за пиратите. Капитан Кид е хвърлил котва на остров Ексума недалеч оттук. Често е идвал и може би най-прочутият от всички пирати — Черната брада. Истинското му име е Едуард Тийч.

Ейми се прокашля.

— Тук се е подвизавал и Джак Ракам, по прякор Шарения, нали?

— Да, млада госпожице, и Джак Ракам. Всички обичат Бахамските острови! — пошегува се той. — Нали знаете знамето с черепа и кръстосаните кости? Според някои пръв го е развял Ракам.

Ейми сръга Дан.

— Джак Ракам! — прошепна тя яростно.

* * *

Катамаранът хвърли котва в едно живописно заливче. Екипажът натовари разни неща до моторизирания надуваем сал, а всички останали скочиха от корабчето и заплуваха към плажа.

След като излязоха от водата, повечето деца грабнаха металотърсачи и тръгнаха да дирят „скрити съкровища“. Някои от туристите си сложиха шнорхели и очила, а други, включително Нели, опънаха хавлиени кърпи върху пясъка и се приготвиха да поработят усилено върху тена си. Нели се излегна веднага — тъмните очила и слушалките си бяха твърдо по местата.

— Млада госпожице! — махна с ръка заместник-капитанът на Ейми. — И вие, младежо. Имам нещо за вас.

— За нас ли? — учуди се тя.

Двамата тръгнаха към мястото, където мъжът работеше — разтоварваше сала.

Той бръкна в един от джобовете на късите си панталони.

— Преди да отплаваме, при мен дойде един ваш приятел. Каза да съм ви предадял това, след като стигнем на острова.

Заместник-капитанът подаде на Ейми сгънат лист хартия.

— Един наш приятел ли? — повтори като ехо Дан. — Каза ли си името?

Мъжът поклати глава.

— Съжалявам.

— Как изглеждаше?

Заместник-капитанът сбърчи леко чело, опитваше се да си спомни.

— Беше по-възрастен господин. Май в сива риза.

— Азиатец ли беше? — попита Дан.

Ейми знаеше какво точно си мисли брат ѝ, защото и тя си мислеше същото: дали не беше Алистър Ох? Или дори чичо му Бае?

— Опасявам се, че не му видях добре лицето. Беше с нахлупена шапка и с тъмни очила. Съжалявам — усмихна се той. — Искате ли екипировка за гмуркане?

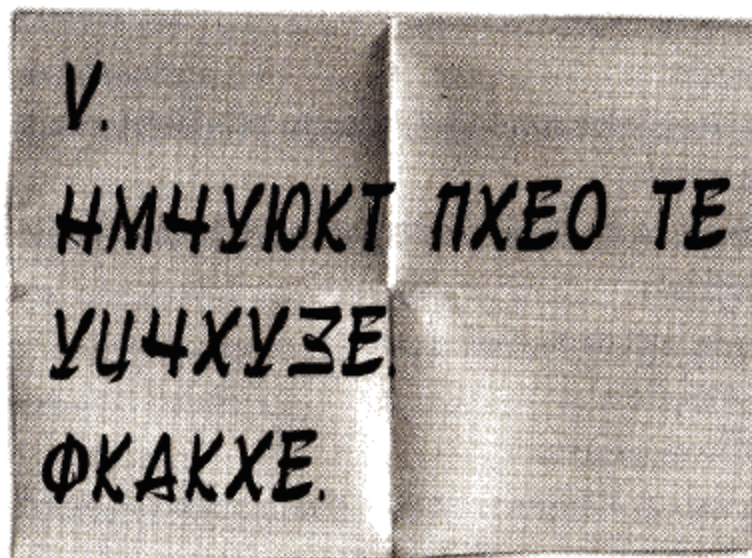
— Точно сега не, благодаря — отвърна Ейми.

— Всъщност искаме — възрази ѝ Дан. Той взе за себе си шнорхел и очила, подаде и на сестра си. — За всеки случай — пошушна.

Мъжът им махна дружелюбно с ръка.

— Кажете на приятелката си — посочи заместник-капитанът Нели — да си вдигне кърпата, ако не иска да се измокри. Скоро започва приливът.

Ейми и Дан се насочиха към другите туристи в края на заливчето, там имаше скали, на които можеше да се седне. Докато момчето се оглеждаше през рамо, Ейми разгъна листа хартия.

— Шифър — простена Дан. — Толкова ли се налага винаги да е трудно? Не може ли поне веднъж да получим веднага онова, което сме тръгнали да търсим?

Ейми също въздъхна.

— Дори не знаем дали е хубаво или лошо.

И друг път на повърхността бяха изниквали такива тайнствени намеци. Някои им бяха помагали, но други ги бяха вкарвали право в капана.

— При всички положения трябва да го разчетем — отсъди брат й.

— Да започваме — подкани Ейми. — Първата буква е преобърнатото „Л“. „Л“ като *ликуване*? Кои други думи започват с „Л“... *лозе, любов...*

— Точно така. Някой изпитва към нас любов. Някой, който иска да *ликуваме*. И често да ходим на лозето.

— Много смешно, няма що — рече сестра му. — Поне опитвам.

— Така няма да стигнем доникъде — заяви момчето. — Ако тръгнем да *налучкваме*, се получава съвсем произволно. Все има някакъв ключ към шифъра.

Ейми се смути.

— Прав си. Извинявай, показах се глупава.

Дан вдигна вежди, учуден от извинението й.

— Добре де, чакай да помисля малко. — Той гледа известно време листа хартия, сетне подхвана отново: — Ами ако всяка буква съответства на друга, както в Южна Африка?

Ейми грейна.

— Точно така. Виждаш ли го преобърнатото „Л“, съвсем само е? Сигурно отговаря на „А“, първата буква в азбуката.

— Не изключвам дори да не е на английски — простена брат й. — Ами ако е на чужд език?

Ейми поклати глава.

— Все пак мисля, че не е на чужд език. Някой е искал да го намерим — за какво му е, ако не можем да го разчетем?

— Добре, но виж. След преобърнатото „Л“ има точка. Ако приемем, че е „А“ с точка, пак не означава нищо.

Сестра му въздъхна.

— Значи пак се връщаме към налучкването?

— Не, чакай. А ако преобърнатото „Л“ не е буква? Ако е... — Той замълча. Очите му светнаха. — Ако е цифра?

— Цифра ли? — повтори като ехо Ейми.

Тя сбърчи чело. Дан вече не го свърташе на едно място — толкова се вълнуваше — но пак предостави на сестра си малко време да се досети сама.

— О! — възкликна тя. — Римски цифри... това е цифрата пет!

Дан скочи от скалата. Намери една изхвърлена от морето пръчка и започна да пише с нея по мокрия пясък.

— Пет — каза той, — това е ключът.

— Сега взимаме всяка буква и отброяваме пет, би трябвало да се получи! Каква е първата дума?

Ейми зачете на глас:

— „Н“, „М“, „Ч“, „У“, „Ю“, „К“, „Г“.

— Чакай, не толкова бързо.

— „Н“ отговаря на „Г“... — Той отново започна да пише по пясъка. — „Г“... после „М“ отговаря на „С“... „Ч“ на „Ю“, „У“ на „Ш“, „Ю“ на „Г“, „К“ на „П“, „Д“ на „Ч“. — Дан се взря в буквите. — ТСЮШГПЧ? Не е дума. — Отчаян, той плъзна крак и изрита пясъка — да заличи каквото беше написал току-що. — Бях сигурен, че съм го разчел.

През това време Ейми продължи да седи на скалата. Брат ѝ беше написал азбуката, докато стоеше с лице към нея, и сега тя я виждаше преобърната.

— Чакай малко! — Ейми премести поглед от пясъка към листчето в ръката ѝ и обратно, беше понавела глава, за да разчете преобърнатите букви. После се извърна към брат си. — Наистина си го разчел — каза тя.

— Моля? — попита той и застина с крак във въздуха, готов да стъпче пясъка.

— Направи го обратно — подкани Ейми. — Брой отзад напред.

Тя скочи от скалата, за да отиде при него, и зачете написаното върху листчето, докато Дан броеше съответните букви и ги записваше върху пясъка.

Не им отне много време. Те се взряха в изникналата отпред дума.

— О, не! — каза Ейми точно когато Дан възкликна:

— Супер!

[1] Преиначено от „Джоли Роджър“, както са се наричали черните пиратски знамена с череп и кръстосани кости отдолу. — Б.пр.

↑

[2] На жаргон букв. „пречукай ги“ (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Вече цяла седмица, че и повече, Натали Кабра сънуваше кошмари.

Всяка нощ един и същи сън, съвсем ясен и в подробности: Ейми Кахил с коса, която изглежда така, сякаш не е пипана никога от фризьор, и брат ѝ Дан (същото важи и за него) в хангар, завързани за столове, и двамата стоят безпомощни пред самолетното витло, което се приближава все повече и повече.

Но шум не се чува.

Двамата са отворили широко уста и пицят, а витлото се върти с бясна скорост. Съвсем тихо е, сякаш някой е изключил с дистанционното звука на телевизора.

В съня Натали стои точно до тях. Не е завързана за стол, но също не може да се помръдне, застинала е на място. Вижда Иън до майка им, от уплаха той е пребледнял като мъртвец. Витлото, изглежда, ще удари първо Дан, после Ейми, а след това...

Звукът се включва отново — до дупка.

Но пак не се чува шумът от витлото, не се чуват писъци. Чува се само един звук.

Смях.

Този звук винаги изтръгваше Натали от съня. И тя се будеше с разтуптяно сърце, плувнала в пот. Веднага включваше нощната лампа. Изпитваше нужда да се увери, че си е в стаята, обзаведена до последния сантиметър от дизайнера, който работеше за кралското семейство във Великобритания. Да види познатите картини по стените (оригинали, разбира се), правеното по поръчка бюро и столът на обичайните им места, изработените от световни моделиери съвършени дрехи, приготвени на закачалката върху гардероба за следващия ден. Колкото и да я успокояваше всичко това, трябваше ѝ доста време, докато заспи отново.

И всяка сутрин сънят ѝ се струваше глупав като всички кошмари. Ужасът се изпаряваше и Натали си втълпяваше, че не е запомнила

добре и е стояла не до Дан и Ейми, а там, където ѝ е мястото — до майка си и брат си.

Да. В края на краищата беше от семейство Кабра. Най-достоините представители на рода Кахил. Другите не можеха да им стъпят и на малкия пръст — особено Дан и Ейми.

Тази мисъл щеше да бъде смехотворна, ако не беше толкова тъжна.

* * *

ИЗТОЧЕН КРАЙ НА ОСТРОВА.

ПЕЩЕРА.

Ейми и Дан се взряха в разчетеното съобщение, написано набързо върху пясъка.

— Пак ли! — възкликна разтревожена Ейми.

Дан щракна с пръсти.

— В пещерата може би живеят котки!

— Е, и да живеят, обзалагам се, че не са пухкави мили домашни любимци — изтъкна Ейми. — Тигри и... и пантери, ето какви котки живеят по пещерите.

— На Карибите няма тигри — напомни брат ѝ. — И в пещерите може да живеят котки, които са се изгубили.

Ейми се огледа бързо.

— Стъпчи надписа — подкани тя.

Дан се подчини, а водата също изигра своята роля и заличи някои от буквите.

Двамата се върнаха на мястото, където Нели се печеше, за да си вземат раниците.

— Къде отивате? — попита тя, след като се подпря на лакът.

— В една п... — подхвана Дан.

— Да се поразходим — каза на висок глас сестра му, прекъсвайки момчето.

— И аз идвам с вас — заяви Нели и седна.

— Не, благодаря — отвърна Ейми.

Нели вдигна очилата на главата си.

— Престани, Ейми — каза тя. — Каквото и да си мислиш за мен, не можеш да не признаеш: винаги съм правила всичко възможно, за да ви предпазя от опасности.

Другото момиче се поколеба. Понякога в пещерите си беше опасно. Ако се случеше нещо...

Кое беше по-страшно — потенциалните опасности или потенциалната предателка? За кой ли път Ейми беше принудена да избира между неща, за каквито не бе и подозирала, че съществуват.

— Можеш да дойдеш с нас — рече тя на Нели. — Отиваме в една пещера. Но щом стигнем, влизаме вътре сами, чу ли?

Така и да намереха нещо, щяха да го държат в тайна от Нели.

Тя се пообиди за малко, после си сложи тъмните очила.

— Ясно — каза с неутрален глас.

Тръгнаха на изток. Докато подминаваха заместник-капитана, Нели попита дали може да вземе за малко едно навито въже.

— Разбира се — отвърна младежът. — За какво ви е?

— Хм, ще го дърпаме — уточни Дан.

Мъжът се засмя и го подаде на Нели. Тя го метна на рамо.

— Пещера. Въже. Чудесно — промърмори Ейми, но така, че да не я чуе Нели.

Островът беше малък и за десетина минути те отидоха в източния му край. Подминаха ивицата златист пясък и тръгнаха покрай острите скали, надвиснали над морето. „Лаз-тюрк-електросиньото море — помисли си Ейми. — Много поетично.“

— Скалите свършват, значи пещерата е някъде тук — отсъди Дан, сочейки околността.

Покръжиха известно време, но не откриха нищо, което да прилича на вход на пещера.

— Налага се да влезем във водата — каза момчето. — Отворът сигурно е обърнат към океана.

Той си съблече тениската и я пусна заедно с раницата на пясъка. Извади от раницата електрическо фенерче: и Дан, и Ейми знаеха от опит, че при търсенето на ключове към загадката се случва фенерчетата да вършат добра работа. После момчето тръгна предпазливо по скалите и седна в края на една. След като си сложи шнорхела и очилата, се гмурна шумно във водата.

Ейми и Нели тръгнаха след него по-внимателно. Водата им стигаше само до хълбоците и беше топла като във вана, но по пясъчното дъно стърчаха скали. Единственото им предназначение в този живот май беше да попадат в ситуации, където човек обикновено си навяхва глезена.

— Насам! — провикна се Дан.

Стоеше пред няколко по-големи скали, извисили се така, че от плажа, който тримата бяха зърнали преди малко, не се виждаше нищо. Пещерата се намираще в естествена падинка. От брега скалите не изглеждаха по-високи от Дан, но тук морското дъно беше хлътнало надолу. Скалите се издигаха над Нели, а водата стигаше до кръста на Дан.

Момичетата отидоха при него. Отворът на пещерата беше малко по-широк от един човек, но не и толкова широк, че през него да влязат едновременно двама — висок беше колкото Нели да мине, без да се навежда. Дан взе някакъв камък от дъното на морето и го метна вътре в пещерата.

Чу се само как той пада с плисък, което означаваше, че не се е ударил в скала.

— Пещерата е доста голяма — отсъди момчето.

— Ъхъ — съгласи се Нели и след като свали от рамото си навитото въже, го вдигна.

Завързаха се с него: единия край около кръста на Дан — два-три метра въже — после вързаха Ейми и накрая Нели, която държеше другия край.

— Ако не се върнете до петнайсет минути, влизам и аз — каза тя.

Дан вече беше в пещерата.

— Насам, пис-пис-пис — извика той. — Мяу! Има ли някой тук?

— Чакай малко — рече Ейми. Тя се извърна назад към Нели. — Ще дръпнем въжето два пъти, ако... ако се налага да дойдеш преди това — обясни тя.

Нели кимна. Облегна се на една скала на няколко метра от входа и се зае да завързва въжето около кръста си.

Ейми направи няколко крачки във водата, после спря отново. Още една крачка, и щеше да е в непрогледния мрак на пещерата. Тя се огледа предпазливо. Веднъж, в една гробница, бяха пропуснали важна

следа точно на стъпалата при входа. Ейми не искаше да повтаря грешката.

— Дан! — извика тя тихо, но припряно.

Гледаше скалата точно над отвора на пещерата.

Грубо изображение на изсечена в камъка мечка — от кръста нагоре, само главата и предните лапи с остри нокти.

Символът на клана Томас.

* * *

Нели се увери, че въжето около кръста ѝ е завързано на хубав здрав възел. Всичко изглеждаше спокойно, но с онези двамата човек никога не знаеше... Тя хвана въжето отстрани на възела и загледа как то се размотава бавно. Преди да се опъне докрай, престана да се движи. Това означаваше, че и Дан, и Ейми са спрели. Чудесно... може би щяха да се върнат скоро.

Нели погледна с възделение раницата си, която, преди да нагази във водата, беше оставила на плажа. Вътре беше айподът ѝ. В ушите ѝ може и да нямаше музика, но тя звучеше винаги в главата ѝ. Нели се облегна на скалата отзад и си затананика.

— Госпожице Гомес!

Госпожицата само дете не падна във водата. Закрепи се в последния момент и напъха здраво краката си в подвижния пясък.

Щеше да познае навсякъде този глас — тих, пресипнал, сякаш собственикът му почти не го използваше... Нели погледна с разтуптяно сърце надясно: там, на скалите, делящи я от брега, стоеше мъжът в черно.

С тази разлика, че сега беше мъжът в сиво. Бе облечен в сива спортна риза с дълъг ръкав и сив панталон и си бе нахлупил ниско над очите сива шапка с периферия. Дори тъмните му очила бяха сиви.

Нели изправи рамене, погледна го право в лицето и вдигна предизвикателно брадичка.

— Поне веднъж, мой човек, не може ли да не се промъкваш така? — каза му.

* * *

Мъжът в черно — сега вече в сиво — надзърна в пещерата.

— Не говори толкова високо — предупреди той с дрезгав глас.

Нели сви рамене. Винаги се изнервяше от присъствието му и сега се опита да го прикрие с нехайно поведение.

— Ще разбере, когато тръгнат да се връщат — заяви тя. — Въжето ще се размърда — Тя огледа от глава до пети мъжа. — Подочух, че тази година сивото е много на мода.

— Тук обичайното ми облекло щеше да привлече веднага вниманието — обясни той. — Но това не е от особено значение. В съобщението пишеш, че имаш новини.

— Да — потвърди момичето. — Наложил се да им кажа, че работя за Макинтайър.

Известно време мъжът мълча.

— Неприятно — рече накрая.

Гласът му беше толкова леден, че Нели настръхна.

„Не допускай да усети, че те е страх от него“, помисли си тя.

— Лесно ти е на теб — каза Нели на мъжа. — Спотайваш се, криеш се, не ти се налага да разговаряш с тези двамата. А аз трябва да живея с тях! Нямах представа колко е трудно да...

Мъжът вдигна ръка.

— Усилията ти са оценени.

Нели изсумтя.

— Е, сега вече не ми вярват. Но така в някои отношения ще бъде по-лесно. Вече няма да се усъмнят, ако ме хванат да общувам с Макинтайър. И не съм им споменавала нищо за теб и за... за нищо друго. Така че, реално погледнато, условията в договора не са нарушени.

Нели остана доволна от начина, по който е казала последното изречение — беше го репетирала наум.

— Съгласен съм — заяви мъжът. — Разчитам да няма повече провали. Както личи, са разчели и последното съобщение. Ти ли им помогна?

— Изобщо не съм им помагала — увери го Нели. — Нали ти обясних вече — не ми вярват. Особено Ейми. Дори не са ми казали за

съобщението.

Мъжът се наведе към нея и сниши още повече глас.

— Сигурен съм, че е излишно да ти напомням от какво огромно значение са следващите няколко дни. Мадригалите изгарят от нетърпение да направят последния си ход.

Нели за малко да се задави от чувството за вина, което се надигна като вълна вътре в нея.

„Как мога да причинявам такова нещо на децата?“

„Нямаш друг избор — отговори друга част в нея. — Сега вече забрави за връщане назад. Не е само заради парите и ти го знаеш.“

— Не можеш ли да им отпуснеш още малко време? — примоли се тя. — Те са си деца!

Мъжът поклати глава.

— На карта е заложено прекалено много.

Нели потрепери и усети как я побиват тръпки. После си даде сметка, че се чувства така не само заради разговора. Докато бяха приказвали, водата се беше вдигнала от прилива и сега ѝ стигаше до кръста. Нели погледна към входа на пещерата. До горния му край имаше само около метър.

— Не могат да стоят още дълго вътре — каза тя.

Изруга, защото си спомни, че двете подръпвания означават тя да влезе вътре, но че не са се разбрали какъв е знакът, ако двамата трябва да излязат от пещерата.

— Я да проверя... — извърна се отново Нели към мъжа в сиво.

Него го нямаше.

ГЛАВА 5

В пещерата все пак не беше пълен мрак. Вътре се спотайваше малко по-светъл оттенък на черното, ако подобен нюанс изобщо съществуваше.

Отпред вървеше Дан. Светлината, проникваща през отвора, и лъчът на електрическото фенерче показваха, че отстрани и в горната си част пещерата е издълбана и назъбена. На две-три крачки Дан спираше, за да огледа с лъча наоколо.

Напредваха бавно. След двайсетина плахи крачки той стигна дъното.

— Готово — съобщи. — Не продължава нататък.

Сега вече знаеха, че пещерата не е много голяма, че е с размери приблизително четири и половина метра ширина и девет метра дължина и при входа и горе е по-тясна. Нямахме тунели и отклонения, нямахме и ниши и дупки по скалите отстрани.

— Явно сме пропуснали нещо — каза Ейми.

— Откъде си толкова сигурна, че не сме сбъркали мястото? Някъде наблизо може да има и друга пещера.

— С герба на Томас над входа?

— Е, едно е сигурно, тук няма котки — отсъди брат й.

— В такъв случай, хайде да идем зад издатината — предложи Ейми.

Двамата се обърнаха надясно и бавно тръгнаха да я заобикалят.

Дан докосна плахо скалата отстрани. Беше грапава, вероятно гранитна. Водата се плискаше върху камъните, но не на големи вълни. И се покачваше с всяка вълничка, така че сега им стигаше почти до гърдите.

До гърдите ли?

— Приливът! — каза Дан. — Задава се.

— В такъв случай трябва да търсим бързо — отвърна мрачно сестра му.

Направиха още две-три крачки надясно. Дан освети с електрическото фенерче скалата отстрани.

— Не бързай толкова — предупреди го Ейми. — Оглеждай внимателно всяка малка площ — например, спирай се на всеки десет квадратни сантиметра.

Разгледаха бавно тази част от скалата. Дан се взря разтревожен във водата. И точно тогава му хрумна, че търсят само над нея!

— О, не — възкликна той. — Ами ако е някъде долу?

Той прободе водата с лъча на електрическото фенерче. Ейми простена.

— Налага се да се върнем след отлива. Дали просто да не пазим мястото, докато водата се оттегли... Нели може да се върне на корабчето и да им каже, че ще останем тук...

Дан почти не я слушаше.

— Дръж — подкани и ѝ подаде фенерчето. — Насочи го право надолу, насам! — посочи той скалата отстрани — там, където тя опираше в дъното на океана.

Мястото, където скалата и океанът се съединяваха, не беше равно — от дъното и от самата стена на пещерата стърчаха камъни с всевъзможни размери.

Дан всъщност не бе видял нищо. Беше много тъмно, водата се движеше и лъчът на фенерчето трепкаше... Ами ако все пак бе видял нещо? Ако го беше зърнал за миг, през който не е могъл да го разгледа хубаво това нещо и затова мозъкът му да не е успял да му даде име?

Дан намести очилата и шнорхела, пое си дълбоко въздух и се гмурна във водата. Сви се, заплува, или по-точно — запълзя и започна да претърсва опипом камъните по дъното в опит да си спомни какво е видял или му се е сторило, че е видял. Тук ли беше? Или по-близо до скалата отстрани?

Дан излезе на повърхността и изплю края на шнорхела.

— Не можеш ли да държиш светлината по-добре? — попита. — Само подскача и не виждам нищо.

— Колко по-добре да я държа? — възкликна сестра му. — От вълните се мести. И от отражението.

— Не от отражението, а от пречупването — поправи я Дан.

— Все едно. Дан, още малко, и тук ще стане опасно.

Водата вече ѝ стигаше до гърдите, което означаваше, че на Дан му е до врата. Той знаеше, че сестра му е права.

— Ще се гмурна още един-два пъти — каза момчето. — Мисля, че...

Но не се доизказа. Ами ако се урочасаше? Намести отново шнорхела и се гмурна под водата.

Скала. По-голяма скала. Скала. Дан ги докосваше с върховете на пръстите, докато се придвижваше към стената на пещерата, за да се увери, че не е пропуснал нищо. Скала, мънички камъчета, скала...

Чакай! Мънички камъчета ли? Никъде другаде нямаше камъчета. Най-малката от скалите беше с размерите на бейзболна топка. Камъчета...

Дан излезе на повърхността.

— Я ми дай фенерчето — подкани той, като се постара да говори спокойно.

— Намери ли нещо?

— Не. Не знам... — Момчето насочи светлината към мястото, където беше търсило. — Ама че работа! Защо не вземем фенер за гмуркане?

Още едно кръгче със светлината, още десет квадратни сантиметра...

— Готово! Дръж светлината насочена насам... само да си посмяла да помръднеш!

Той се гмурна още веднъж. Не бяха малки камъчета. Бяха брънки от верижка, затисната между две скали. Дан пхна пръсти под нея и задърпа. Верижката не се помръдна.

Той стъпи отгоре и отново се изправи. Когато главата му изскочи на повърхността, само тя от цялото му тяло беше над водата. Сега вече приливът му стигаше до брадичката и вълните ставаха все по-големи, а пространството отгоре се стесняваше все повече.

— Дан! Трябва да се махаме! — каза Ейми, която вече държеше фенерчето над рамото си, за да не го намокри.

— Намерих нещо! Точно тук, долу!

Момчето се гмурна за кой ли път и задърпа трескаво верижката. С другата ръка забута един от камъните. Той също не се помръдна. После Дан опря в камъка и двете си ръце... дали се беше отместил?

Точно тогава момчето усети върху рамото си ръка, която го дръпна.

— Идвай!

— Не! — отвърна Дан и глътна малко вода, защото тя се бе качила над шнорхела му.

Гмуркачът се задави и се закашля, усетил как не може да си поеме въздух.

— Само още един опит — каза задъхан и се гмурна още веднъж.

Изтика с все сила камъка. Накрая усети как камъкът поддава, стисна верижката и я дръпна. Тя се отскубна!

Дан се изправи и нави два пъти верижката около китката си. Сега вече опираше дъното само с пръсти, а вълните продължаваха да прииждат. Пространството с въздух, опиращо тавана на пещерата, се бе стеснило до около половин метър.

Ейми не беше казала нищо и брат ѝ знаеше какво означава това. Тя се беше вцепенила от ужас.

— Налага се да излезем с плуване — каза Дан. — Идвай, не е далеч...

Ейми изпусна електрическото фенерче. То продължи да свети, докато не удари дъното, а там примигна и угасна.

— Дан! Ейми! — ревна Нели от входа на пещерата. — Излизайте незабавно. Започвам да дърпам въжето! Броя до три... едно, две, *три!*

Дан видя как сестра му най-неочаквано се изстрелва напред и нагоре, явно се беше отблъснала от дъното в същия миг, когато Нели бе започнала да дърпа. Ейми си удари главата в назъбената скала горе. Политна назад и събори Дан.

Когато двамата излязоха отново на повърхността, той видя лицето на сестра си в слабата светилна на входа. От челото ѝ се стичаха тъмни вадички.

Кръв.

Много кръв.

* * *

— *Спру!* — кресна момчето. — Не дърпай, Нели!

— Какво има? — отвърна тя с вик.

— Ейми! Удари си главата...

Дан се задави, плиснат от поредната вълна. Сестра му едвам се държеше на крака, явно беше загубила ориентация.

— Ейми! — извика той и след като стисна въжето, я затегли към себе си.

Тя започна да се съпротивлява на въжето, завързано около кръста й.

Дан се отгласна от дъното и задържа глава над водата достатъчно дълго, за да си поеме мъничко въздух. Отиде с плуване при сестра си и се опита да я сграбчи за ръката. Момичето се изплъзна и тръгна в погрешната посока, обратно към пещерата. Дан хвана Ейми отново и я притегли с все сила към себе си.

— Ейми! — кресна й. — *Насам!*

Тя се задави и се закашля, явно беше глътнала вода. Но поне вече не се съпротивляваше. С едната ръка Дан я прегърна през раменете, а с другата загреба. Опита да се придвижи напред с крака, които туритаха, ту сякаш въртяха педали на велосипед.

Никога през живота си не го беше обземал такъв страх. Откъде беше дошла цялата тази кръв? Дан се опита да повика Нели, но успя да изрече само задавеното „Нел...“ и точно тогава го плисна една вълна.

Дан се мъчеше по всякакви начини да задържи главата на Ейми над водата. Белите му дробове пареха. Успя да подаде глава и да измъкне и сестра си на повърхността. Пое си въздух, с който в устата му влезе и вода. Задави се и усети как вече не държи толкова здраво сестра си, затова направи всичко възможно да я притисне до тялото си.

Нели явно бе открила в себе си мускулната сила на трима възрастни мъже, защото се напругна и със сетни сили най-неочаквано притегли Дан и Ейми.

Но двамата още не бяха излезли от пещерата. Нели стоеше на няколко крачки от входа, а не бе изключено и те да я бяха издърпали с тежестта си вътре. Главата на гувернантката още беше над водата... съвсем малко.

Тя грабна Ейми под мишниците.

— *Върви!* — кресна.

Дан усети как стиска още по-силно Ейми за ръката. Явно не можеше да я пусне. За един ужасен миг двамата с Нели сякаш се боричкаха.

— Дан! Държа я! Махай се оттук!
Той излезе заедно с водата на последната вълна от пещерата.

* * *

Светът навън беше друг.

Грееше слънце, имаше съвсем малки вълни. Красив ден на плажа. Дан се препъна с отмалели крака и замъглени мисли. Изправи се и точно тогава Нели излезе, обърната на една страна, от пещерата, като теглеше със себе си Ейми.

Завлачиха я на плажа. Нели сложи момичето да легне на хълбок върху топлия пясък и се наведе над нея.

— Диша — каза с лице, върху което се четеше недвусмислено облекчение.

Дан се свлече на колене от другата страна на сестра си, откъм гърба. Точно тогава Ейми се закашля ужасно и се задави.

На Дан му се стори, че това е най-прекрасният звук, който някога е чувал.

Ейми се опита да каже нещо и пак се закашля. Нели я потупа по гърба и тя най-после си пое въздух.

— Дан — рече прегракнало. — Добре ли е Дан?

Той също се закашля от буцата, заседнала на гърлото му. Сега вече и двамата кашляха и се давеха, а Дан освен това се смееше и може би плачеше малко, или пък това в очите му беше морска вода.

Нели поклати глава.

— Какво е толкова смешно? И двамата за малко да се удавите!

Ейми се претърколи по гръб и погледна брат си.

— Ох! — усмихна ѝ се той едва-едва. — Изглеждаш ужасно.

* * *

След като се върнаха на катамарана, Нели не пусна заместник-капитана даже да припари до Ейми.

— Но аз съм обучен да оказвам първа помощ! — настоя той.

— Аз също — отвърна Нели. — Имам удостоверение от Червения кръст... едва ли можеш да се похвалиш с нещо повече!

Младежът ѝ подаде аптечката за оказване на първа помощ.

След като кръвта по лицето на Ейми беше почистена, Дан видя с облекчение, че сестра му изглежда много по-добре... Ако, разбира се, пренебрегнаше осемсантиметровата рана върху челото ѝ, точно над лявото слепоочие.

— Раните по главата кървят много, затова изглеждат по-страшни, отколкото всъщност са — обясни делово Нели.

Тя проми удареното място и го затвори с хирургическа лепенка. После сложи и марлена превръзка. Прокара пръст пред лицето на Ейми — да се увери, че тя го следи с очи, и ѝ зададе прости математически въпроси.

— Веднага щом се върнем в хотела, ще уредим да те прегледа лекар — допълни Нели. — А сега почивай.

Дан помогна на гувернантката да подреди няколко възглавници и хавлиени кърпи, с които направиха върху брезента нещо като легло.

Ейми продължи да настоява, че е добре и не иска да разваля екскурзията на другите туристи. Но капитанът не искаше и да чуе. Заяви, че корабчето се връща, за да остави Нели и поверените ѝ деца и че Ейми трябва да бъде прегледана от лекар.

Нели отиде заедно със заместник-капитана да донесе на Ейми нещо за пиене. Дан седна до нея. Краката му още трепереха от притеснение и досега го присвиваше под лъжичката. Странно, често се бяха натъквали на опасности, а той никога не се беше плашил толкова. Когато видя кръвта по лицето на сестра си... Въпреки яркото слънце момчето потрепери.

„Щом не можем да вярваме на Нели... ако с Ейми се беше... се беше случило нещо по-страшно...“

Дан преглътна — не посмя да си довърши мисълта.

Погледна замислен морето. Днес из него имаше много плавателни съдове: състезателен едномачтов платноход с високи бели платна, лодка с платно във всички цветове на дъгата, скъпа черна яхта... Той отпусна ръка върху перилата и усети, че нещо го дращи по китката.

— Ей! — възкликна и си вдигна ръкава. — Забравих за това тук!
Беше верижката върху ръката му, скрита под ръкава.

— Какво е? — попита нетърпеливо Ейми.

Дан се обърна с гръб към корабчето. Свали от китката си верижката. На нея висеше нещо: тъничък извит остър предмет с дължина около пет сантиметра. Сега вече и верижката, и предметът бяха мътносиви, но ясно си личеше, че някога са били жълти.

— Злато — отсъди много доволен Дан. — Среброто също щеше да оцелее, но всичко друго щеше да се разпадне от солената вода.

— Зъб на акула? — попита сестра му.

Тя докосна колебливо предмета, сякаш се страхуваше да не я ухапе.

Дан поклати глава.

— Не, като форма те са много по-триъгълни и плоски — възрази той. — Това тук прилича повече на нещо като нокът. Например на граблива птица.

— Ау! — възкликна момичето. — Птицата явно е голяма.

— Ноктите на ястребите и орлите са приблизително с такива размери.

— Или на някакво супер пиле — изкиска се Ейми.

Дан я погледна. Станеше ли въпрос за ключовете към загадката, тя нямаше навика да пуска шеги. Може би ударът по главата *наистина* й беше навредил.

Ейми заяви:

— Мозъкът ми сигурно е станал на пихтия. Толкова е просто.

Сякаш бе изрекла мислите на брат си на глас.

— Кое е просто? Мозъкът ти ли?

— Много смешно. Всичко си идва на мястото. Пещерата е на клана Томас, нали така?

Дан изпита чувството, че в главата му е светнала електрическа крушка. Ейми беше ужасно умна.

— Нокът на мечка — казаха двамата в хор.

ГЛАВА 6

Иън нагласи бинокъла на фокус.

— Определено държи нещо — каза той, — но не съм сигурен какво. Би могло да е... дълго и остро е...

— Друг зъб? — попита Натали.

Момичето погледна китката на майка си Изабел. Тя беше с гривна от тежки златни верижки с най-различни висулки по тях. „Много изискано — помисли си Натали. — Защо масите упорито смятат, че колкото повече, толкова по-добре?“

Една от висулките беше във вид на златен вълчи зъб. Натали не знаеше защо тя е толкова важна, знаеше само, че е част от надпреварата за ключовете към загадката, и Изабел е сигурна, че някъде има и други такива.

Намираха се на скъпата черна яхта на семейство Кабра „Универсална сила“^[1].

Натали харесваше всичко на нея, особено името. Бяха го измислили по вдъхновение на Изабел.

— Каквото и да е, са го намерили — изсумтя мрачно Изабел. Свали бинокъла и погледна Иън с очи като лазерни лъчи. — Откога знаем, че пещерата е свързана с клана Томас? И колко пъти я претърсихте?

Иън промърмори тихо нещо. Натали премести притеснена поглед от майка си към брат си.

— Може би преди не е било там. И вълните са го отнесли — каза тя. — Или пък някой го е сложил... току-що.

Тя трепна, толкова изпепеляващ беше погледът на Изабел.

— Как смееш, Натали, да му търсиш оправдания! — каза майката. — Онези хлапета пак ви удариха в земята. — Тя дръпна рязко ръчката. Яхтата се устреми напред. — Знайте го и двамата! — тросна се Изабел. — Няма да го търпя повече.

* * *

Натали беше наясно, че останалият свят ги смята двамата с Иън за големи късметлии. Имаха всичко: пари, красота, ум. Само когато беше с Изабел, Натали се чувстваше несигурна и се страхуваше да не сбърка.

Особено напоследък. Не беше лесно майка ти винаги да е облечена безупречно, да е със старателно направена прическа и да крачи през света така, сякаш той ѝ принадлежи. (Всъщност тя наистина притежаваше голяма част от него.)

Натали стоеше сама на носа на яхтата и се мъчеше да си върне самообладанието. Станеше ли дума за Дан и Ейми, майка им винаги се показваше откъм най-лошата си страна. Те направо я вбесяваха. Защо непрекъснато се пречкаха на семейството на Натали?

Кабра трябваше да спечелят надпреварата за ключовете към загадката — просто и ясно. Кой друг можеше да се справи с такава власт и отговорност? Онези тъпанари Холт? Плиткоумните Уизард, побъркани на тема средства за масово осведомяване? Некадърният Алистър Ох и изкуфелият му чичо?

Който и от тях да оглавеше рода Кахил, щеше да се провали с гръм и трясък.

Още от самото начало на надпреварата за ключовете Иън и Натали правеха всичко възможно да намерят отговорите, а понякога дори се състезаваха помежду си, за да спечелят одобрението на Изабел. Но Дан и Ейми ги разгромяваха отново и отново.

Как беше възможно? „Те са кръгли нули. Няма семейство, няма власт, няма дори прислуга... ако не броим онази ненормалница, гувернантката... как е възможно да ни победят толкова пъти?“

И най-лошото бе, че майка им беше загубила вяра в Натали. В Иън също. След провала им в Русия беше взела нещата в свои ръце и каквото и да направеха Натали и брат ѝ, все беше недоволна.

Сега момичето трепереше, въпреки че грееше слънце. Сцената в хангара го преследваше и насън, и наяве. Витлото, което отначало се върти бавно, после все по-бързо и бързо, докато се превърне в смъртоносно размазано петно... завързаното на стола момче, тикано все по-близо и близо...

Натали стисна очи, но така и не се отърси от образа в съзнанието си.

Тя нямаше да го направи.

Все щеше да спре някак витлото. В последната секунда.

Нямаше да ги убие. Най-малкото пък така.

Самата Натали, както и Иън, се бяха опитвали на няколко пъти да попречат на Дан и Ейми по начин, който не беше... особено приятен. Ала измисляха хитрините си така, че да не се налага да стават свидетели на крайния резултат. Кое то означаваше, че Натали можеше да предпочете да не се замисля върху зловещите последици от постъпките им, както и правеше. Вместо това се съсредоточаваше върху надеждата, че Дан и Ейми ще се махнат веднъж завинаги от пътя им.

Когато се включи и Изабел, някои от плановете ѝ следваха същия модел: отровните змии в рудника, пожарът в Индонезия. Ако беше успяла в кроежите си, никой от семейство Кабра нямаше да види с очите си как Ейми и Дан Кахил посрещат своята гибел. Виж, щеше да бъде по-различно с акулите в Австралия, но Натали не беше присъствала. Затова бе успяла да изтрие удобно от ума всякакви мисли за кръвопролития.

Докато витлото не бе започнало да се върти смъртоносно.

Една чайка горе нададе пронизителен писък, който приличаше на кикот... точно като смеха в съня на Натали.

Тя ахна и отвори очи. В кошмара се смееше майка ѝ Изабел.

Нима тя бе толкова жестока и коравосърдечна, че да се смее при мисълта за насилствената мъчителна смърт на Дан и Ейми Кахил? Това ли означаваше сънят?

Не!

Мама е самото съвършенство! Няма по-съвършен човек от нея. И всъщност не я разбира никой освен мен... не я разбира дори Иън. Може понякога да е малко взискателна, но е такава само защото е решителна. Предупреждавала ме е, че хората ненавиждат жени, които разполагат с много власт...

Натали знаеше, че брат ѝ си има своите съмнения за майка им. Беше го забелязвала по дребни неща, по това, че не искаше да я погледне в очите и си мърмореше, ако тя беше наблизо. Може би не

беше изненадващо — все пак именно той бе завъртял по заповед на Изабел витлото.

Но какво ли още можеше да означава този смях?

Натали се замисли отчаяна.

Би могъл да означава, че... и аз не знам... все трябва да има и друго обяснение. — Изведнъж тя вдигна глава и също се засмя. — Всичко е било шега! Мама е искала само да ги уплаши! Ето какво се опитва да ми каже сънят... смехът в него: мама се е шегувала, никога е нямало да стигне докрай!

Натали тръгна да слиза по стълбите към каютата си — само дете не полетя от облекчение. Нещата в гардероба от миналия моден сезон просто трябваше да бъдат изхвърлени.

[1] На англ. Universal Force. Името е анаграма на Lucians Forever — Клан Лусиан завинаги. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 7

— Много е вкусно!

На Дан не му беше лесно да говори с грамадния залък, който беше отхапал от сандвича с телешка кайма и два резена сирене. Той се опитваше да каже „Много е вкусно!“.

Нели беше организирила всичко. Лекарката на курорта ги чакаше в хотела. Тя прегледа Ейми и ѝ сложи диагноза „Разкъсване на тъканта, натъртване и може би леко сътресение на мозъка“. След като ѝ смени превръзката, ѝ каза до вечерта да почива.

Нели се беше обадила и на румсървиса и когато се прибраха в стаята, там ги чакаха сандвичи и шейкове. И този път Дан не знаеше какво да мисли. Ако Нели се опитваше да помогне на враговете им, със сигурност го правеше много завоалирано.

Сега отвън ги чакаше такси, което да ги откара на летището. Ейми и Дан Кахил бяха решили, че е време да посетят Ямайка.

След като се нахраниха, Дан замъкна при таксито багажа и клетката със Саладин, а Нели освободи стаята. Когато шофьорът отвори багажника, Дан изпита странното чувство, че някой го наблюдава. Обърна се бавно и се огледа.

В единия край на големия широк преден двор на хотела имаше нацъфтели бугенвиллии. Побеснели цветове: розово, червено и нещо като оранжево. Красота, ако си падаш по такива неща.

Дан се взря в храстите.

Нямаше никого. Момчето тъкмо понечи да се обърне, когато видя двете очи, които го наблюдаваха през клоните в долния край на цветята.

Зелени очи.

Зелени котешки очи.

Дан изпусна раницата и се завтече.

— Ей! — извика сестра му. — Какво правиш?

— Котка — кресна той през рамо.

— Чакай, Дан!

Безполезно. Брат ѝ хукна да гони котката, която се беше шмугнала някъде веднага, след като той бе тръгнал към нея.

Отведе го встрани от хотела, по дълга извита уличка, при наредени като за шествие магазинчета. Пъхна се някъде и момчето я изгуби от поглед.

Задъхан, той продължи да тича след нея. Беше заобиколен от красиви дървени къщи, боядисани в ярки тропически цветове, с веранди, шезлонги, камбанки... Всичко отпред светеше от чистота, като за туристи.

Отзад обаче имаше контейнери и кофи за боклук. Котешка територия.

* * *

Когато след двайсет минути Дан се върна пред хотела, Ейми се тресеше от притеснение, а Нели беше бясна. Всъщност той първо ги чу и чак след това ги видя.

— Не можеш да тичаш така!

— Къде беше?

— Опитах се да...

— Какво правеше?

— Само...

— Бива ли такова нещо!

— Реших, че може би...

Нели пъхна два пръста в устата си и свирна оглушително.

— Край! — ревна тя. — Можеш да ни разкажеш в колата.

Натовари ги на задната седалка и метна раницата на Дан върху коленете му.

— Ау! — изохка той.

Беше по къс панталон и раницата се беше приземила отчасти върху голите му крака.

— Сега вече знам какво означава болка — отбеляза тъжно той. — Изгоряла от слънцето кожа, издраскана от котка.

* * *

— Но това не беше каква да е котка — уточни той. Мъчеше се да обясни причината за внезапното си изчезване. — Беше шарена котка. Опитах се да я хвана, но тя ме издра целия и ми избяга. — Дан разтърка една от драскотините. — Според мен е рано да си тръгваме оттук — допълни той. — Още не сме изяснили това с котката, а Хамилтън каза...

— Защо, да го вземат мътните... ох!

Известно време Ейми мълча. След това прихна.

— Какво толкова му е смешното? — попита брат й.

Тя не отговори, по-точно не можеше да отговори. Превиваше се от смях. Дан я погледа няколко секунди — първо озадачено, после раздражено.

— Ейми! — каза нетърпеливо.

Не беше забавно да наблюдаваш как някой ти се смее.

Накрая Ейми си пое въздух и си избърса очите.

— Джак Ракам — рече. — Пиратът. Върлувал е по тези места, а по-късно към него се е присъединила и Ан Бони, нали така?

— И какво от това?

— Той... името му... — прихна пак сестра му, но Дан я изгледа толкова свирепо, че този път тя се успокои по-бързо.

— Прякорът му... — Кикот, приглушен смях. — *Прякорът му е бил Джак Шарения.*

— Джак Шарения ли?

Ейми пак я напуши смях, но този път тя само се подсмихна.

— Хамилтън явно е казал Джак Шарения, а ти си помислил, че ти говори за котарак... шарен.

— Разбрах, не е нужно да ми го обясняваш.

Дан вече беше червен от слънцето и тичането, но усети, че се изчервява още повече.

Време да смени темата.

— Намира ли ти се, Нели, крем за изгаряне?

Докато потегляха с таксито, никой от тях не забеляза черния джип, който подкара след тях по улиците.

Както и сивата кола, който тръгна да следи и двата автомобила.

* * *

На летище „Монтего Бей“ в Ямайка Нели взе кола под наем, после намери и хотел. Още нямаше и осем вечерта местно време, но всички бяха капнали от умора. Дан заспа направо с дрехите.

На другата сутрин след закуска по указания на Ейми се насочиха към колата.

— Кингстън — каза тя.

— Хм — изсумтя Нели. Държеше ключа на запалването, но не го завърташе. — Толкова ли не можа да кажеш нещо от рода на „Скъпа Нели, би ли била така добра да ни откараш в Кингстън?“. А аз щях да отговоря: „О, да, Ейми, нямам нищо против. Страхотно е да работиш с такива невероятни деца“.

Ейми беше на път да се разкикоти, но се спря. Почти беше забравила, че трябва да държат Нели на една ръка разстояние. „Сигурно искам подсъзнателно всичко отново да е наред...“, помисли си тя.

— Бърза ме — отвърна сковано.

— Кога ли не бърза ме — промърмори Нели.

От Монтего Бей до Кингстън се пътуваше дълго, администраторът на рецепцията в хотела им беше казал, че вероятно ще им отнеме близо четири часа.

Ейми трябваше да поговори с Дан, но не пред Нели. Решението беше доста просто.

— Сложи си слушалките — каза тя — и пусни силно музиката.

Нели въздъхна, но се подчини. После Ейми се прехвърли на задната седалка. Забеляза, че Нели ги поглежда за миг в огледалото за обратно виждане, ето защо си закри устата с длан и заговори тихо с брат си. Нели едва ли умееше да разбира разговор по устните, но Ейми не искаше да рискува.

— Чета една наистина много интересна книга — подхвана момичето. — „Обща история на пиратите“, написана е на старовремски език.

— Ейми...

— Скрый си устата с длан.

Дан стрелна с поглед тила на Нели и се подчини.

— Бяхме на Бахамските острови около осем часа. Ти прекара над половината от това време на корабчето, а другата половина — в лекарския кабинет. Кога успя да намериш време, за да купиш и книгата?

— Не съм я купувала. Свалих я от интернет в библиотеката на „Океан“. Докато ти беше на аквапарка. И току-що я прочетох в самолета.

— От кора до кора?

— Не, глупчо такъв. Само главите за Ан Бони и Джак Ракам. Та книгата е написана от човек на име капитан Чарлс Джонсън, но според мнозина това е псевдоним и автор всъщност е Даниел Дефо... нали се сещаш, човекът, написал „Робинзон Крузо“.

— О, да — отвърна момчето. — Знам. Но не всички са с мозък като библиотечен каталог, с какъвто можеш да се похвалиш ти.

Ейми не обърна внимание на последните му думи. Тя продължи:

— Ан Бони се присъединила към екипажа на Ракам. Обличала се като мъж, научила се да опъва платната, да се бие с меч и така нататък и никой освен Джак Шарения не знаел, че е жена.

— Яко! — възхити се брат й.

— В Куба им се родило дете. Но Ан е искала и занапред да остане пират, затова дала детето на дойка. После при тях дошъл още един пират и се оказало, че и той е жена — Мери Рийд.

— Не може да бъде — не й повярва Дан. — Нима твърдиш, че всички пирати от едно време всъщност са били жени?

Ейми поклати глава.

— Не, жени почти не е имало. Просто е страхотно съвпадение, че двете са попаднали на един кораб. И ако се вярва на мълата, в битка не са отстъпвали на мъжете, а понякога са били дори по-добри. — Момичето замълча. „Сигурно са щели да се сприятелят с Нели...“ — Британската флота заловила кораба на Джак Шарения — продължи тя — и целият екипаж бил изправен на съд. Всички били признати за виновни и били осъдени на смърт чрез обесване. Но в последния момент Ан и Мари казали в съда, че чакат деца. Било противозаконно да ексекутираш бременни и смъртната им присъда била заменена с доживотна. И...

— Чакай да се досетя — прекъсна я Дан. — Затворът е в Кингстън, нали?

— Не — отговори момичето. — Той вече не съществува.

— Защо тогава отиваме в Кингстън? Пътува се ужасно дълго.

— Затворът е бил в Спаниш Таун. По онова време там е била столицата на Ямайка. По-късно обаче са преместили и нея, и целия

държавен архив в Кингстън. Затова отиваме там. За да прегледаме архива и да проверим дали няма да открием нещо, което да ни помогне.

— Добре, разбрах — каза брат й. — Но не забравяш ли нещо?

— Какво?

— Това тук — потупа се той по гърдите.

Ейми знаеше какво е „това тук“. Мечешкият нокът. Дан носеше верижката на врата си и се надяваше Нели да не се досети.

— Нямаме представа какво общо има той — допълни момчето. — Пиратите са големи авантюристи, дай им да се бият с мечове и така нататък и е логично някои от тях да са от клана Томас. А ние намерихме това в негова пещера — пещера на клана Томас. Но сме в задънена улица, това не ни отвежда никъде.

Ейми въздъхна.

— И аз се притеснявам от това — призна тя. — Нищо чудно да се наложи да се върнем на Бахамските острови и да продължим да търсим там. Но портретът с името на Ан Бони отзад... това също е следа, а ние знаем, че Бони е идвала в Ямайка.

Ейми извади от раницата си мъничкия портрет. Двамата с Дан се наведоха над него и се взряха в лицето с големи зелени очи и чипо носле.

Хоуп.

И двамата се изумиха колко много жената от портрета прилича на майка им Хоуп Кахил.

ГЛАВА 8

Бяха се озовали на грешното място. За кой ли път.

Нели беше оставила колата пред Държавния архив в Кингстън. След няколко минути Дан и Ейми научиха от служителя, че трябвало да се върнат в Спаниш Таун и там да се ровят из Архива на Ямайка. Пак добре, че Спаниш Таун не беше много далеч от Кингстън.

Централният площад в града бе много внушителен: красиви стари сгради от колониално време и много на брой високи палми. Архивът на Ямайка се помещаваше в по-съвременна двуетажна сграда от кафеникави тухли точно зад площада.

В читалнята Ейми попълни фиша за документа, който искаше да прегледа: протокола от съдебния процес срещу Джек Ракам, Ан Бони и Мери Рийд.

Даде го на мъжа зад гишетото. Беше висок, добре сложен младеж с табелка с името отгоре, на която пишеше ЛЕСТЪР.

Той погледа известно време Нели, явно беше очарован от халката на носа ѝ. Гувернантката бе погълната от това да разплита кабела на слушалките и май изобщо не забеляза.

Мъжът извърна очи към фиша.

— О, пак ли този документ! — възкликна той. — Вие, американците, наистина си умирате за пирати.

Ейми притаи дъх.

— И някой друг ли напоследък се е интересувал от документа?

— Е, не точно напоследък — отвърна мъжът. — Чакайте да видя... тук е записано, че са я взимали по някое време миналата година.

Момичето се намръщи. Значи е било преди смъртта на Грейс, преди началото на трескавото издирване на ключовете към загадката. Но пак не беше изключено да е идвал някой от рода Кахил...

— О, знаете филмите „Карибски пирати“, нали? — попита Лестър. — Изпратиха тук човек, който да проучи всичко за пиратите.

— Използвали ли са нещо, което са открили? — попита нетърпеливо Дан.

— Да, младежо — потвърди с усмивка мъжът. На Ейми тя се стори много мила — грееше върху цялото му лице. Не само върху устата, но и по скулите и в очите. — Джак Ракам, по прякор Шарения, е бил обесен и после трупът му е бил натикан в тясна желязна клетка. Окачили са я на входа на пристанището на Кингстън с цел разлагащият се труп да бъде предупреждение за другите пирати.

— Уф — каза Ейми.

— Жестоко! — заяви Дан.

Лестър се засмя.

— Във филма са го променили малко: труповете на пиратите там висят на бесилките, а не в клетки. Но са взели основната идея оттук.

Той стана от стола и отиде в хранилището. След няколко минути се върна с папка. През това време Нели беше отишла при креслото до прозореца. Лестър я погледна още веднъж.

— Трябва ми шофьорска книжка или паспорт — ще ви ги върна, след като си получа папката — каза той.

Дан отиде да вземе от Нели шофьорската ѝ книжка. Лестър я погледна, сетне се взря и в снимката и отново в момичето. Очевидно доволен, сложи документа в чекмедже с преградки отзад и подаде на Ейми папката.

Нели вече дремеше на креслото при прозореца. Ейми и Дан седнаха на една маса наблизо, разделиха документите в папката и се заеха да ги преглеждат. По-точно — зае се Ейми. Дан още си мислеше за разложения труп.

— Как мислиш, дали по него са плъзнали червеи? — попита той. — Вероятно. Все пак тук са си тропици. Сигурно са пъплели навсякъде по него.

Ейми почти не го слушаше.

— Чуй, чуй, Дан — възкликна тя. — Тук са показанията на някакъв, който е свидетелствал срещу Ан Бони и Мери Рийд и е заявил, че се обличат в мъжки дрехи и дълги панталони и ходят забрадени. И, че „се е разбрало, дето са жени, само по големината на гърдите им“.

— Хм, по това се познава — подсмихна се Дан. — Но какво е станало с тях? До края на живота си ли са лежали в затвора?

— Мери Рийд е умряла зад решетките — отговори Ейми — само няколко месеца по-късно. Но никой не знае със сигурност какво се е случило с Ан. Някои смятат, че баща ѝ — важна клечка в Южна Каролина — е успял да я измъкне от тъмницата и под друго име тя е доживяла мирно и кротко до дълбоки старини.

Дан изсумтя тихо.

— Точно в стила на рода Кахил — отбеляза той.

— Доста интересно е — провлече Ейми, — но тук всъщност няма нищо, което да ни насочи към някой от ключовете към загадката. — Тя кимна към документите, които му беше дала. — Какво имаме там?

— Не знам — призна си брат ѝ. — Всъщност е някакъв дълъг списък. Опитвах се да го прочета, прилича на опис.

Ейми взе от него страниците. Сърцето ѝ заби ускорено.

— Даваш ли си сметка, Дан, какво е това тук? Митническата декларация, съставена за кораба на Ракам.

— Върхът! — рече момчето. После: — Какво е митническа декларация?

Ейми беше много развълнувана и дори не завъртя очи.

— Нещо като опис на всичко из кораба, когато той е бил заловен. По закон всеки кораб е трябвало да има такава декларация.

— Дори пиратските? Пък аз си мислех, че пиратите са гледали през пръсти на такива правила.

— Всъщност те са ги спазвали по-строго, отколкото някои законни кораби. В края на пътуването плячката се е поделяла и всеки пират, естествено, си е искал полагащия му се дял. Затова са описвали буквално всичко. Докато интендантът е съставял декларацията, е трябвало да има свидетели и така нататък. Влизало е в кодекса на пиратите и те наистина са се гордеели с това.

Броят и разнообразието на нещата, включени в описа на „Уилям“, наистина бяха изумителни. На кораба е имало всичко, необходимо за живот в открито море. Храна: чирози и пастърма, сухари, варива, сол, ром и вино, както и живи кокошки и костенурки, които моряците колели по пътя. Имало е дървени паници — да служат за чинии — и кожени мехове вместо чаши. Имало е сечива и оръжия: брадви, длета, чукове, лопати, мрежи и въдици, ножове, къси тежки мечове, пищови и мускети, барут, сачми, топове и гюлета за тях,

кожени елечи — нещо като бронезилетки — и метални брони, отново за защита. Имало е хамаци, възета, брезент, столове, навигационни уреди, кофи, парцали, канчета, хирургически принадлежности и лекарства. Имало е и музикални инструменти: цигулка, флейта и малък акордеон, дъски за дама и шахмат, карти за игра и зарове.

На кораба се е веел и флагът му: прочутият череп с кръстосани кости на Джек Шарения. Имало е котка да гони плъховете и мишките... и папагал!

— Ами дублони? — попита Дан. — Мислех си, че всички пиратски кораби са натъпкани със златни дублони.

Ейми разлисти страниците и намери каквото търсеше: списъка с плячката, откънатата от други кораби.

— Тук има злато — каза тя, докато прокарваше пръст надолу по страницата. — Но не е много. Плавали са с едномачтов платноход, бърз и лесен за управление, но не и достатъчно голям, за да пренася товари като по-тежките кораби.

Въпреки това списъкът беше внушителен:

24 топа коприна
15 топа памучен плат, мадрас и басма
6 сребърни подноса
6 сребърни бокала
2 дуз. сребърни лъжици
4 оловни манерки
8 сребърни купи
1 сребърен сервиз за чай
1 оловен сервиз за кафе
4 чувалчета със сребърни монети
2 чувалчета със златни монети
1 кожена кесийка, съдържаща 98 перли
2 златни ленти без украса
1 златна лента с украса
7 златни верижки
1 медальон, лъвска глава, очи от рубини
1 сребърен медальон във вид на луна
1 брошка — камейка с украса и с оникс

1 златен кръст, украсен
2 сребърни кръста, без украса
1 медальон във вид на змия, изсечен от зелен камък
1 флорален медальон, златен, сапфири
3 брошки, златни
2 брошки, златни със скъпоценни камъни
3 брошки, сребърни, с украса
3 кутийки за енфие, сребърни
2 кутийки за енфие, сребърни с инкрустации
2 огледала със сребърни дръжки
2 гребена от слонова кост
4 костени гребена
1 огледало с дръжка от слонова кост
2 сребърни фиби с перли
1 златна фиба, без украшения
10 сандъка тютюн
10 бурета захар
3 чувалчета черен пипер на зърна
2 чувалчета индийско орехче
1 чувалче сушена кора на индийско орехче
14 еленски кожи
6 бизонски кожи
1 сандък боброви кожи
3 позлатени нокътя, пантера, мечка, орел
1 китов зъб с резба по него
рога от големи елени
челюсти със зъби на животни, бизон, бинтуронг, вълк
2 дуз. паунови пера
8 щраусови пера
26 пуешки пера
6 големи раковини
1 сребърна ракла, малка, украсена с резба
3 дървени ракли, големи, обковани с месинг
4 дуз. лули, глинени

Почти без да усети, Ейми прокара пръст отново от горе до долу по списъка и задържа показалеца си, сякаш развиваше невидими антени около всичко, свързано с издирването на ключовете към загадката.

— Слушай, Дан! — каза тя. — Три позлатени нокътя, пантера, мечка, орел.

Брат ѝ се усмихна и се потупа по гърдите, където беше скрил на сигурно под тениската мечешкия нокът.

— Тъхъ — рече той. — Доказва, че Джак Шарения и Ан Незнамкояси са знаели за това тук.

Но Ейми отново беше насочила вниманието си към описа. Още нещо в списъка привлече погледа ѝ.

— Челюсти със зъби на животни, бизон, бинтуронг, вълк — прочете тя на глас. Погледна развълнувана нагоре. — Вълк, Дан! Символът на Джанъс.

Той се усъмни.

— Хм, не мислиш ли, че се поувличаш? Бинтуронгът е известен и под името „мечка котка“. Мечката е символ на клана Томас и тогава вече Хамилтън може би наистина е казал „котка“. Дали има шарени бинтуронги?

Ейми изсумтя.

— И да има, не съм чувала.

Челюст на вълк като следа, която да насочи клана Джанъс? Дан може би беше прав и тя се увличаше — вероятно беше достатъчно да намерят доказателства, че нокътят от мечка наистина е свързан някак с Ан Бони.

— Чакай — каза Дан, загледан в страницата. — Май си промених мнението.

Той посочи един от редовете в митническата декларация:

1 медальон във вид на змия, изсечен от зелен камък

— Змия ли? — попита сестра му. — Като змиите, с които е свързан кланът Лусиан?

— Не — отвърна момчето.

— Откъде си толкова сигурен?

— Сигурен съм, защото това тук вече е у нас — понаклони той самодоволно глава.

Ейми го погледна — не проумяваше нищо. Още няколко мига Дан я изтезава с мълчание, после каза:

— Всъщност смятам, че вече го носиш на себе си.

Сестра му зяпна от изумление и в същото време посегна към врата си.

„Огърлицата на Грейс!“

Свали я, за да я разгледат. Медальонът представляваше правоъгълник със заоблени ъгли. Драконът беше изсечен върху барелеф откъм едната страна на нефрита, от другата той беше гладък, със скосени краища.

Дан грееше в усмивка.

— Змия — дракон. Зелен камък — зелен нефрит. Изсечен медальон — изсечен медальон. Прав ли съм или съм прав? — попита момчето.

Ейми затвори очи, за да се съсредоточи върху мисълта, изникнала в ума ѝ.

— Добре де — подхвана тя бавно. — Да предположим, че Ан Бони е била от рода Кахил. Това вече не е чак толкова изсмукано от пръстите. Като начало тя е родена в Ирландия, където са живели първите представители на рода. Освен това портретът...

Не се наложи Ейми да обяснява повече — Дан знаеше, че сестра му си мисли за изумителната прилика между Ан и майка им.

— Живеела е във време, когато жените наистина са били ограничавани. На повечето не им е било разрешено да правят много от нещата, достъпни за мъжете. Например да пътуват. А тя научава за ключовете към загадката, дегизира се като мъж и става пират, защото смята, че така е най-лесно да ги издирва.

Ейми отвори очи и видя, че Дан я слуша напрегнато.

— Или да ги скрие — допълни той. — Медальон с дракон, нокът от мечка... затова според мен ти в крайна сметка май си права — за вълка.

Ейми се зае да оглежда отново митническата декларация.

— Но тук няма нищо за змии — отбеляза разочарована.

Дан обаче остана невъзмутим.

— Няма значение. Ан Бони може и да не е намерила още тая змия. Или пък я е намерила и я е скрила някъде. — После Дан се намръщи. — Но пак се натъкваме на същия проблем. Разполагаме със символ на клана Екатерина и на клана Томас. За какво служат? И какво да правим от тук нататък?

— Лесна работа! Продължаваме по следите на Ан Бони — отсече Ейми. Искаше ѝ се наистина да е толкова уверена, както говори, а истината беше, че не се сецаше за друго. — Затвора вече го няма, но си помислих — защо да не поразгледаме? Бил е точно тук, в Спаниш Таун. Би трябвало да има нещо като паметник.

Те преписаха цялата митническа декларация. После занесоха папката на Лестър, който им върна шофьорската книжка на Нели.

Докато вървяха към гувернантката си, за да я събудят, и двамата пипнаха нещата, които носеха на врата си.

Ейми — нефритовия дракон, а Дан — позлатения мечешки нокът.

ГЛАВА 9

Нели имаше чувството, че някой я следи.

Прекосяваха паркинга пред Архива на Ямайка. Тя погледна през рамо.

Оказа се права, но веднага ѝ олекна. Зад тях вървеше онзи младеж, Лестър.

— Млада госпожице! — викна той на Нели. — Бихте ли дошли с мен?

Нели спря, обърна се и го изгледа от глава до пети. Беше капнала от умора след шофирането и преди не беше обърнала особено внимание на Лестър.

Висок, мускулист, в риза с къс ръкав, която му отиваше много. И с ямайски акцент, който беше направо страхотен. „Доста приятен“, помисли си Нели.

— Точно сега съм заета — отвърна тя и кимна към Дан и Ейми. — Но... — усмихна се Нели, като понаклони глава и примига бавно. — Може би по-късно.

Дан, който стоеше отстрани заедно с Ейми, показа с ръка как прерязва гърлото на Нели.

— Опасявам се, че трябва да дойдете сега — отсече мъжът.

Нели се намръщи.

— Казах „по-късно“, но май размислих.

Лестър вдигна длани и отстъпи назад.

— Ей, сестро, по-полека. Казвам ти да дойдеш с мен, защото един човек иска да поговори с теб.

Нели се навъси. „Кой ли може да е? Ако беше Макинтайър... или другият, те щяха просто да ми пишат на електронната поща и нямаше да пращат някого да ме вика.“

Тя се постара да прикрие изумлението си, като заговори грубо:

— Щом толкова искат да говорят с мен, нека го направят ето тук — като теб — отсече момичето. — Нямам никакво намерение да ходя някъде с непознат, а още повече — да разговарям после и с друг

непознат — при положение че нямам представа къде отивам и най-важното — *защо!*

Известно време Лестър мълча. После каза:

— Да, разбирам, че се притесняваш. Кажу ми, какво мислиш за следното предложение — да те заведе на улицата и сама да се увериш? Навсякъде има хора — ще видиш, че е безопасно. Ще стоиш пред къщата, а жената ще излезе да поговорите отвън. Стара е, но това е, което тя може да направи. Съгласна ли си?

Нели посочи с брадичка Дан и Ейми.

— Не мръдвам оттук без тях.

Лестър сви рамене.

— Хм... тя не спомена нищо за други хора. Лично аз нямам нищо против.

Тръгнаха, Лестър ги водеше. От широкото авеню свърна в по-малка улица. Както и беше обещал, наоколо гъмжеше от хора. След две-три пресечки спряха пред къщурка, която навремето, изглежда, е била боядисана в розово, но сега бе избеляла до едва доловимия оттенък на светлокафявото. Мъжът ги поведе по тесните стъпала към предната веранда.

— Чакайте тук — каза той. Отвори рамката с мрежа против насекоми и влезе вътре. Чуха го как се провиква: — Бабо! Една дъщеря е дошла да те види.

Дан и Ейми се учудиха.

— Каква дъщеря? — попита Дан.

— Той говори на местен диалект — обясни Нели. — С туристите жителите на Ямайка разговарят на обичаен английски, а помежду си — на диалект. „Дъщеря“ може да значи и „жена“, особено млада. И така, Лестър каза нещо от рода на „тук има една млада жена, иска да те види“.

— Откъде знаеш всичко това? — попита настойчиво Ейми.

— В Бостън имам приятели от Ямайка — уточни гувернантката. — Ходех с тях по рече клубове.

Това си беше самата истина, но Ейми не изглеждаше особено убедена.

— Какво толкова те учудва? — махна припряно с ръка Нели. — Не е като да съм научила всички езици по света, за да ви шпионирам.

Пък и да бях опитала, диалектът в Ямайка едва ли щеше да бъде на първите места в списъка.

Никакъв отговор, разбира се.

„Ейми, която се страхува едва ли не от сянката си... кой да предположи, че е толкова упорита?“

Вратата се отвори. На прага стоеше грохнала старица — кокалеста, тъмнокожа, с бяла коса и очила. Тя погледна безизразно Нели и кимна.

После плъзна поглед към Дан и накрая към Ейми. Очите ѝ грейнаха.

— Я! — ахна възрастната жена.

И тримата подскочиха.

— Напомня на Грейс! — рече старицата на Ейми и прихна в сърдечен смях.

* * *

Сега вече Нели наистина се обърка. Лестър бе настоял именно тя да дойде с него, а ето че сега старицата явно беше познала Ейми. Какво ли ставаше тук?

— Ами да — поклати глава все така усмихната възрастната жена. — Одрала си ѝ кожата на Грейс. Същите очи, ъхъ, същите.

Ейми се прокашля.

— Познавали сте... познавали сте баба ми?

— То оставаше и да не я познавам — свестен човек е. Как я кара?

Този път отговори Дан.

— Баба почина — обясни той. — През август.

Светлината в очите на старицата помръкна.

— Не думай. Ужасно съжалявам. Съжалявам, съжалявам, съжалявам. Не знаех.

Неловко мълчание.

— Няма нищо — каза накрая Нели.

Не че нямаше нищо, но какво друго да каже човек в такъв случай?

— Да — рече старицата. — Дошло ѝ е времето. Никой не може да стори нищо, когато ти дойде времето. — Кратко мълчание. — Казвам се Алис... може да ми викате „госпожо Алис“.

— Аз пък се казвам Нели, а това са Дан и Ейми.

— Изненадана съм, че е дошло момичето на Грейс — заяви госпожа Алис. — Ама аз те чакам теб — посочи тя с брадичка Нели.

— Мен ли? Как така... аз не съм... не може да съм...

— Грейс. Рече ми, че все ще се появиш някой ден — каза ми да съм те чакала.

— Казала ви е такова нещо? Кога?

Госпожа Алис сбърчи чело.

— Идва тук преди колко... преди двайсет години? Може да са и двайсет и пет.

Нели се извърна към стъпалата, водещи към верандата.

— Е, ние си тръгваме — оповести гувернантката. — Не знам каква игра играете, госпожо Алис, затова пък знам, че истината не е част от тази игра. По онова време дори не съм била родена и се запознах с Грейс едва миналата година.

Госпожа Алис се намръщи.

— Я по-кратко, дъще. Винаги ли си така груба с по-възрастните?

След като ѝ направиха забележка, Нели се почувства като малко дете. Поколеба се какво да отговори.

— Сядай де, нека довърша — изгледа я строго госпожа Алис, после доуцука до един очукан градински стол и се намести на него.

Дан и Ейми се разположиха върху стъпалата на верандата. Нели седна на другия стол, но нямаше намерение да се настанява удобно.

Госпожа Алис почака малко и продължи:

— Грейс дойде да ме търси. Е, не точно мен, търсеше нещо, което пазех при себе си. Отдавна е у семейството ми. Тя го намери, намери ме мен де, и помоли за услуга. Рече: така и така, щом някой дойде с друго такова нещо, да му дам и моето. — Госпожа Алис пак прихна с отривистия си смях. — Бре! Викам си, що пък да го правя!? Нито я знам, нито я познавам тая жена, това нещо е на рода ми, откакто се помня. Ама вие я знаете що за човек е Грейс, никога не се дава току-така.

Ейми и Дан кимнаха и на старицата, и един на друг.

— Разправя ми, било важно и за нея, и за семейството ѝ, а после ме пита какво искам в замяна, какво да ми даद्या, ако съм го направела. Умувах каквото умувах... Цели два-три месеца. Тя беше отседнала тук и ми идваше на гости всеки ден. Приказвахме си за Ямайка — Грейс искаше да ѝ разправя за всички стари предания. Даде ми време да си помисля. И докато мислех, двете взехме, че се сприятелихме много. Та реших накрая какво искам — да се изучи Лестър. Висшист да стане. По онуй време той си беше хлапе, ей такава — вдигна тя ръка до коленете си, — ама пък беше буден и схватлив, а да се изучиш, струваше много пари. Грейс рече: „Добре!“ — после си замина за Щатите. Сегиз-тогиз ми се обаждаше, не ме забрави, не забрави и Лестър. Като му дойде времето, той отиде да се изучи в Атланта, взе диплома и сега е на хубава работа. Изучи се за историк и библиотекар. — Госпожа Алис кимна. — Ами да. Трябва да си удържа на думата, дето съм я дала. Грейс не ми е казала — „Като дойде една груба млада американка“ — уточни със сумтене старицата. — Каза ми само — „Който дойде със същото нещо“.

— Какво нещо? — попита озадачена Нели.

Госпожа Алис извърна глава.

— Лестър! — кресна тя. — Я ми донеси кутийката от чекмеджето до леглото ми.

Мъжът, седящ на верандата, се извърна към жената със сандвич в едната ръка и кутийка — в другата.

— Запознай се, Лестър, с тия хора тук — подкани старицата. — Това са Дени, Ели и Джейми.

— Точно така — уцели ни имената перфектно! — промърмори тихо Нели.

— Видял те е Лестър — поясни на гувернантката госпожа Алис. — Напоследък почти не излизам от нас, ама отдавна съм му казала да се озърта насам-натам. Видял те е в Архива и веднага ми се обади — озари го тя с горда усмивка.

Младежът също се усмихна мило и подаде кутийката на госпожа Алис.

— Е, аз ще вървя, бабо — рече той.

Сбогуваха се и Лестър си тръгна, както дъвчеше сандвича.

Госпожа Алис поразклати кутийката.

— Толкоз години! — каза тя. После се взря съсредоточено през очилата в Нели. — Да, същото е.

Нели вече не можеше да си намери място от любопитство. „Същото като кое... като лицето ми ли?“, запита се тя. Това беше единственото, което можеше да направи — понеже иначе ѝ идеше да изтръгне кутийката от ръцете на старицата.

Дан стана от стъпалото. Ейми се наклони напред.

Госпожа Алис отвори кутийката и махна памучето. После протегна ръце.

Всички се наведоха, за да видят какво има вътре — в кутийката.

Сребърно змийче.

Съвсем същото като змийчето, което Нели носеше на носа си.

ГЛАВА 10

— Поръчай ми ти — каза Нели на Ейми.

За пръв път, откакто бяха тръгнали да пътешестват, Нели не погледна листа с менюто. Беше погълната от мислите си и не й бе до храна.

Бяха гостували на госпожа Алис към два часа — толкова време им трябваше, за да чуят разказа й от начало до край.

Преди няколко века една от прапрабабите на госпожа Алис работела в Куба като дойка. Някаква жена й поверила детето си — да се грижи за него — и й дала сребърни обици във вид на змийче. Заръчала й да пази и невръстното дете, и обиците.

После напуснала Куба и заминала при мъжа си. В открито море.

Двамата били пирати.

Детето починало още съвсем невръстно. Дойката била сломена от скръб и дала обет каквото ще да прави и да струва, но да опази обиците. През годините едната се загубила. Но предците на госпожа Алис пазели като зеницата на окото си другата. Където и да ходели, носели със себе си сребърното змийче. Предавали го близо три столетия от майка на дъщеря.

По неведоми пътища Грейс разбрала, че накрая втората обица се е озовала в Мексико, при хора от същия род, отишли да живеят там. Тя също била предавана от майка на дъщеря. Преди едно поколение не се родили дъщери, затова обицата била поверена на един от синовете. Когато пораснал и му се родили деца, той дал обицата на най-голямата си дъщеря.

Нели.

* * *

Нели прокара длан по тила си. Усещаше, че от напрежение мускулите й са се сковали.

— Щом Грейс е установила, че обичата е в семейството ми, излиза, че от години ме е държала под око — подхвана тя. — А не е казала и дума. Защо не ми е споменала?

— Е, сега вече знаеш какво е — отвърна Ейми.

Нели се вторачи в нея.

— Какво имаш предвид?

— Ти не ни каза цялата истина, точно както Грейс е постъпила с теб.

Нели усети как пламва.

— Изобщо не е същото!

Другото момиче вдигна вежда.

— Така ли?

Беше толкова спокойна, че Нели се разфуча още повече.

— Говоря ти за целия си живот! — стовари тя юмрук по масата. — За всичко. Например... например... за уроците по летене.

— Какви уроци по летене? — наостри уши Дан, озадачен от смяната на темата.

— Те струват скъпо, нали така? Татко обаче каза — няма проблем. Дали не ги е платила Грейс? Сега, като се замисля, дори не ми хрумна на мен... не аз, а татко настоя да съм ходела на тези уроци! Или може би Грейс... А дали това означава, че майка ми и баща ми са били посветени още от самото начало? — Нели затаи дъх — още малко и да се разхлипа. — Тук не става въпрос за някакви си тъпи ключове към загадката. Тук става въпрос за *семейството ми!*

Ейми я гледа дълго.

— От няколко месеца — „*нашето* семейство“ — това сме ние тримата... — каза тя бавно.

Фразата увисна във въздуха — като написана върху самия него.

Нели ги погледна в лицата — никога не ги беше виждала толкова сериозни.

„Така си е — помисли тя. — Вече си нямат майка и баща, нямат си баба, имат само една леля, която не ги иска.“ Отново я плисна вина, задето ги лъже, и още повече заради участието ѝ в онова, което щеше да се случи скоро...

Тя се прегърби и след като се хвана за главата, се наведе напред.

— Добре де, разбирам — пророни тихо. — И преди ми се струваше, че съм наясно, но чак сега проумявам истински нещата.

Какво ви е било... и предполагам, още ви е, задето работя за Грейс и Макинтайър. Имате чувството, че са ви изиграли, сега и аз имам такава усещане.

Мълчанието започна да става тягостно. Спаси ги сервитьорът, който дойде с трите поръчани от Ейми чинии пиле по ямайски.

Изведнъж Нели изпита вълчи глад. Нахвърли се на пилето. То беше много вкусно.

— *Страхотно е*, мой човек — похвали го момичето.

Пикантно, без да е люто. По него със сигурност има и мащерка... и може би суха кора от индийско орехче? Нели си каза, че ще бъде хубаво да научи рецептата и някой път също да сготви такава пиле.

Устата на Дан не беше чак толкова пълна, когато той каза:

— Може ли вече да хофорим за нещо друхо?

— Глътни каквото имаш в устата — нареди Ейми.

Телефонът на Нели иззвъня. Тя го извади от раницата и го погледна.

— Татко — съобщи.

Докато бяха у госпожа Алис, му беше изпратила съобщение по мобилния — искаше да го уведоми за роднината, която току-що е открила.

А сега имаше да обсъжда с него и други неща. Стана от масата и се поотдалечи, за да проведе разговора.

След няколко минути се върна, като клатеше глава.

— Тази Грейс! Никога не се предава.

— Моля? Какво има пък сега? — попитаха в един глас Ейми и Дан.

— Татко е получил писмо от Грейс. Няколко седмици преди смъртта ѝ. То му се сторило странно, защото било съвсем кратко. В него пишело — ако намеря другарчето на змията си, той да ми съобщи...

— Да ти съобщи ли!? Какво? — чу се отново хорът на брата и сестрата.

Нели се понамръщи.

— Съобщението е още по-кратко. „Погрижи се за праведната, ненадмината детегледачка“ — каза тя.

— „Праведната, ненадмината детегледачка“ — повтори като ехо Ейми. — Охо! Още от самото начало Грейс те е готвела да намериш

липсващата обица.

Сервитьорът дойде да им донесе сметката. Наля им още вода.

— Да, но не е съвсем в стила ѝ, нали? — намеси се и Дан. — Звучи прекалено... прекалено спънато. „Праведната, ненадмината детегледачка“, хм...

Сервитьорът спря да налива от водата.

— О, да! — възкликна той. — Успяхте ли да отидете в Парка?

И тримата го погледнаха неразбиращо.

— В Парка на героите — уточни мъжът. — Статуята ѝ е там.

Те отново се спогледаха неразбиращо, вече помежду си. Първа се окопиха Нели.

— Чия статуя?

Сега вече беше ред на сервитьора да ги изгледа недоумяващо.

— Как чия, на Нани^[1]. Говорите за Нани, предвождала бегълците, нали? Викали са ѝ Праведната, ненадмината Нани.

— Да не би това да е лично име? — попита невярващо Нели.

— Тя е сред героите на Ямайка — поясни сервитьорът. — Отидете да разгледате Парка на националните герои. В Кингстън.

И тримата скочиха от столовете.

* * *

Назад към Кингстън. В колата Ейми и Дан започнаха да си шушукат. Не след дълго Ейми се прехвърли отпред.

— Не ти трябва слушалки — оповести тя. — Решихме, че щом Грейс е предвидила и ти да участваш в издирването на този ключ, вероятно имаме нужда от присъствието ти.

Нели кимна.

— Не знаем какво точно търсим — продължи предпазливо другото момиче. Макар и да бяха решили на този етап от надпреварата да приобщат и Нели, Ейми пак не искаше да ѝ разкрива много. — Но не е изключено да издирваме нещо, свързано с Джанъс. Смятаме, че Нани може би е била от този клан.

— В такъв случай нещото има някаква връзка с вълците — допълни Дан. — Може например да е зъб. Страхотно... голям зъб на стар вълк!

„На момчетата наистина им хрумват какви ли не ужасии...“

— Сигурно ще ти хареса, ако зъбът е олигавен — каза Ейми. Сетне побърза да смени темата, докато разговорът не е загрубял още повече. — Лаптопът, ако обичаш!

Докато пристигнат, тя проучваше тази Праведна, ненадмината Нани. Нани Шарп — известна още като Кралица Нани и Баба Нани — била заловена в Западна Африка и докарана в Ямайка като робиня. Но заедно с братята си избягала. Създали високо в планините на Ямайка селища за роби бегълци. Когато накрая англичаните ги намерили, Нани повела битката, за да не бъде поробена отново.

— Била е голям стратег — сподели Ейми. — Правела е всичко възможно в селищата да се влиза само от едно място, например от висока скала, така че нейните хора да следят кой идва и си отива. И... о, това тук ще ви хареса, карала е робите бегълци да си слагат по дрехите клони. Криели се, докато британците почти стъпвали по тях, и тогава скачали и ги нападали изневиделица. Тук пише, че в едно сражение англичаните имали значително числено превъзходство, но робите бегълци пак успели да ги избият до крак, спасил се само един.

Нели грейна в усмивка.

— Да бе, да, хареса ми. Първо млада жена пират, сега пък тази Нани. Страхотно, нали! — възкликна тя и погледна към Ейми.

— Какво толкова му е страхотното? — учуди се Дан.

— Жените — отговори Нели. — Тук се разпореждат жените.

* * *

Входът на Националния парк на героите бе доста внушителен за затънтен остров като Ямайка — с голяма статуя в памет на загиналите, пред която на пост стояха войници в екзотични униформи. Ейми, Дан и Нели повървяха няколко минути към източната част на парка и излязоха при три големи метални скулптури, високи колкото пилони за знамена. Дан изтича напред, за да прочете какво пише на плочата пред паметниците:

— Ето го! — извика той.

Момчетата побързаха да отидат при него.

ПАМЕТНИК
НА ПРАВЕДНАТА, НЕНАДМИНАТА НАНИ,
ПРЕДВОДИТЕЛКА НА РОБИТЕ БЕГЪЛЦИ

— Ами ако това тук е шифър? — усъмни се Дан.

Ейми посочи най-близката скулптура.

Отгоре имаше голям метален рог, наподобяващ празен рог на изобилието от Деня на благодарността.

— Рогът — рече тя. — Четох за него на една от електронните страници. Казва се abeng. Такива са се използвали от племето ашанти в Гана. В Африка. Нани е оттам. С него е предупреждавала бойците си по време на сражение.

Скулптурата беше изработена така, че освен да се вижда, и да се чува. При вятър рогът издаваше едва доловим, но зловещ звук, наподобяващ вой.

Дан понаклони глава и се послуша. После се усмихна.

— Този звук означава, че рогът е кух.

Ейми ахна.

— Вътре може да има нещо.

И тримата се завтекоха към основата на скулптурата. Самият пилон беше метален и бе равномерно усукан, сякаш е въже.

— Откога си мечтая да се покатеря на пилон — заяви нетърпеливо Дан.

Сестра му се огледа. Наблизо се разхождаха няколко души, но никой от служителите не гледаше насам.

— Как според вас да го направя? — попита Дан.

— Гледала съм по телевизията начина, по който на тропиците берат кокосови орехи — намеси се и Нели. — Омотават около дънера въже и се катерят по него.

— Чудесно! — рече момчето. — Въже, ако обичате!

Никой от тях, разбира се, нямаше въже.

Дан щракна с пръсти. Извади мобилния си телефон, набра един номер и зачака.

— На кого се обаждаш? — любопитства Ейми.

Той вдигна пръст.

— Здравсти, Хамилтън, аз съм — каза Дан. — Искам да те питам нещо. Катерил ли си се някога по пилон?

[1] Nanny на англ. означава „детегледачка“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Оказа се, че Хамилтън Холт бил шампион по катерене на пилон. Той обясни на Дан, че като част от военното обучение в семейството баща му ги карал да изкачват всякакви препятствия. Дан получи най-подробни указания в замяна на обещанието да каже на Хамилтън какво има в рога, ако в него изобщо имаше нещо.

— Не знам... — усъмни се Ейми.

— Струва си да рискуваме — настоя брат й. — Вътре може да няма нищо. А и да има, не съм обещавал на Хамилтън да му го дам, обещах само да му кажа какво е. — Той отново си припомни указанията на другото момче. — Хам обясни, че ако пилонът е метален, се плъзгаш с дрехите.

Съблече си тениската. Нели го зяпна изумена.

— Всички дрехи ли трябва да махнеш?

— Ти да не си полудяла? — ахна момчето. — Нямам намерение да се катеря по тази чудесия тук гол.

— Не съм казвала такова нещо... ти обаче каза, че...

— Хамилтън ми обясни да обуя маратонки и да махна възможно най-много от дрехите си — прекъсна я момчето. — Не мисля, че трябва да съм чисто гол.

Нели си запуши с длан устата и се извърна, Ейми се прокашля няколко пъти. И двете явно едвам се сдържаха да не избухнат в смях. Държаха се толкова незряло! Дан реши засега да не им обръща внимание.

— Трябва да долепя тялото си до пилона и да го обхвана с крака — поясни той. — После се пресягам и се хващам с ръцете, намествам отново крака и се издърпвам още малко нагоре.

— Внимавай — предупреди Ейми.

Двете с Нели застанаха от другата страна на скулптурата.

Дан погледна веднъж рога. После сграбчи пилона, хвана се с крака за него и започна да се изтегля полека.

Ръбовете на усуканото желязо се забиха в изгорелите му от слънцето крака и той се намръщи.

След петнайсетина сантиметра се пусна и скочи обратно долу.

— И така — каза, като разкършваше пръсти и длани. Беше стискал толкова силно, че го бе заболяло. — Вече знам как става. — Дан погледна още един път върха на пилона и изведнъж рогът му се стори много по-нависоко. — По-трудно е, отколкото си мислех.

— Искаш ли да опитам аз? — предложи Нели.

— Не, благодаря, ще пробвам още веднъж.

Той се почувства едва ли не обиден от думите ѝ.

— Ако те избутаме, можеш да започнеш по-отвисоко — предложи Ейми.

С няколко маневри, с много пъшкане и „уф“ успяха да направят така, че както се държеше за пилона, Дан да стъпи с единия крак върху рамото на Нели, а с другия — на рамото на сестра си.

— Вече е по-добре — отбеляза той.

Беше стигнал почти до половината на пилона. Махна внимателно дясното си стъпало от рамото на Ейми и се хвана с крак за металната пръчка.

— Готово! — извика и махна и лявото ходило от рамото на гувернантката.

Ръце... крака... ръце... крака... Хамилтън му беше обяснил да се придвижва равномерно. Дланите на Дан сякаш очакваха кратката почивка, когато той се пускаше от пилона, за да ги премести по-нагоре. Стори му се, че се е покатерил за нула време.

— Успях! — извика надолу към момичетата.

Първата му грешка. Намираше се много по-нависоко, отколкото бе очаквал! Но не се намираше в самолет или на покрива на сграда — във въздуха не го крепеше нищо друго, освен собствената му мускулна сила.

Дан преглътна уплашено. „Добре де, няма да поглеждам повече надолу“, каза си твърдо.

— Надзърни в рога! — извика в отговор Ейми. — Виждаш ли нещо?

Сега вече положението стана напечено. Дан беше чак горе при ръба на рога. Разширяващият се отвор бе издаден горе-долу на една ръка разстояние от пилона. Беше невъзможно Дан да погледне вътре.

— Не мога — каза той. — Налага се просто да опитам да го достигна.

Хвана се здраво с лявата ръка и се пресегна с дясната. Бръкна предпазливо в рога.

Не напипа нищо друго, освен метала отвътре.

Дан се намести и протегна още малко ръка. Напипа още нещо. Бодливо? Не, лазещо...

— *Ужас!* — изкрещя.

С паническо движение извади каквото беше докоснал току-що и го метна на земята.

Още щом го видя да пада, Ейми разбра какво е. Разбра, защото то беше тайният ѝ кошмар: където и да го зърнеше, щеше да го познае.

Акулите бяха страшни. Отровните змии също. И огромните паяци. Но най-ужасяваща за Ейми беше именно тази твар. За нея тя бе самото въплъщение на... злото.

Момичето осъзнаваше, че няма логика в страха му. Животните не бяха зло. Те бяха каквото бяха и би трябвало Ейми дори да се възхищава на това животинче. То съществуваше от милиони години, беше оцеляло в условия, към които другите не бяха успели да се приспособят. Но страхът ѝ явно бе по-силен от нея. Извираше от толкова дълбоко, че сякаш бе вграден в ДНК-то ѝ — вцепеняващ инстинктивен страх.

Докато тварта падаше във въздуха, Ейми не видя, кажи-речи, нищо повече от цвета и размера ѝ — тъмна и малка, после обаче думата се пръсна като взрив в съзнанието ѝ:

Скорпион!

* * *

Докато Ейми гледаше ужасена скорпиона, той падна на главата на Нели, отскочи веднъж и се приземи върху гърба ѝ, точно под рамото.

— Нели... — прошепна тя.

Дори не прошепна, а само раздвижи устни.

Усети позната паника. От каквато се смразяваше и не можеше да се помръдне и да изрече и дума.

„Не! — изкрещя си наум. — Не се вцепенявай... премести нещо, каквото и да било!“

Тя стисна юмруци, после ги отпусна. Само веднъж — но това като че ли ѝ помогна. Ейми усети как кръвта тече по дланите, ръцете и нагоре по цялото ѝ тяло.

Успя да си върне дар словото.

— Нели... — повтори. — Недей да мърдаш.

Приклекна и вдигна тениската, която Дан беше хвърлил на земята. После се върна на пръсти при Нели.

Сега вече виждаше ясно скорпиона. Беше дълъг само няколко сантиметра, но определено си изглеждаше страшен с тази извита опашка и вдигнати щипци.

Ейми стисна с две ръце тениската. „Дишай дълбоко...“

Плесна с длани така, че скорпионът да остане между плата. Натисна силно и усети как нещо пука и се смачква. После метна възможно най-далеч тениската и се свлече на земята.

Нели веднага излезе от вцепененото състояние, в което бе заприличала на статуя.

— Какво пък беше това? — попита тя.

Ейми едвам си поемаше дъх.

— С-скорпион — простена. — Не знам дали... дали съм го убила...

Нели отиде при тениската и надзърна от безопасно разстояние.

— Уф — въздъхна. После се усмихна на Ейми. — Пътник е. — Вдигна тениската и я изтръска, за да паднат парчетата от мъртвото животно. — Благодаря ти, детето ми.

Ейми преглътна.

— Винаги на твоите услуги — отвърна с треперлив глас.

* * *

— Ей — ревна Дан от върха на пилона. — Съвсем сам съм тук, горе. Долу всичко ли е наред?

— Да — потвърди Нели. — Сестра ти току-що уби скорпион.

— Не може да бъде — рече момчето.

— Може — заяви Нели. — Какво става там, горе?

— Още един опит — каза Дан. — Определено се надявам скорпионът да не е живял вътре сред цял гмеж свои роднини.

Хвана се с дясната ръка за пилоната, а лявата освободи и размърда пръсти — да не изтръпнат. После се вкопчи отново.

— По-добре да има... и аз не знам какво, може би рубини — каза той.

Бръкна с мрачен вид още веднъж в рога.

Не напипа нищо пълзящо. Това добре. Но не напипа и нищо не пълзящо. Лошо.

— И да има нещо тук, не го стигам — извика той, без да поглежда надолу. — Доста е... прашно. Напипвам и камъчета. Но нищо друго.

Дан извади ръката си. Тя беше много мръсна. А другата му ръка — вкопчена в пилоната — направо го убиваше от болка.

Той затвори за миг очи и се опита да се съсредоточи. Рогът беше кух... Как ще скриеш нещо в такова обикновено празно пространство? Рогът не беше пещера, в него нямаше камъни, под които да пъхнеш нещо...

Я чакай. В известен смисъл все пак беше като пещера. Отворът на рога приличаше на вход на пещера... а Ейми беше открила вътре над входа символа на клана Томас...

Дан се покатери още няколко сантиметра на пилоната. После прокара длан вътре в горния край на рога. Напипа върху метала грапавини... може би шев, където отделните части са били скрепени? Той проследи с върховете на пръстите издатината.

Беше неравна метална ивица, която опасваше почти половината рог и беше дълга двайсет — двайсет и пет сантиметра, може би малко повече.

Дан се опита да пъхне нокът под края. Оказа се, че металната ивица не е запоена за рога — тъгълът се повдигна. Беше прихванат за вътрешността на дългогодишния си дом с някакво залепващо вещество.

— Хайде, хайде, хайде — зашепна трескаво момчето.

Малко по малко издърпа ивицата. Чак когато вече я държеше цялата, си даде сметка, че другата му ръка е изтръпнала.

— Слизам! — провикна се. После грейна в усмивка. — И ви нося нещо.

— Ура! — вдигна Ейми победоносно ръце.

* * *

Ивицата беше от злато — толкова меко, че да се огъне по формата на рога и да се отлепи, след като Дан беше пъхнал нокът отдолу. Отблизо се видя, че всъщност ивиците са две — запоени една за друга.

— Но това тук няма нищо общо с вълците — отбеляза разочарован Дан.

— Не се притеснявай — отвърна вироглаво Ейми. — Въпреки всичко, очевидно е свързано с издирването на ключовете към загадката.

Върху парчето злато — от единия до другия му край — и от двете страни имаше изпъкнали букви — толкова ситни, че беше невъзможно да ги разчетеш. И тримата опитаха, но само Дан реши, че все пак е различил няколко букви.

— Виждам „О“-та, те са лесни — заяви той. — И може би няколко „М“-та. Или са „Л“-та?

— В колата имам увеличително огледалце — съобщи Нели.

Докато се връщаха към паркинга, Дан си сложи отново тениската.

— Уф — възкликна Нели, като я посочи отпред.

Дан погледна размазаните петна.

— Много яко! — заяви той. — Изкормени скорпиони!

ГЛАВА 12

Дан си удържа на думата и звънна на Хамилтън да му каже какво са намерили. Този път връзката беше ужасна, което се оказа в тяхна полза — беше ясно, че Хамилтън не разбира нищо от обясненията. Но Ейми се съгласи с брат си, че са си спазили уговорката.

Сега вече бяха в колата и разглеждаха златната ивица с увеличителното огледало, което Нели извади от багажа си.

— Първите четири букви са „e-k-t-o“ — каза Дан.

— „Екто“ — повтори Нели. — От гръцки. Означава „външен“, „навън“. Следва „m-a-l“, нали така? „Mal“, френска дума с латински корен, означава „лош“. — Тя се намръщи. — После идва „u-j-a“ и всичко започва отначало. Само не знам какво означава това „уджа“.

— „Джа“ като „джапанка“? — предположи Дан. — И „У“ като „ухо“. „Отвън“, „лош“, „ухо“, „джапанка“?

— Късно е — включи се и Ейми. — Тук вече прекарахме доста време.

Нещо в буквите ѝ се стори някак познато... какво ли?

— „Ekto“ и „mal“ звучат като предупреждение — отбеляза Нели.
— Вероятно щяхме да разберем какво, ако знаехме значението на „цја“.

Ейми усети как я пробожда остро чувство. „Тримата работим заедно — ето как беше преди. А сега е различно и никога вече с Дан не можем да ѝ вярваме както преди...“

Скръъци!

Ейми вдигна рязко глава. На паркинга дойде с бясна скорост голям джип.

Дан ревна:

— *Карай, Нели! Веднага да се махаме оттук!*

Тя се подчини на мига, превключи на скорост и се насочи към изхода на паркинга. Вля се в движението, заради което се наложи някои от автомобилите и в двете посоки да ударят рязко спирачки. Човекът зад волана на джипа се видя принуден да изчака движението да се нормализира, за да завие и да подкара след тях.

— Какво?... — попита Ейми.

— Кобрите — отговори мрачно Дан.

Семейство Кабра ги беше проследило до Ямайка.

* * *

Благодарение на творческия си подход към шофирането, който понякога не се покриваше с правилата, Нели успя в центъра на Кингстън да се изплъзне от джипа. Сега се бяха скрили в една пресечка зад магазин за спортни стоки.

— *До тук ми дойде от тях!* — показва ядосан Дан челото си. — Вечно ни преследват. Не може ли поне веднъж ние да преследваме тях?

Устните на Ейми бяха побелели.

— Трябва... трябва да стоим далеч от тези хора — прошепна тя.
— Особено от Изабел.

— Подкрепям те напълно — обади се Нели. — Я да видим... — Гувернантката започна да изброява на пръсти: — Ейми и акулите, змии

в рудника, пожарът в Индонезия, ние тримата в хангара. Какво според вас ще изкара Изабел на бис?

Ейми се поколеба. После промълви тихо:

— Забрави едно нещо.

Нели видя как гневът върху лицето на Дан е изместен от болка. Ейми затвори очи.

„Майка им и баща им“, помисли си Нели. Преди време, когато Ейми е била на седем години, а Дан — само на четири, Изабел Кабра беше предизвикала преднамерено и хладнокръвно пожара, в който бяха загинали Хоуп Кахил и Артър Трент.

Нели, разбира се, знаеше този факт от цяла вечност, но само понякога го осмисляше докрай. Опита се да си представи какво е да знаеш, че човекът, убил родителите ти, се разхожда по света и не само това, ами се цели и в теб.

— *Вещица!* — каза тя горчиво. — Всеки, който се заканва да хвърли едно дете в океана, гъмжащ от акули...

Най-неочаквано Ейми отвори очи и Нели долови вълнението, което повереното ѝ момиче излъчваше — беше силно като електрически ток.

— У нея е — оповести Ейми. — Символът на Джанъс.

* * *

Ейми беше затворила очи, за да не си представя смъртта на своите родители. Предпочиташе да си спомня дори как в Австралия е била на онази лодка заедно с Изабел, отколкото да си мисли как са загинали майка ѝ и баща ѝ...

Най-напред в съзнанието ѝ изникна не образ, а звук. Тих, като от метал, все едно нещо подрънква.

Гривната на Изабел. Плъзгаше се по китката ѝ, докато тя показваше водата. Златна гривна.

По онова време, разбира се, Ейми изобщо не се беше замисляла за този артикул — беше скована от ужас. Сега обаче образът стана по-ясен.

Висулките по гривната... Точно както би направил обективът на фотоапарат, паметта на Ейми открие една от висулките. Беше

триъгълна, с остър връх... Момичето си я представи съвсем ясно.

Примига — изведнъж беше осъзнала нещо.

— Оказа се прав — каза тя. — Помниш ли митническата декларация? Костите на животни?

— Челюст ли? — изуми се Дан. — На вълк?

Сестра му поклати глава.

— Не цялата челюст — уточни тя. — А само един зъб, точно както искаше ти. И ние ще го откраднем от Изабел.

* * *

Не беше никак лесно да разработят засадата.

— Нани вероятно е разполагала със седмици, за да измисли засадите — оплака се Дан. — Със сигурност нямаше да е зле, ако можеше тя да ни помогне.

Ейми и Дан се заеха за работа. Отбиха се за малко в туристическото бюро и избраха мястото: горист парк край Кингстън с водопад, около който имаше атракции с въжета. Цял следобед го оглеждаха и купуваха оборудване.

Колкото и гръмогласно да негодуваше, Нели бе оставена в колата, когато двамата отидоха да поразузнаят в парка. По този въпрос Ейми беше непреклонна.

— Това няма нищо общо с писмото на Грейс, затова отново си върн от играта. Трябва да стоиш в колата, за да можем накрая да се изнесем оттук. Точка по въпроса.

Каквото и да говореше Нели, Ейми не искаше и да чуе.

Вечерта в хотела в Кингстън спа лошо — беше капнала от умора, но и напрегната. Сутринта се досети от лицата на Дан и Нели, че и те не са спали добре. Но не можеха да чакат повече. Трябваше да намерят Кабра, преди Кабра да са намерили тях.

След закуска Ейми кимна на Нели.

— Обади се! — каза ѝ.

— Откога си ми началник? — промърмори другото момиче.

Но набра номера.

„Каква ирония.“ Точно това беше думата. Ейми знаеше, че Макинтайър поддържа връзка със съперниците им, а Нели — с Макинтайър. Предателството ѝ се беше превърнало в оръжие, което сега братът и сестрата се опитваха да използват, за да спечелят предимство.

Нели не говори дълго и каза на Макинтайър да предаде нещо на Кабра.

После те натовариха нещата на колата и подкараха към парка.

* * *

Нели остана в колата на пътя зад входа. Дан седеше заедно с Ейми на масата за пикник отстрани на пътеката — пътеката водеше към гората и беше скрита зад няколко дървета.

Кабра не закъсняха. Вече познатият им джип спря на неасфалтирания паркинг в резервата. Изабел слезе от седалката зад волана и следвана от Иън и Натали, тръгна към пътеката.

Сърцето на Дан биеше като обезумяло. Досега при всичките им сблъсъци с Изабел двамата със сестра му бяха бягали от нея. Сега беше различно. Този път те искаха Изабел да дойде при тях.

Той прокара език по устните си — да ги навлажни. Оказа се безполезно, устата му беше пресъхнала.

— Готова ли си? — попита пресипнало сестра си.

Ейми гледаше като уплашено зайче, но въпреки това кимна. Дан видя как тя стисна юмруци, после отпуска длани.

Той въздъхна тежко. После се престори на много изненадан и скочи на крака.

— Ейми! Кабра... *Да бягаме!* — кресна.

Тичаха по пътеката около четиристотин метра, до мястото, където тя се разклоняваше. Дан свърна наляво, а сестра му — надясно. След като се разделиха, той се престаши да погледне набързо през рамо.

Гонеха ги и тримата от семейство Кабра. Изабел тичаше презглава най-отпред, а децата ѝ правеха всичко възможно да не изостават.

— Иън! Върви след момчето! — кресна майката.

Дан вече се изкачваше запъхтян по стръмен склон. Не след дълго излезе при табела отстрани на черния път:

ОЧАКВАЙТЕ СКОРО

ВЪЖЕНИТЕ АТРАКЦИИ В СИНИТЕ ПЛАНИНИ^[1]

ЗАБАВЛЕНИЯ И ПРИКЛЮЧЕНИЯ ЗА ЦЯЛОТО СЕМЕЙСТВО

Увеселителният парк с въжетата се бе разпрострял върху няколко декара. В края му работеха двама-трима мъже, но в началото атракциите вече бяха готови и нямаше никой.

Дан продължи да тича още няколко метра по пътеката, докато се озова на една полянка. Вляво имаше наскоро построена груба колиба, а вдясно се падаше първата въжена атракция: стълба с дъсчени стъпала, закована за дънера на голямо дърво.

Точно каквито е правила Нани. В атракциите можеше да се влезе само по тази въжена стълба.

След като се качи до средата, Дан провери дали Иън още го преследва. За да успее планът, Дан трябваше да е сигурен, че не е изгубил другото момче. Той чу стъпки и задъхано дишане и доволен, продължи да се катери.

На двайсетина метра от земята имаше малка дъсчена площадка. По тежък метален кабел се стигаше до втора площадка с друго дърво. Към кабела бяха закрепени пет-шест скрипеца. Те бяха с големи метални карабинери, към които да се прихванат каишите. Тъй като каиши нямаше, Дан се вкопчи в самия карабинер.

След като Иън излезе на полянката и зърна Дан, той увисна на карабинера и се плъзна по кабела. Вече го беше правил веднъж, когато бяха идвали да огледат мястото, и знаеше какво е.

Ако Иън не го гонеше, спускането по кабела щеше да бъде едно от най-забавните неща, които Дан е правил някога. Всъщност и сега си беше доста забавно. През няколкото секунди, необходими, за да се плъзне по кабела, той не мислеше за Изабел, за Мадригалите и надпреварата за ключовете към загадката — просто се държеше здраво, докато се носеше във въздуха с небе, надвиснало над него, и земя далеч долу.

Приземи се на втората площадка и погледна назад. Като по знак Иън се беше хвърлил след него по стълбата.

Дан преодоля и третото препятствие — отново спускане по метално въже — и пред него изникна въжен мост, прехвърлен над сухо дере. Момчето видя отпред поредната площадка и зад нея широка товарна мрежа.

Докато се катереше по мрежата, си повтаряше тихо и разпалено:
— Дано се получи, дано се получи...

Товарната мрежа беше от две части, които се издигаха под ъгъл от четирийсет и пет градуса. Първата свършваше при пръчка, сложена хоризонтално между две дървета. А втората висеше на няколко кукички под следващата площадка.

Дан трябваше да улучи подходящия момент. Както стоеше на площадката, се престори, че го присвива корем, и се преви на две, като се държеше за хълбока. Иън мина по въжения мост и се метна на товарната мрежа.

Щом видя, че Дан не помръдва, се закатери по-бързо.
„Изчакай... изчакай...“

След като Иън изкачи две трети от първата част на товарната мрежа, Дан коленичи. Свали от кукичките втората мрежа под площадката, набра я, за да я стисне с една ръка, и после я метна с все сила във въздуха.

Иън изпищя.

Дан също.

Два съвсем различни писъка: в единия имаше паника, а в другия — ликуване.

Иън се беше хванал.

[1] Blue Mountains (в превод Сините планини) е името на най-дългата планинска верига в Ямайка. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 13

Веднага щом семейство Кабра слезе от автомобила, Ейми разбра, че е изпаднала в беда.

Двамата с Дан бяха разчитали, че както винаги, Изабел ще е безупречно облечена и с обувки на високи токове — нейна запазена марка. Планът им беше да прилъжат Иън в едната посока, а Натали — в другата, и те да влязат в гората, а Изабел да остане, тъй като не може да ги последва. Дан трябваше да подгони Иън, а Ейми — Натали, а после Дан и Ейми щяха да се върнат, за да се преборят с Изабел, докато тя е сама.

Но ето че Изабел беше по маратонки и тичаше така, че не изоставаше от Натали.

При водопада Ейми щеше да се изправи сама срещу двете.

Момичето беше проучило предварително района, затова избърза напред, като зави по една по-малка пътека в гората. Ако Натали беше сама, Ейми щеше да се опита да я заблуди. Но не биваше да изпуска от поглед Изабел, което означаваше, че трябва да продължи към водопада.

Тя притича по дървеното мостче над един поток. След няколко метра вече беше на поляната в подножието на водопада. Той беше между две отвесни скали, покрити с папрат и други зелени растения. Водата се стичаше по няколко каменни прага, които приличаха на стръмна стълба.

Ейми наджапа във водата и тръгна да се качва по скалите право към водопада. Каменните прагове, по които можеше да се покатери, бяха четири на брой. Ейми забърза по тях, като внимаваше — бяха хлъзгави от мъха и водораслите.

Петият праг беше много нависоко и тя не можеше да достигне до него. Той образуваше нещо като таван на пещера, пред която водата се стичаше така, че приличаше на завеса. Ейми вече бе мокра до кости — покатери се на четвъртия праг и се плъзна зад водната завеса.

Това място не изглеждаше като скривалище. Беше достатъчно човек само да погледне водопада, за да се досети къде е отишла Ейми.

Тя отстъпи назад към дъното на пещерата и намери нещата, които те с Дан бяха оставили там: мрежа против комари и въже. Планът беше, ако Ейми не успее да заблуди Натали, да я доведе тук, да метне върху нея мрежата и да я завърже. Беше му хрумнало на Дан — след като бе решил да омотае Йън в товарната мрежа, явно не можеше да измисли друго, освен капани с мрежи.

Като начало планът не бе особено добър: Ейми се съмняваше, че ще успее да завърже Натали. А сега, след като на сцената се беше появила и Изабел...

Ръцете на Ейми трепереха. Какво можеше да направи тя срещу двете? Огледа се трескаво, сякаш решението на въпроса щеше да падне най-неочаквано от небето.

Нищо. Съзнанието ѝ бе пусто, в него имаше само ужас. Всеки момент убийцата на родителите ѝ щеше да изскочи от водната завеса.

* * *

Ако Изабел не беше застанала точно до Натали, едва ли щеше да познае майка си, понеже точно сега тази нейна майка беше вир-вода — колко неизискано! — и се катереше по скалите невероятно бързо.

Жената мина зад водопадната завеса, следвана плътно от дъщеря си. Натали загледа как майка ѝ отмята леко глава, за да изтръска водата от косата си. Изведнъж беше спряла да бърза.

По-младата представителка на рода Кабра видя, че Ейми е застанала при скалата в дъното. Изабел от своя страна протегна ръка:

— Дракона, ако обичаш! — подкани тя.

Каза го високо, за да я чуят през тътена на водопада, и въпреки това Натали се възхити колко спокойно се държи майка ѝ. Сякаш искаше от Ейми шоколад.

— Не е... не е у мен — отвърна момичето и се дръпна от Изабел. — Ако искаш ме претърси. Казвам ти истината. Не е тук, оставих го в града.

— В такъв случай идваш с нас — отсече Изабел. — Къде ти е свитата? Както и да е, няма значение. Все ще им съобщим някак и съм сигурна, че още щом чуят... чуят какво съм намислила за теб, ще дотичат презглава.

Натали не знаеше какво е намислила майка ѝ, но със сигурност то не бе да ходят да хапнат и да напазаруват. Усети как я присвива под лъжичката.

„Само не кръв. Моля те, само не кръв, толкова е... отвратително.“

Натали веднага се почувства изменница, но не можеше да се отърси от тази мисъл.

Изабел пристъпи напред, сграбчи Ейми за ръката и я изтегли през водната завеса. Затика я да слезе по стъпалата, стискаше я толкова силно, че Ейми извика от болка. Натали тръгна след тях и на няколко пъти за малко да изгуби равновесие върху хлъзгавата повърхност.

— Връщаме се в града и ти ми даваш дракона — заяви Изабел, сякаш това бе най-лесното нещо на света. — После ще се свържем с оная твоя бавачка.

Върнаха се на пътеката. Ейми се мъчеше всячески да се отскубне от жената, която я държеше, но не постигна нищо. Изабел я стискаше с желязна хватка.

Отпред изникна дървеното мостче. И точно тогава...

— *Ейми! Бягай!*

Натали видя как Ейми реагира незабавно. Както стоеше пред Изабел, я удари с глава по брадичката. Изабел изпищя от болка, а Ейми се отскубна от ръката ѝ и хукна по моста.

Изведнъж се чу нещо като трополене: Натали така и не разбра какъв е този звук. Двете с Изабел също се завтекоха по моста.

Дъщерята видя твърде късно десетките кафяви топчета, които се търкаляха пред нея. Подхлъзна се на едно и изгуби равновесие. Същото се случи с Изабел. Натали сграбчи перилата, за да не падне. Майка ѝ обаче не извади такъв късмет.

Падна и си удари главата в една желязна подпора. Свлече се в безсъзнание на земята.

Натали изписка. Видя как от раната върху челото на майка ѝ руква кръв.

После чу как някой казва:

— Дизайнерски кучешки лайненца. Знаех си аз, че ще свършат работа.

* * *

Ейми не повярва на очите си.

Нели!

Беше хвърлила на моста десетки индийски орехчета и сега, застанала в другия край, развяваше празната чанта.

Точно тогава Ейми чу приближаващи се стъпки.

— Ейми!

Беше Дан. Показа се и спря рязко, за да осмисли разкрилата се пред него гледка.

— Какво става тук? — попита той.

Нели събра на топка чантата и се хвана за хълбока.

— Правя каквото реша аз, а не каквото ми наредят — заяви, вторачена в Ейми.

Тя я погледна с разширени от изненада очи.

— Ура! — вдигна юмрук Дан. — И Иън е хванат в мрежата... ще мине цяла вечност, докато разбере как да се измъкне. Взехте ли зъба?

Ейми примига.

— Още не — отговори тя.

Тримата отидоха на моста. Изабел лежеше по гръб, разперила непохватно ръце и крака. Ейми не можеше да си събере мислите. Беше ѝ странно да вижда вдъхващата ужас непобедима Изабел просната на земята като кукла, което някое дете е запокитило.

— Можем... — подхвана Дан с пресипнал глас — всъщност той грачеше. — Можем да направим така, че тя да не ни създава повече главоболия.

Ейми го погледна изумена.

„Как се получава така, че той сякаш винаги знае какво си мисля аз?“

— Хм, не че искам да... — изпелтечи брат ѝ. — Но ако... ако има нещо, което да я извади от строя... Да кажем, за около месец...

Какво можеха да направят? Да я ударят още веднъж по главата? Дали щеше да се получи? Да ѝ счупят някоя и друга кост? Да я изритат силно по стомаха с надеждата да ѝ нанесат вътрешни рани?

Тези мисли минаха през главата на Ейми само за няколко секунди, ала те бяха достатъчни момичето да осъзнае истината.

— Не можем да го направим — прошепна.

Говореше не само за физическите рани. А и за това, че не бива да си отмъщават по този начин на Изабел. Вече бяха стигнали до единодушното мнение, че се стремят към справедливост. Това беше поредната възможност да докажат, че се различават от останалите Мадригали.

Дан въздъхна достатъчно силно и за двамата — въздишка и на облекчение, и на съжаление.

* * *

Натали беше приклепнала над Изабел. Беше ѝ съблякла якето и беше затиснала с ръкава раната върху челото ѝ. Момичето вдигна очи.

— Тече ѝ кръв. Много ви моля, помогнете ми.

Ейми виждаше за пръв път Натали такава. Е, да, тя беше мокра до кости, от което изглеждаше още по-зле, но Ейми виждаше, че цялото ѝ лустро се е изпарило. Натали приличаше на уплашено петгодишно дете.

Нели прегледа набързо Изабел.

— Пулсът ѝ е наред, дишането също. Но май ще се наложи да ѝ шият раната на челото.

— Да я шият ли? Значи ще остане... белег? — попита явно ужасена Натали.

Нели не ѝ обърна внимание.

— На теб ли ще се падне честта? — попита тя Ейми.

Момичето се поколеба. „Изабел не е мъртва... не е като да пипам труп“, помисли си. Въпреки това не ѝ се искаше да хваща ръката на Изабел и да вдига ръкава.

И на двете ръце нямаше гривни.

— Зъбът — каза Ейми на Натали, — къде е?

Другото момиче стисна устни и поклати глава в знак на отказ.

— Искаш да я претърсим ли? Само кажи — заяви Нели с доста заканителен глас.

Ейми погледна бързо Натали, после отново Нели.

— Ще ми дадеш ли една минута? — попита тя. — Питам и теб, Дан.

Брат ѝ я изгледа възмутен. Но двамата с Нели слязоха от моста и застанаха на няколко метра от него.

Ейми приклепна до Натали.

— Зъбът ми трябва — обясни тя. — Ако майка ти започне да идва на себе си, ще се наложи да я ударим още веднъж, за да припадне, а това няма да е добре за нея. Каж ми къде е зъбът и ние ще ти помогнем да я заведеш на лекар.

Натали се намръщи, но не отвърна.

Ейми продължи да я притиска.

— Нищо чудно вече да има сътресение на мозъка. Колкото повече се бавим тук, толкова по-зле за майка ти.

Натали изглеждаше отчаяна.

— Дай да направим размяна — предложи тя. — У теб е драконът, който майка ми търси. Аз ще ти дам зъба, а ти ще ми дадеш дракона.

Ейми поклати глава.

— Не мога да направя такова нещо — отговори тя.

Дълго мълчание. Натали престана да притиска раната на майка си — кръвта беше спряла.

— Ще ѝ бъде неприятно, че ще ѝ остане белег — прошепна тя. — Как мислиш, дали ще може да се скрие с грим?

„Майка ѝ е в безсъзнание, тече ѝ кръв, а Натали седнала да ми говори за гримове!“

Но другото момиче наистина изглеждаше притеснено.

— Не разбирам много от грим — провлече Ейми. — Мама... така и не успя да ми покаже. Бях само на седем години, когато почина. — Мълчание. — Има много неща, които не успяхме да направим заедно.

— Пазаруваме — рече Натали. — Ето какво правим най-често с мама.

— Да — промълви другото момиче. — Никога няма да отида на пазар с мама.

Очите на Натали се разшириха.

— Какъв ужас.

Ейми се наведе напред.

— Моля те, Натали — каза тя. — Майка ти трябва да отиде при човек, който може да ѝ помогне.

Натали погледна отново Изабел.

— Обещаваш ли ми? — попита отчаяната дъщеря с треперлив глас. — Обещаваш ли ми... че няма да я нараниш още, ако... ако аз...

Ейми вдигна ръка като скаут.

— Заклевам се — заяви тя.

Натали бръкна в един от вътрешните джобове на панталона на майка си.

— Сложи го тук — обясни тя. — Каза, че ако се случи нещо, може би ще се наложи да си съблече якето, но че се искат много повече смелост и наглост да ѝ смъкнат панталона.

— Умно — отбеляза съвсем чистосърдечно другото момиче.

Натали дръпна лепенката, с която се затваряше джобът, и извади зъба, закачен на ключодържател.

— Намери го преди цяла вечност — каза тя. — Обикновено го носи на гривната си с висулките, но обясни, че днес да стои в джоба ще е по-безопасно.

Подаде го на Ейми, която го погледа малко, а после го стисна здраво в шепа. Изправи се.

— Ти стой тук — рече тя. — Ще се обадим на Бърза помощ — да дойдат да ви приберат.

Натали сбърчи замислено челото си.

— Я чакай — викна. — Имаш ли нещо, с което да ме завържеш?

— Искаш да те завържа? — повтори стресната Ейми.

Натали кимна.

— Щом майка дойде на себе си и види, че зъба го няма...

— О, разбрах — рече Ейми. Подсмихна се на Натали. — Умно — повтори най-чистосърдечно.

ГЛАВА 14

След като се върнаха в колата, Дан удари Ейми по разперената длан толкова силно, че тя чак изтръпна.

— Успяхме! — кресна той. — Кобрите му с кобри... пълзете сега като червеи по корем и се заврете в някоя дупка. Ха!

Няколко секунди Ейми се остави на радостната тръпка и вълнение. Държеше се много по-овладяно. Бе почти замаяна при мисълта, че наистина са изиграли Изабел Кабра и са успели да вземат зъба.

Дан се бе въодушевил толкова, че съвсем забрави да е предпазлив.

— Сега вече имаме символите и на четирите клана! — провикна се той, явно изобщо не бе забелязал, че сестра му го гледа притеснено.

„Страхотно, няма що. Преди Нели знаеше само за змиите и зъба, сега вече знае всичко.“

Дан продължи да дърдори:

— Но пак не знаем за какво са и какво да правим от тук нататък.

Ейми вече беше мислила за това.

— Я се обади на госпожа Алис, Нели! Питай я помни ли Грейс да се е интересувала от нещо, докато е била тук, освен от обичатата де.

Последвалият телефонен разговор се оказа дори по-ползотворен, отколкото се бяха надявали. Госпожа Алис си спомни, че Грейс е била очарована от археологическите разкопки в Порт Ройъл и е прекарвала при тях много време. По нейно предложение се обадиха на Лестър в Архива. Тъй като беше историк, той знаеше всичко за Порт Ройъл. Обеща да ги чака след работа.

По пътя за Порт Ройъл минаха през Палисадос, дълга ивица земя, извита на подкова покрай океана. Полуостровът беше толкова тесен, че на места се виждаха от едната страна пристанището на Кингстън, а от другата — океана. Лестър беше казал на Нели да отидат с колата при църквата „Свети Петър“. Църквата беше малка и бяла.

Лестър вече ги чакаше и ги посрещна с милата си усмивка.

— Това тук е „Свети Петър“ — обясни им. — Искам да ви покажа нещо.

Заведе ги в двора, където имаше малко гробище.

— Ето, вижте — посочи той плоска надгробна плоча.

Ейми прочете на глас надписа отгоре:

— „Тук са тленните останки на Луи Галди, починал на 80 години, на 22 декември 1739 година в Порт Ройъл. Роден е в Монпелие, Франция, но заради религиозните си убеждения е избягал от страната и се е установил на този остров, където през 1692 година е бил погълнат от Голямото земетресение и по Божието провидение е бил изхвърлен при следващия трус в морето, а после като по чудо е доплувал до лодка и се е спасил. След това е живял дълго в голяма слава. Обичан от всички и оплакван от мнозина след смъртта си.“

— Погълнат от Голямото земетресение ли? — учуди се Дан.

— На 7 юни 1692 година — поясни Лестър. — Много силно земетресение, последвано от приливни вълни и вторични трусове. Предполага се, че като много други, и Луи Галди е хлътнал в пукнатина в земята. Повечето са загинали, когато при вторичните трусове пукнатините са се затворили. Той обаче някак си е бил изхвърлен оттам и е паднал на километри в морето.

— Какъв полет! — възкликна Дан.

Лестър се усмихна.

— Знаех си аз, че ще ти бъде интересно.

— Изумително е, че се е спасил — отбеляза Ейми.

— Земетресението е разрушило две трети от града — продължи Лестър. — На път за насам сигурно сте забелязали, че сега на това място е доста спокойно и има само малко рибарско селище.

— Ама че земетресение — намеси се и Нели.

— Обзалагам се, че е заради вълните — заяви Дан. — Нещо като цунами, което е помело всичко наоколо.

— Нещо такова — съгласи се Лестър, — но не съвсем. Целият град е бил построен върху пясък. Земетресението и приливните вълни са направили основите неустойчиви и почти целият град е бил всмукан в подвижните пясъци.

Дан зяпна от изумление.

— Целият град ли? Леле!

— Сега се казва Потъналия град, ето там е — посочи Лестър на североизток. — Правя проучване, работя с археолозите. Потъналият град се смята за едно от местата с най-богати археологически разкопки на Карибите, всъщност в цялото Западно полукълбо. Град от XVII век, запазил се изцяло под водата.

За Ейми въодушевлението му се оказа заразително. Открай време обичаше историята, но сега благодарение на Лестър осъзнаваше, че тя не се свежда само до дати, местности и имена. Разбираше, че миналото е живо и ни заобикаля.

— Има и няколко кораба, които се опитваме да спасим — продължи мъжът. — Също ги проучваме сантиметър по сантиметър.

Ейми го слушаше внимателно.

— Можем ли да отидем там? На разкопките?

„Грейс — помисли си тя. — Госпожа Алис каза, че Грейс е прекарвала много време тук. Сигурно е ровила и е търсила разни неща, свързани с Ан Бони и Нани. Археологическите разкопки са точно мястото да се опитаме да разберем какво е издирвала...“

— Искате да видите разкопките ли? — грейна Лестър в още по-лъчезарна усмивка. — Обикновено не пускат туристи, но ще видя какво мога да уредя — добави той и намигна.

Дан също го озари с усмивка.

— Ти, Лестър, си върхът!

* * *

Приближиха се с колата към океана откъм другия край на полуострова и Ейми за кой ли път се изуми от цвета на морето.

— Лаз-тюрк-електросин... — прошепна тя отново.

После примига.

Извади от раницата си увеличителното огледалце и малката златна ивица.

— Какво? — попита Дан. — Пропуснали ли сме нещо?

Очите на Ейми грееха.

— Всичко е ясно! — каза тя. — Това изобщо не са думи. А са нещо като... съкращения. — Тя затърси отново в раницата и извади химикалка и малък бележник. — Виж — подкани и започна да пише:

ЕКТОМАЛУДЖА
ЕК — Екатерина
ТОМА — Томас
ЛУ — Лусиан
ДЖА — Джанъс

— Супер! — възкликна Дан. — Ето какво било! — после лицето му помръкна. — Но пак опираме до стария проблем. Разбрахме какво означава, а не знаем какво да правим с него. — Отчаян, той се удари с юмрук по дланта. — Да се пукнеш от яд!

Ейми прибра златната ивица.

— Знам — каза тя, — но две крачки напред, една назад пак си е напредък.

Дан не искаше и да чуе.

— Не бива да допускаме крачки назад — промърмори той.

* * *

Археологическите разкопки в Порт Ройъл не бяха туристическа забележителност. Работеше се предимно в хангар недалеч от главния кей.

Лестър ги вкара вътре. Помещението беше огромно, без прегради. Отстрани до стените имаше дълги маси. В дъното бяха наслагани бюра и компютри. В хангара имаше петима-шестима души, които работеха по масите или на компютрите. По пода в средата бяха наслагани сандъци, пълни с тайнствени предмети, и купчини от различни неща — някои бяха върху брезент, други бяха заметнати с него. Човек не можеше да разбере що за „неща“ са това, всичко изглеждаше покрито с кафеникаво сивкавозелена коричка.

Ейми усети как леко изтръпва от вълнение. Цветовете — ръждиво, като на раковини и на водорасли — означаваха, че всичко в купчините е дошло от дъното на океана. От Потъналия град или от корабите...

— Разкопките имат за цел да се проучат пет сгради, които са били погребани под подвижните пясъци и са се запазили удивително

добре — каза Лестър. — По стените ще видите архитектурни скици, даващи представа как са изглеждали къщите.

— Има ли тук нещо, взето от пиратски кораби? — полюбопитства Ейми.

— Възможно е и да има — отвърна Лестър. — Ние не проучваме корабите. С тях се занимават частни фирми. Ала дълги години Порт Ройъл е бил убежище на пирати. Няма как да сме сигурни, но е много вероятно някои от предметите, които намираме в тези сгради, навремето да са били в пиратски ръце.

Ейми погледна многозначително Дан. Нищо чудно в помещението да имаше предмети, до които се е докосвала Ан Бони.

— Разходете се и разгледайте — предложи Лестър. — Моля ви, не пипайте нищо, затова пък с удоволствие ще отговоря на въпросите ви. В този край — посочи той лявата стена — реставрират по-големите предмети, а отдясно — по-малките.

Ейми и Дан се насочиха към дясната страна на хангара. При дългите маси работеха трима души, които използваша най-различни инструменти — някои като мънички зъболекарски пинцети и скалпели. Имаше увеличителни стъкла, лупи като на бижутерите, дори микроскоп. Имаше и четки с всевъзможни размери — от такива, с каквито се мият съдовете, до най-тънките на художниците.

Една жена обработваше нещо, което приличаше на голяма купа. Друга беше наредила пред себе си много мръсни сребърни прибори. Ейми тръгна бавно по дължина на помещението, като от време на време спираше, за да погледа как хората работят. Виждаше, че е трудно — вероятно се искаха няколко дни, за да се почисти една-единствена вилица.

— Първо използваме механични средства — обясни Лестър, — а това означава, че се стремим да почистим на ръка предметите. Ако се окаже невъзможно, се използват химикали. Но е много по-опасно. Когато не си наясно от какво е изработен предметът, не знаеш и как ще реагира, ако го потопиш в химикали. Ето защо прибягваме до тях само в краен случай — правят го в университета. Тук можем да се заемем само с механичното почистване.

Ейми отиде при последните две маси. По едната бяха наслагани вече почистени неща. Всяко беше прибрано в найлонов плик с цип и

номерче. По другата маса бяха наредени вещите, които трябваше да се промият с химикали. Още бяха мръсни.

Ейми се взря в почистените предмети. Повечето приличаха на парчета от грънчарски изделия. В един от пликите беше сложена керамична чаша, от която липсваха части. Имаше и красива сребърна кутийка с издълбани по нея завъртулки и две оловни чинии, които явно се бяха запазили почти непокътнати, както и няколко стъклени бутилки, глинени лули и най-малко десетина лъжици, всяка сложена в отделно пликче.

Дан застана до сестра си.

— Направо не знам как ще го намерим — каза той.

— Особено при положение, че не знаем какво търсим.

Той махна отчаяно с ръка към купчината в средата на помещението. Ръката му застина във въздуха.

— Чакай — каза Дан, — може и да не знаем какво точно търсим, но все знаем нещичко. По това, което търсим, вероятно има мечки, вълци и змии.

Ейми застина за миг. Покрай думите на Дан ѝ бе хрумнало нещо и тя премести поглед от лъжиците към сребърната кутийка.

Тя беше украсена навсякъде, не само отгоре, но и отстрани. Издълбаните по нея фигури изглеждаха съвсем произволни. Не бяха, разбира се, изображения на мечки и вълци — така щеше да бъде прекалено лесно. Представяваха завъртулки и криволици, а между тях имаше вдълбнатини без видим рисунък.

— Дан — прошепна Ейми. — Кутийката... виждаш ли празното място отстрани?

Брат ѝ погледна накъдето сочеше тя.

— Луда ли съм...?

— Да — каза незабавно той. — Повтарям ти го от години.

Но на Ейми не ѝ беше до шеги.

— Пространството без рисунки — продължи тя — наподобява правоъгълник, но ъглите са заоблени. Според мен е точно с формата и размерите на това тук — потупа се тя по медальона с дракона в средата на огърлицата.

Дан погледна първо него, после и кутийката. Сетне затвори за миг очи. След като ги отвори, каза:

— В митническата декларация имаше и кутийка с украса.

— Така ли? — попита сестра му доста високо, изумена — за пореден път — от паметта му и от надеждата, че са попаднали на следа.

— Трябва да я разгледаме от по-близо — подкани момчето.

Отиде да доведе Лестър, който си говореше с Нели. Тримата се върнаха при Ейми.

* * *

— Разбира се — каза Лестър. — Ще я извадя от плика, но не мога да ви разреша да я докосвате.

Той махна защитното найлоново покритие на кутийката. Тя беше с формата на кутия за обувки, но два пъти по-малка.

— Странно е, че питате точно за този предмет — каза мъжът. — Всъщност само той не е намерен при разкопките на развалините.

— В такъв случай откъде се е взел? — полюбопитства Ейми.

— Получи се от анонимен дарител — поясни Лестър. — Заедно с писмо, в което се казваше, че кутийката е наследствена ценност на семейство от Порт Ройъл, спасило се по време на земетресението. Дарителят решил, че тя трябва да бъде изложена заедно с предметите, намерени при разкопките. — Лестър я разтръска леко и всички чуха едва доловим шум. — В писмото се казваше и че никой досега не е успял да я отвори. Вътре има нещо, ала вероятно така и няма да разберем какво. Опитахме да я разгледаме на рентген, но както личи, отвътре е с олово. А няма да повреждаме ценен предмет, за да разберем какво има в него. Видяхте ли онези китайски кутийки, които се слагат една в друга?

— Аз да — потвърди Нели. — Наистина са страхотни.

— Точно така — съгласи се Лестър. — Обикновено се правят от дърво, от плъзгащи се дъсчици. Заклучалка няма, но кутийката не се отваря, докато не плъзнеш дъсчиците точно по определен начин. И това тук е нещо такова с тази разлика, че, поне доколкото успяхме да установим, няма дъсчици.

Мъжът вдигна кутийката, така че те да я видят от всички страни.

И Ейми, и Дан се заеха да я оглеждат внимателно. След по-малко от пет секунди той се взря с блеснали очи в сестра си. Ейми веднага се

доближи.

Рисунките отстрани на кутийката, срещу страната с мястото с формата на медальона, се гънеха произволно. Но и там имаше празно пространство и още щом го видя, Ейми разбра какво е привлякло погледа на брат й. Човек никога не би го забелязал, ако не знае какво точно търси.

Пространството беше точно с размерите и формата на мечешки нокът.

И иска ли питане, върху третата страна на кутийката Ейми и Дан намериха две криволици като змийчета, а върху четвъртата — издължен триъгълник с размер точно зъб на вълк!

— Извинявайте — изпелтечи Ейми и издърпа брат си няколко крачки встрани.

— Анонимен дарител, как ли пък не — прошепна той развълнуван. — Със сигурност е бил някой от рода Кахил.

— Кутийката навярно се отваря така — допълни не по-малко развълнувано Ейми. — Като сложиш отстрани и четирите предмета. Няма друг начин!

— Трябва да я вземем — каза Дан.

— Но как? — Ейми го обмисляше още от мига, когато видя вдлъбнатината, приличаща на мечешки нокът. — Ако я откраднем, ще постъпим ужасно с Лестър. Той може дори да си изгуби работата!

— Разбира се, че не искаме да я крадем — заяви Дан, — но май нямаме друг избор.

— Моля?

Ейми се стресна и се обърна. Не беше забелязала, че Нели стои съвсем наблизо и подслушва.

— Няма да крадете нищо — отсече тя. — Най-малкото — от това място.

Ейми стисна юмруци.

— Не ти влиза в работата — каза.

Нели я изгледа спокойно.

— Ще видим — отвърна и се отдалечи.

ГЛАВА 15

— Може ли да поговорим малко, Лестър? — попита Нели, след като се приближи до масата.

Той тъкмо прибираше внимателно кутийката в найлоновия плик.

— Разбира се — рече. — Какво има?

Нели се пипна по халката във вид на змийче върху носа. Беше толкова сложно... как да му го обясни? Откъде да подхване?

От самото начало, разбира се. От Грейс. Всичко беше започнало от нея.

— Грейс се е интересувала живо от проекта, нали? — попита момичето.

— О, да — усмихна се Лестър. — Интересуваше се от всичко, свързано с някогашна Ямайка. Помня времето, когато дойде, още бях малък. Разпитваше баба за всички стари предания, а тя ѝ ги разказваше и Грейс седеше и слушаше. Вероятно заради това поисках да следвам история.

— Тя знаеше ли, че работиш по проекта?

— О, разбира се. Точно Грейс го уреди. Научи отнякъде, че един университет в Щатите набира съвместно с Историческото дружество на Ямайка екип, който да проведе археологически разкопки. Направи голямо дарение и... — Поредната усмивка. — И ми издейства да се явя на събеседване за изследването. Така ме назначиха в Архива на пълен работен ден и също като консултант към проекта.

Нели кимна. Грейс отново се беше проявила в ролята си на велик стратег.

Лестър се намръщи.

— От време на време ми се обаждаше, питаше как върви проектът, дали сме намерили нещо интересно. Не я бях чувал няколко месеца. Трябваше сам да ѝ звънна.

Той се натъжи. Известно време и двамата мълчаха — мислеха си за Грейс.

Нели го докосна по ръката.

— Смятам, Лестър, че знаем нещо за Грейс, което на теб може би не ти е известно — подхвана момичето. — Тя се е интересувала не току-така от проекта. Надявала се е да намери нещо.

Лестър я погледна заинтригуван.

— Какво по-точно?

— Ще прозвучи налудничаво — продължи Нели, — но не сме сигурни дали Грейс е била наясно какво всъщност търси. Знаем само, че през годините се е натъквала на едно или друго. И че е починала, преди да е довела нещата докрай, затова Ейми и Дан се опитват да ги довършат вместо нея. Аз също.

Лестър се поучуди, но не изглеждаше разтревожен.

— Добре, продължавай нататък — подкани той.

Нели си пое дълбоко въздух.

— Било е наистина важно за Грейс — каза момичето. — Било е и тайна — тя е искала да научават възможно най-малко хора. Та нещата се свеждат до следното: трябва ни кутийката — кимна Нели към масата. — Според нас Грейс е търсела точно нея. Трябва да я вземем... — Нели вдигна ръка, за да спре възраженията на Лестър. — Но искаме да се споразумеем с теб. — Тя побърза да продължи, докато Лестър не я е прекъснал. — Смятаме, че у нас са поне част от нещата, необходими за отварянето ѝ. Разреш ни да вземем кутийката, за да проверим дали можем да я отворим. После, след като приключим, ще ти я върнем заедно с тайната как се отваря кутийката.

Тя го погледна право в очите.

„Трябва да се съгласи, няма друг избор.“ Ако Лестър не го направеше, хората, за които Нели работеше, щяха да бъдат много недоволни.

А когато бяха недоволни, те не си поплюваха.

Лестър погледна кутийката върху масата. После се извърна към дъното на хангара, към един от колегите си, който работеше на компютъра. Вероятно му беше началник. Лестър се взря още веднъж в кутийката и накрая погледна Нели.

Тя чака в мълчание сякаш няколко часа.

— Добре тогава, ето какви са моите условия — каза накрая мъжът. — За мен баба Грейс означаваше страшно много. Преди да се появите вие, сигурно щях да кажа, че за нея съм готов да направя всичко на този свят. — Той поклати глава. — Грешал съм. Не мога да

го направя... не мога да допусна да вземете кутийката. Не само защото ще си загубя работата. Но и защото е в разрез с всички принципи на добрия историк. Смятате, че имате основателна причина да я вземете. На същото мнение са всички останали хора и държави по света, отнемали исторически паметници от местата, където те би трябвало да се съхраняват.

— Но ние ще я върнем. Заклевам се!

Нели кръстоса суеверно пръсти и се замоли онова, което е казала, да е истина.

— Не че не ви вярвам — допълни Лестър. — Всъщност дори не ви познавам. Това, че си познавала Грейс и че Дан и Ейми са нейни внуци... иска ми се да беше достатъчно. Но не е. Съжалявам.

Сърцето на Нели се сви. Налагаше се да откраднат кутийката и ако успееш, Лестър, който се държеше толкова мило с тях, щеше да ги намрази, госпожа Алис също...

Младежът я гледеше съсредоточено, почти втрещено. Тя не извърна очи — не смееше да примига или да си поеме въздух, за да не се издаде, че вече умува как да откраднат кутийката.

След доста време Лестър явно реши какво да прави и извърна погледа си, пронизващ като лазерен лъч.

— Вие не можете да вземете кутийката — отсеке, — затова пък мога да го направя аз. Ще кажа, че искам да я изследвам, и ще ми разрешат да я изнеса. Ще постъпим ето така. Каквото и да смятате да правите с кутийката, ще го правите в мое присъствие. По този въпрос съм непреклонен.

Нели обви ръце около врата му. Не че трябваше да се насилва... В края на краищата Лестър си беше доста...

— Хиляди благодарности! Няма да съжаляваш, обещавам!

Бурната ѝ реакция привлече вниманието на Дан и Ейми. Нели вдигна палци.

— *Урааа!* — каза момчето и направи храбър опит за сложна танцова стъпка.

Нели погледна с вдигнати вежди Ейми, която се взираше в Лестър. Втората усети погледа на гувернантката си и в отговор сви рамене.

„Майко мила, това момиче не си поплюва — помисли си Нели. — С Дан може и да бележа някакъв напредък, но Ейми е съвсем

различна опера...“

Лестър се отскубна с плаха усмивка от обятията ѝ. Взе кутийката и я прибра в найлоновия плик.

— Ще отида да поговоря с шефа — каза той. — Чакайте ме пред хангара.

* * *

Навън времето се променяше. Слънцето се бе превърнало в гневно оранжево кълбо, което се бореше със струпалите се огромни морави облаци. От вятъра клоните на палмите нашепваха зловещо.

Ейми разтърка голите си ръце. Беше топло и задушно, но вятърът беше доста хладен.

— Май се задава буря — каза Нели.

Ала Ейми не мисли дълго за времето. Докосна медальона с дракона.

— Ще се наложи да го срежа — каза натъжена.

„Може би Грейс е била от самото начало злодей, Мадригал, но медальонът си ми харесваше още преди да го разбера“, помисли тя.

— Може би ще ни трябва само за да отворим кутийката — отвърна брат ѝ. — И после ще дадем огърлицата да я поправят.

— Хм, може да има и проблем — намеси се Нели. — За да накарам Лестър да ни даде кутийката, му казах, че сигурно ще успеем да я отворим, и обещах да я върнем заедно с тайната как се отваря.

— Какво толкова!? — възрази Дан. — Това, че ще му кажем как се отваря, не означава, че сме длъжни да му даваме и всички неща.

Ейми явно се усъмни.

— Не знам — рече тя. — За какво ти е да знаеш как се отваря, при положение, че не можеш да го направиш?

— Защо да не направят копие на медальона и на другите неща? — продължи да упорства Дан.

Сестра му го погледна с обич. Той разбираше колко много значи за нея огърлицата на Грейс.

Точно тогава Лестър излезе от хангара. Носеше пакет, увит в груб плат.

„Кутийката.“ Ейми настръхна от нетърпение.

— И така, къде ще го направим? — попита Лестър.

Ейми се позамисли.

— Дали да не отидем в някой хотел, Нели? Така ще можем... да се усамотим.

— „Ройъл Харбър“ е точно край морето — рече Лестър. — Това вероятно е най-хубавият хотел в Порт Ройъл и е на две крачки оттук.

— Вие, хора, вървете — подкани Нели. — А аз ще се върна да докарам с колата багажа.

Вятърът се усилваше. Развяваше косата на Ейми, а тя я шибаше в очите. Накрая момичето се видя принудено да държи кичурите си с ръка.

Отидоха в хотела, влязоха и зачакаха точно при входа. След няколко минути, точно когато пристигна и Нели, западаха едри капки дъжд. Ейми и Дан се втурнаха да помагат с пренасянето на багажа, включително клетката със Саладин. Той даваше ясно да се разбере, че не е особено признателен, задето са го оставили сам в колата. Дан го извади от клетката и го замилва. Саладин нададе последно недоволно „мъър“, но се намести удобно в ръцете на момчето.

Докато Нели взимаше стая, Лестър отиде при прозорците в другия край на фойето. Оттам се откриваше гледка към океана и към ресторант на открито — на няколко равнища, с покрив от палмови листа.

Ейми отиде при Лестър. Надзърна от прозореца към посетителите в ресторанта — няколко семейни двойки, група жени, петима души около кръгла маса...

Тя ахна и пребледня.

Петима души.

Иън, Натали, двама едри като канара мъже и... Изабел.

Изабел Кабра с превръзка на главата — по-голяма разновидност на марлята, с която преди два дни се беше разхождала и Ейми. Въпреки раната си, Изабел, кой знае защо, не изглеждаше слаба или уязвима, обратното, имаше още по-страховит вид, като пират с превръзка на окото или като човек от банда мотоциклетисти с белег.

За миг Ейми изпита нещо като възхищение. Допреди броени часове, плувнала в кръв, Изабел лежеше в безсъзнание. Сигурно и досега имаше най-малкото ужасно главоболие. И въпреки това седеше заедно с другите — бяха близо един до друг и явно крояха нещо.

Ейми бе повече от сигурна, че не подготвят градинско увеселение.

* * *

— Дан! — извика тя и изтича при него. — Кабра... тук са!

— Къде?

Тя посочи трескаво с ръка.

— Там, отвън. В ресторанта. Могат да влязат всеки момент!

— Трябва да предупредим Лестър...

Докато бързаха през фоайето към него, Ейми се запита какво да му каже. Със сигурност не можеха да му обяснят всичко от край до край за издирването на ключовете към загадката... щяха да им трябват няколко часа. Ейми реши да му съобщят само най-необходимото.

— Лестър — подхвана задъхана, — в ресторанта има едни хора и ако влязат и ни видят... каквото и да правиш, в никакъв случай не допускай да се приближат до кутийката. Не бива да научават за нея...

— Нищо чудно да се опитат да я откраднат — допълни Дан. — Дали да не се престориш, че не ни познаваш...

Лестър премести поглед от сестрата към брата и Ейми видя, че е смаян.

— Идват! — предупреди Дан.

Нямаше време за планове.

— Гледайте през прозореца — подкани отчаяна Ейми. — Така ще бъдем с гръб към фоайето и те може би няма да ни забележат.

Към тях вървеше Нели.

— Взех стая — провикна се тя. — Какво става тук?

— Кабра — отговори Дан. — Не бива да допускаме да видят Лестър.

Нели не зададе никакви въпроси. Застана зад Лестър и всички се наредиха плътно един до друг при прозореца — мъжът със скъпоценната кутийка беше в средата.

— Идват — каза Дан.

Семейство Кабра влязоха във фоайето, следвани от двамата мъже по анцузи и с тъмни очила. Бяха огромни, над метър и осемдесет,

целите в мускули. Изглеждаха така, сякаш редовно си похапваха на закуска — момченца с размерите на Дан.

Ейми се престори, че се е захласнала през прозореца, по който вече барабаняха дъждовни капки. Зърна за миг, с крайчеца на окото, Кабра и останалите, докато те прекосяха фойето в другия му край. После ги изгуби от поглед и не се сдържа, обърна се и започна да брой секундите.

„Две... три... четири...“ Ако бяха отседнали в хотела, вече би трябвало да са стигнали при асансьора, а ако не, вече щяха да са излезли навън. „Пет... шест... седем...“

Седем не се оказа щастливо число.

ГЛАВА 16

— Ето ги! — прокълнтя гласът на Изабел из цялото фоайе. — Хюго, Антон, побързайте!

Ейми се обърна рязко. Кабра и останалите наистина бяха стигнали при асансьора и Иън и Натали дори вече се бяха качили. Вратите се плъзнаха, Изабел и двамата мъже останаха отвън и цифрите на етажите започнаха да светват един по един, от което се разбра, че асансьорът е потеглил.

Нели се извърна към Лестър.

— Бягай! И каквото и да правиш, не допускай да вземат кутията. Ние ще се заемем с тях.

Лестър понечи да каже нещо, но Изабел вече крачеше през помещението, следвана по петите от двамата си спътници.

Дан още държеше Саладин. Най-неочаквано протегна котарака към Изабел и двамата мъже.

— *Назад!* — кресна той, като размаха животинката пред себе си. — Котаракът е опасен. Страда от, хм... от гъбички в устата! Понякога могат да убият и човек.

Саладин му помогна, като размаха във въздуха лапи и изсъска свирепо. Явно не му допадна да го описват като болен, макар и всъщност да не боледуваше от нищо.

Изабел спря и двамата мъже се блъснаха в нея. Тя си удари главата в рамото на единия. Изпищя от болка, хвана се за челото и залитна.

Това ги забави само няколко секунди, но те бяха достатъчни.

— Моля те, Лестър! — каза Ейми. — Върви!

Озадачен, той поклати глава, после се насочи към изхода на ресторанта. След няколко мига Ейми видя през прозореца как мъжът тича под дъжда по плажа към хангара на археолозите.

Точно тогава вратите на асансьора се отвориха. След като се бяха повозили няколко етажа нагоре, а после и надолу, Натали и Иън слязоха във фоайето.

Изабел тръсна глава, сякаш за да си проясни зрението.

— Съвсем във ваш стил! — ревна тя. — Вие двамата къде бяхте? Хюго, Антон, малоумници такива, не стойте тук като истукани. Тичайте да го хванете онзи... той носеше нещо... отиде натам! — посочи тя вратата за ресторанта.

Дан побърза да прибере Саладин в клетката. Пиколото, който стоеше наблизко, се стресна и заобиколи с уважение котарака.

После Дан се завтече след Ейми и Нели, които изхвърчаха през вратата, следвани плътно от Хюго и Антон.

* * *

„Ураган.“ Ето коя дума изникна в съзнанието на Нели, след като тя излезе на открития ресторант. Имаше чувството, че дъждът се лее така, сякаш образува стена. Тя не беше виждала никога дотогава ураган — освен по телевизията де. Ако това не беше ураган, Нели не искаше дори да е на хиляди километри от истинския.

Тя прекоси на бегом ресторанта, където персоналът бързо прибираще и заключваше нещата му. В другия край на терасата имаше няколко малки стъпала, водещи към плажа. Нели ги прескочи наведнъж, Ейми и Дан до нея направиха същото. Само след няколко крачки гувернантката вече бе мокра до кости.

— Насам! — чу през вятъра крясъка на Ейми.

Завиха надясно. Зърнаха в далечината на плажа размазано петно — Лестър, който се опитваше да върви срещу буреносния вятър. Плажът беше доста широк, тъй като сега имаше отлив — най-малко страшното преди бурята да започне. И всяка нова вълна беше по-голяма от предишната, разбила се на брега.

Как най-успешно да спрат главорезите на Изабел? Нели се престаши да погледне набързо през рамо.

— *Ей!* — кресна с цяло гърло тя.

Хюго и Антон вече ги нямаше зад тях.

— Явно са минали отпред — извика Дан. — Ще се опитат да пресрещнат Лестър.

— Трябва да ги изпреварим! — кресна Нели.

Налагаше се да викат, за да се чуят през воя на вятъра.

Нели се опита да мисли. Но едвам си чуваше мислите от дъжда, който я шибаше, и от виещия вятър. „Мъжете са по-бързи, тичат по пътя, а не като нас по пясъка. Лестър има голямо предимство. Но какво ще стане, щом той стигне хангара? Те ще ни изпреварят...“

Тримата продължиха да бягат по плажа. Лестър вече беше само на хвърлей от хангара.

— Идвайте! — извика Ейми и се втурна напред.

Нели си мислеше, че тича възможно най-бързо, но след като видя как се изстрелва Ейми, увеличи скоростта.

Лестър спря внезапно. Нели знаеше какво означава това: че е забелязал Хюго или Антон.

И, иска ли питане, Лестър се завъртя кръгом и затича обратно към тях.

Нели видя зад него един от главорезите. Къде ли беше другият?

След няколко секунди тя вече знаеше отговора. Вторият мъж изникна на плажа, не много далеч от тях. Сега Лестър беше между двамата, които се приближаваха бързо към него. Той продължи напред още няколко метра, а после за изумление на Нели се обърна надясно и хукна.

Към океана!

— Какво прави? — кресна Дан.

Хюго и Антон се втурнаха подире му, а Ейми и Дан Кахил и Нели ги последваха. Нели видя през шибация дъжд нещо, което дотогава не беше забелязала. Все така притиснал до гърдите си кутийката, Лестър бягаше по висока тясна ивица пясък, която навлизаше далеч навътре в морето. Може би се надяваше, че главорезите няма да го последват. Кой тича в океана по време на ураган?

Ивицата беше толкова тясна, че тримата не можеха да бягат един до друг. Най-отпред беше Ейми. Около глезените на Нели се разплискаше вода, но всичко наоколо беше подгизнало и тя не можеше да различи дъжда от вълните.

Видя над рамото на Ейми как Лестър скача във въздуха. Приземи се и направи несигурно няколко крачки. После се обърна и погледна зад себе си.

Хюго и Антон тичаха един след друг, деляха ги само две крачки. Най-неочаквано и двамата се препънаха и паднаха по лице.

Но защо ли? Нели не виждаше в какво са се спънали, дали в скала или в изхвърлено от морето дърво — отпред имаше само пясък с вода, която се плискаше и се въртеше отгоре...

— *Стойте!* — изкрещя Лестър. — *Не идвайте насам! Подвижни пясъци!*

Ейми спря толкова внезапно, че Нели се блъсна в нея, а Дан се заби и в двете. Те се хванаха някак един за друг и успяха да се задържат на крака. И тримата зяпнаха изумени гледката отпред.

Хюго и Антон се бяха препънали, защото бяха стъпили върху подвижните пясъци, прескочени от Лестър. Вече бяха потънали до коленете и се дърпаха как ли не, за да се измъкнат.

— Нели! — извика Лестър. — Дръж! — Той й метна увития в груб плат пакет, после кресна: — Връщайте се! Чакайте ме в хангара!

„Как ли пък не ще те оставим тук сам“, помисли си тя.

Но се отдръпна заедно с Дан и Ейми.

Лестър пристъпи към Хюго и Антон.

— Слушайте ме! — извика им. — Ще ви обясня как да се измъкнете. Престанете да се дърпате, само ще затънете още повече. Легнете назад, все едно се носите по гръб...

Антон и Хюго отговориха с порой ругатни, някои от които Нели чуваше за пръв път. Продължаваха да се дърпат.

Единият беше затънал чак до кръста, а другият — до бедрата.

— Легнете назад! — кресна им още веднъж Лестър. — Разперете ръце и ритайте, сякаш плувате. Това е единственият ви шанс!

Той направи предпазливо още една крачка напред. Нели видя, че Лестър внимава да не стъпи върху края на подвижните пясъци.

Точно тогава Хюго — или може би Антон — ревна като попарен, пресегна се и сграбчи Лестър за крака. Ако се опитваше да го използва, за да се издърпа, не му се получаваше нищо.

Вместо това изтегли при тях и Лестър.

* * *

— *Лестър!* — викнаха едновременно Дан, Ейми и Нели.

Двамата главорези крещяха и се боричкаха с Лестър: единият го сграбчи за ръката, а другият се вкопчи в колана му. Той за малко да

падне по лице в трапа с подвижните пясъци, но се хвана за Антон... или може би за Хюго — и се изправи. После удари с лакът единия главорез право по носа. Мъжът ревна и се хвана с двете ръце за лицето.

— Ако не искате да умрете, малоумници такива, ме слушайте! — кресна Лестър.

Дан усети как го блисва възхищение. Лестър викаше, така че главорезите да го чуят, толкова силно крещяха те, но в гласа му нямаше паника. Дан се запита дали и той, ако бе под обстрел, щеше да запази такова самообладание.

Хюго и Антон се спогледаха, сетне извърнаха очи към Лестър. И двамата спряха да се дърпат. Дан забеляза, че бурята е поутихнала. Още валеше като из ведро, но вятърът вече не виеше.

— Така е по-добре — каза Лестър. — Слушайте сега. Всъщност човек не може да затъне в подвижните пясъци, това са холивудски митове. Стига да държите ръцете си отгоре, ще хлътнете само до мишниците. Истинската опасност е приливът. Ако не се измъкнем бързо оттук, можем да се удавим.

Дан видя как очите на двамата главорези се разширяват от страх.

— Ей, ти — посочи Лестър главореза, който беше паднал пръв и вече бе затънал до гърдите. — Как се казваш?

— Антон — отвърна мъжът.

— И така, Антоне. Започни да движиш крака. И без паника! Леки движения, сякаш риташ. Не се опитвай да ги издърпваш. Трябва да направиш така, че тялото ти да е в хоризонтално положение.

Щом го чу, Хюго, който се беше препънал след Антон и затова бе затънал само до кръста, също започна да мърда.

— Не така! — спря го угрижено Лестър. — Един по един. Ако се движите и двамата, пясъкът ще се размести и ще затънем още повече. Първо Антон, той е хлътнал най-надълбоко...

— Я си гледай работата! — ревна Хюго.

Дан, разбира се, не виждаше какво прави с краката Хюго, но явно ги мърдаше като луд, защото, точно както беше предсказал Лестър, и тримата започнаха да затъват по-бързо.

— *Престани!* — изпищя Антон. — Чу го, аз съм пръв!

Той се наведе назад и фрасна Хюго по носа — по същия нос, който преди малко Лестър беше ударил с лакът. Хюго изруга на висок

глас и отново се хвана за носа.

Дан се приближи малко, после приклегна.

— Лестър — каза припряно, — с какво да помогнем?

— Отидете да намерите прът или плоско парче дърво — отвърна мъжът. — Ако слушат какво им говоря, няма да ни трябва, но за всеки случай...

Сега вече и той беше затънал до кръста в пясъка и въпреки това намигна весело на момчето. Той погледна Ейми и Нели.

— Вие вървете — подкани. — Аз ще остана тук. Побързайте!

Двете се затичаха към плажа.

— *Внимавайте!* — изкрещя след тях Дан.

Семейство Кабра още бяха някъде по брега.

ГЛАВА 17

След като Хюго се беше поукротил, Антон явно бе успял да раздвижи крака, както му беше обяснил Лестър, защото Дан видя, че главорезът е навел назад главата и раменете си, сякаш се опитваше да легне върху пясъка. Вълните се плискаха по врата и брадичката му.

— Браво, сега вече си застанал добре — каза Лестър спокойно, все едно даваше уроци по тенис. — Представи си, че се носиш по гръб... движи ръце и крака, сякаш плуваш.

Дан загледа изумен как тялото на Антон се показва цялото от подвижните писъци.

— Сега вече ще успееш да се измъкнеш — обеща Лестър.

И наистина, след няколко мига Антон „изплува“ на по-твърд пясък и се претърколи по корем. Изтласка се запъхтян и след като застана на четири крака, заприлича на огромно псе — Дан за малко да прихне.

— Твой ред е — каза Лестър на Хюго. — Започни да движиш крака.

Мъжът не му обърна внимание.

— Идвай да ме изтеглиш — кресна той на Антон.

— Не може — възрази Лестър. — Ще ви всмуче. За да се измъкнеш, трябва да направиш като него.

— Слушай го — подкани Антон.

— *Дай ръка!* — ревна Хюго.

Антон сви рамене. После легна по корем и протегна длан. Хюго се вкопчи в нея, а другият мъж го затегли. Хюго се опитваше как ли не да се измъкне.

— *Не!* — кресна Лестър. — Размествате пясъка...

Вместо да се издърпа навън, Хюго затъваше все повече.

— *Пусни ме!* — ревна Антон. — Теглиш ме и мен при себе си.

Вторият главорез отвърна с това, че сграбчи и другата ръка на Антон. Той сви на юмрук свободната си ръка.

— Пускай ме, или пак ще се фрасна по носа! — закани се.

Подвижните пясъци мърдаха, плъзгаха се и се гънеха като живи. Сега вече Хюго и Лестър бяха затънали до мишниците. Хюго беше много по-висок от Лестър, а вълните се плискаха по брадичката му. Докато на Лестър му стигаха до устата.

Точно тогава ги заля по-голяма вълна. Лестър успя да си поеме въздух навреме, но Хюго кашляше и плюеше вода, когато се показа на повърхността.

— Добре де — рече задавено. — Ще го направя както казваш ти!
— Той изгледа Лестър, после каза на Антон: — Дръж го, за да не ми пречи.

Антон сграбчи Лестър за едната ръка, макар и Дан да видя, че изобщо не се налага. Лестър не пречеше на никого.

— Хайде — подкани той. — Наведи се назад и мърдай крака.

Той си пое въздух, защото видя, че се задава друга вълна, която го заля.

Беше затънал по-надълбоко, отколкото Антон, затова му трябваше повече време да се намести. Сега вече Лестър можеше да си поема въздух само като проточваше врат, така че главата му да е над вълните.

— Лестър! — извика Дан. — Остави го... спасявай се!

Той погледна през рамо. Къде ли бяха момичетата?

Накрая Хюго се претърколи и излезе от подвижните пясъци.

— Дай да се махаме оттук — подкани Антон.

— Чакайте — кресна Дан. — Нима ще го зарежете? Той ви помогна!

Хюго сви рамене.

— Какво искаш да направим, малкият? Той го каза сам — не можем да го извадим.

— Точно това каза — подкрепи го другият главорез.

Джапайки през водата, те тръгнаха към плажа и оставиха Дан в края на подвижните пясъци, където още малко и Лестър щеше да потъне целият.

* * *

Момчето се огледа трескаво. Нямахте и следа от Ейми и Нели. Той извърна очи към Лестър, който се беше навел назад и явно мърдаше крака в подвижните пясъци. Дан знаеше, че той може да се измъкне и сам... ако не остане без въздух.

„Мислеше, че има достатъчно време. Не отчете, че вълнението ще се засили толкова бързо.“

Над Лестър се плисна още една вълна и Дан видя ужасен, че затъналият вече не може да си поема въздух между вълните — главата му беше останала под водата.

„Някаква тръбичка — като шнорхел“, помисли отчаян Дан. Някаква тръбичка, която да пъхне в устата на Лестър и която да се подава над водата, така че той да диша през нея...

Дан се потупа трескаво по джобовете. Нищо.

Нищо освен вода, която от минута на минута ставаше все по-дълбока.

Лестър още стоеше наведен назад и се изтласкваше с крака към повърхността. Но докато Дан го наблюдаваше, очите на мъжа изскочиха. Той беше останал почти без въздух.

Никога дотогава Дан не се беше чувствал толкова безпомощен. Ако сграбчеше Лестър и се опиташе да го издърпа, само щеше да усложни нещата. Дали да не изтича да повика някого на помощ?

„Не! Не мога да го оставя тук сам... той няма нищо друго, освен мен!“

Точно тогава му хрумна какво да направи.

* * *

Застана на четири крака във водата. Вече му беше трудно да различи края на ямата с подвижния пясък и можеше само да се надява, че няма да затъне и той.

Пое си дълбоко въздух и след като изду бузи, се наведе, така че Лестър да го вижда хубаво.

Той кимна рязко. Разбра какво прави момчето.

Дан потопи във водата лицето си. Намери устата на Лестър и издиша въздуха от белите си дробове. После изскочи на повърхността и избърса водата по очите си.

Беше се получило! Видя между вълните, че Лестър се усмихва!
— Ура! — замахна с юмрук момчето.

Ако го повтореше още няколко пъти, Лестър щеше да има кислород и да разполага с достатъчно време, за да се измъкне. Дан си пое още веднъж въздух, гмурна се и даде на Лестър втори дъх.

Този път затъналият му благодари, като вдигна палци. Дан беше на седмото небе от щастие. Не виждаше тялото на Лестър — от кръста надолу, но със сигурност много скоро щеше да стане и това...

Дан си пое за трети път въздух. Надвеси се, готов да потопи глава.

В него се разби огромна вълна, която го обърна и го запрати към плажа.

* * *

Дан се опита да се изправи, но го повали друга вълна. Накрая той все пак се задържа и се обърна рязко кръгом.

Къде ли беше Лестър?

Ивицата, водеща към подвижните пясъци, вече бе залята напълно от водата. Дан нямаше представа накъде го е отнесла вълната, дали право напред или встрани. Не знаеше на колко метра го е отдалечила — на метър и половина или на седем?

Къде ли беше Лестър?

„Четири минути.“ Мисълта изникна в съзнанието на Дан от мястото, където беше заровена. Четири минути без кислород, и мозъкът се уврежда. До четири минути той трябваше да намери на всяка цена Лестър.

— Дан! — извика Ейми, която, понесла къса дъска, тичаше към него от плажа.

— Ейми! — отвърна той и преджапа през водата, за да грабне дъската.

— Къде...

— Не знам! — каза брат й. — Бях точно до него... а после една вълна... затънал е в подвижните пясъци... трябва да го открием!

Въпреки обърканото обяснение, Ейми не му зададе никакви въпроси.

— Да вървим! — подкани тя. — Ти гледай надясно, а аз — наляво, двамата ще проверим средата.

Вече не валеше и небето се изясняваше, дори имаше залез мораво оранжев, който нехаеше за неволите им. Двамата изтичаха във вълните. Докато оглеждаше отчаян водата, Дан се сети, че не знае какво да прави с дъската. Ако Лестър беше изгубил съзнание, ако не беше в състояние да се издърпа от ямата, а те не успееха да го изтеглят...

Дан прогони тази мисъл от съзнанието си.

Колко ли време беше минало? Една минута? Две? Сега вече водата му стигаше до бедрата. Дали в ямата беше толкова дълбоко? Дали не я бяха подминали?

Дано Лестър покажеше ръка от водата, за да го видят...

Дан изохка — в стомаха го блъсна страх, сякаш някой го беше ударил с все сила.

„Лестър щеше да се сети. Ако беше в състояние да вдигне ръка, досега да го е направил.“

ГЛАВА 18

Дан и преди беше чувал за хора, изпаднали „в шок“. Смяташе, че в такива случаи си като замаян и не можеш да говориш, не можеш дори да си поемеш въздух.

Сега беше различно. Дан дишаше съвсем повърхностно и трепереше целият. Кожата му беше студена и лепкава, отвътре също му беше студено. Той бе чул как лекарката от линейката бе казала на Ейми и Нели:

— В шок е. Ще се погрижим за него.

Колко ли време беше минало? Откакто Ейми го беше оставила във водата, за да изтича да повика помощ, откакто се беше върнала, откакто Дан беше чул воя на сирените и плажът се беше напълнил с хора: с полицаи, линейки и спасители, които се движеха навсякъде и никой от които не го интересуваше. За него беше важен само един човек.

Лестър.

Наложи се да извлачат Дан от водата. Момчето повтаряше отново и отново, че е добре, че му няма нищо, че не той, а Лестър е в беда и трябва да го намерят.

Бяха извадили Лестър на брега и Дан наистина още беше добре: прилекна до него, докато хората от линейката го свестяваха сякаш с часове. Един полицаи поиска да разпита Дан, но момчето отказа да се помръдне от Лестър, само обясни на униформения какво се е случило, като започна оттам, че Хюго и Антон са подгонили Лестър към океана и Лестър им е помогнал да се измъкнат от подвижните пясъци. Полицаят се държа много мило с Дан, не започна да го притиска с въпроси, затова на момчето не му се наложи да обяснява защо всъщност двамата главорези са гонили Лестър.

Накрая отнесоха Лестър на носилка. Дотогава Дан може и да беше добре, но след като една от лекарките затвори задната врата на линейката, тя погледна застаналия наблизко полицаи и поклати глава, а

Дан забеляза без следа от съмнение по очите ѝ, че за Лестър няма надежда.

И тогава вече изпадна в шок. Ейми беше до него и го хвана, когато той се свлече на колене, а друга лекарка от „Бърза помощ“ го сложи да легне на носилката и го зави с одеяла, Дан обаче не се стопли и сега единственото, за което беше в състояние да мисли, бе колко му е студено, как е премръзнал до кости и трепери и се тресе, а зъбите му тракат.

Струваше му се, че се е вледенил и никога вече няма да се стопли.

* * *

Оставиха Дан в болницата за през нощта, за да бъде „под наблюдение“. От време на време в стаята влизаше медицинска сестра, но тя нямаше какво толкова да „наблюдава“. Ейми го правеше вместо нея.

От часове не се беше отделяла от Дан. След като го качиха на линейката, се опитаха да обяснят, че непълнолетни не могат да придружават пациента, но Ейми заговори толкова твърдо, че Нели я изгледа учудена.

— Тук той няма други роднини, а това е нашата наставница — поясни момичето, като посочи Нели. — Тя ми дава разрешение да дойда с него.

И без да чака отговор, се качи в линейката.

Откакто беше изпаднал в шок, Дан не бе проронил и дума. Погледна сестра си само веднъж с толкова много болка и стъписване в очите, че тя веднага се просълзи. Накрая заспа, а Нели сложи Ейми да седне на едно кресло в ъгъла на стаята и ѝ каза угрижено да си почине поне малко. После отиде да поговори с госпожа Алис.

Клетата госпожа Алис... Ейми едвам намираще сили да си мисли за нея. Тя беше толкова стара... дали щеше да преживее такава новина?

След около час Ейми се събуди. Още преди да е отворила докрай очи, отиде отново при Дан на леглото. Нели беше точно до нея.

Сякаш доловил присъствието им, той се размърда. Сестра му го изчака да седне, после му наля нещо за пиене.

Нели съобщи, че племенницата на госпожа Алис е тръгнала от Монтего Бей, за да бъде до леля си, и че старицата понася новината със завидно самообладание.

— Силна жена — отбеляза с възхищение Нели.

Ейми трепна — беше се сетила нещо.

— Къде е кутийката? — попита тя. Беше минала цяла вечност, откакто не бе мислила за нея. — На плажа се разделихме — обясни момичето на Дан. — Кутийката остана у Нели.

— Няма страшно, на сигурно място е — махна Нели с ръка така, сякаш гонеше въпроса.

Ейми се намръщи.

— Къде?

— Казах ти вече — на сигурно място — отговори Нели.

— Но защо не ни казваш къде е?

— Толкова ли не можеш да ми се довериш поне веднъж...

— Престанете! Чухте ли, престанете — тросна се с болка в гласа Дан.

Смаяни, двете момичета го погледнаха втренчено. Ейми видя, че той е стиснал завивката с две ръце — толкова силно, че чак кокалчетата на пръстите му бяха побелели.

— Вече изобщо не ме интересува тъпата кутийка — отсеке Дан, прегракнал от напрежението. — Лестър е мъртъв. Загина заради тази кутийка. Ако беше тук, щях да я натроша на милион парчета. — По страните му се затъркаляха сълзи. — Готов съм да се разделя и с кутийката, и с всички ключове към загадката, и с единия милион долара, само и само да върна Лестър — пророни момчето.

Ейми не го беше виждала никога толкова нещастен. Тя стана от креслото и седна при него на леглото. Издърпа полека едната му ръка и я стисна.

Дълго в стаята не се чуваше нищо, освен хлипането на Дан. Сестра му изчака той да се наплаче. Даде му със свободната ръка хартиена кърпичка, която взе от кутията върху нощното шкафче. Прииска й се да му избърше носа, но се сдържа — беше сигурна, че на него няма да му хареса.

Дан си изтри първо очите. После се изсекна. Прозвуча точно като писък на гъска.

Нели се изкиска тихо, но веднага показа с вида си, че е сгафила, и уж се прокашля.

Дан се изсекна още веднъж. Този път прозвуча като писък на гъска, която изтезават.

Нели прихна и Ейми сигурно щеше да се възмути, ако и тя не усети, че също се смее. За миг Дан ги изгледа неодобрително, после обаче и той започна да се кикоти — най-силно от всички.

Това — този смях — бе едно от нещата, което и тримата не бяха в състояние да обяснят. Тъкмо се успокояваха, и някой поглеждаше другите, след което всички започваха да се превиват. Смееха се толкова много, че Дан чак се просълзяваше и отново се налагаше да си бърши носа, при което за пореден път се чуваше писъка на изтезаваната гъска и — иска ли питане — и тримата се превиваха от смях. Ейми си запуши с длан устата в безплоден опит да спре пороя, а Нели грабна една възглавница и си зарови лицето в нея.

Накрая смехът им поутихна, сетне и тримата млъкнаха. От толкова кикот Ейми чак я болеше стомах.

Точно тогава влезе медицинската сестра от нощната смяна. Напълни гарафата с вода и оправя възглавниците.

— Време е да си вървите — подкани тя.

— Благодаря — отвърна Ейми.

Сестрата им беше разрешила да останат и след края на свиждането. Ейми и Нели бяха решили, че за една нощ Дан ще бъде в безопасност в болницата. След случилото се бяха сигурни, че поне засега онези от семейство Кабра няма да вдигат пушилка около себе си. Момичетата щяха да се приберат в хотела, а на сутринта щяха да дойдат да вземат Дан.

Сбогуваха се. На вратата Ейми се завъртя и отиде пак при леглото.

Дан явно се беше унесъл вече. Тя се надвеси над него и го целуна бързо по челото.

Не го беше правила отдавна. Той не реагира, само се намести под завивката и затвори очи, от което Ейми разбра, че брат ѝ няма нищо против.

ГЛАВА 19

— Не е като с Ирина — каза Дан от задната седалка — гласът му прозвуча като шепот.

Лекарят, който сутринта го беше изписал, обясни, че не е пострадал, но от успокоителните, които са му дали за през нощта, може да се чувства леко замаян.

— Силна храна, слънце, почивка — ето какво му предписвам — заяви той.

„Не — помисли си Ейми. — Не му трябва такива неща. На Дан му е необходимо да се върне назад във времето, когато Лестър още беше жив.“

Докато се взираше в пребледнялото изтощено лице на брат си, тя разбра какво точно е имал предвид с тези думи за Ирина.

Рускинята сама бе избрала да участва в издирването на ключовете към загадката. Тя беше наясно и какво може да спечели, и на какви опасности се излага, и бе направила съзнателен избор. Бе загинала с пълното съзнание, че смъртта ѝ е последица от битката за ключовете.

Лестър не знаеше нищо за тези неща.

— Не е честно — каза Дан. — Искаше само да бъде от полза. — Изпод затворените му клепачи се застичаха сълзи. — И не му дадохме никакъв шанс.

Ейми също плачеше, но по едно време се прокашля.

— В какъв смисъл? — попита тя.

Дан отвори очи.

— Трябваше да му кажем. Че може би е опасно да ни помага. Трябваше да му дадем възможност сам да реши. — Той си избърса очите с тениската. — Да, Мадригали сме. Знаехме го и преди, но си въобразявахме, че можем да бъдем различни, нали? Това доказва, че не можем. Лестър загина и виновни сме ние.

— Но... не сме направили така... че да го убием. Него или друг. Няма такова нещо!

Дан поклати глава.

— Няма значение. И да сме искали, и да не сме искали, за Лестър това не променя нищо.

На Ейми ѝ причерня. Болката в очите на брат ѝ бе огледално отражение на болката в сърцето ѝ — на ента степен.

Беше непоносимо.

Ейми за малко да се задави от буцата, заседнала на гърлото ѝ. Трябваше да опита два пъти, докато си върне дар словото.

— И ти ли си мислиш за това, за което и аз? — прошепна тя.

Брат ѝ кимна.

— Да — потвърди.

Не се наложи Ейми да умува дълго.

— Добре тогава.

— Добре — повтори като ехо момчето.

Думите бяха излишни.

— Летището.

Нели удари спирачките. За щастие още не бяха излезли дори от паркинга.

— Какво летище? Защо? — попита тя.

Ейми се беше вторачила през прозореца.

— Прибираме се — каза тя прегракнало. — При леля Биатрис.

— *Моля?!*

— Няма друг начин — потвърди Дан. — Ние сме Мадригали. Мадригалиите нараняват хората. Дори ги убиват или най-малкото правят така, че те да загинат. Трябва да се махнем от издирването на ключовете, докато не се е повторило.

Спусналото се мълчание продължи няколко секунди.

— Сигурни ли сте? — попита накрая Нели.

— Да — отвърнаха те в един глас, тихо, но без колебание.

Нели подкара по пътя.

* * *

Дан се бе вторачил през прозореца. „Последното, което виждам от Ямайка... Никога вече няма да се върна тук. — После, гузен, се сети нещо. — Не е зле да се отбием при госпожа Алис.“

Тъкмо да го каже, когато профучаха покрай табелата с отбивката за летището.

— Ей, за летището се минаваше оттам — каза той. — Подмина пътя, но нищо... точно си мислех, че преди да си тръгнем, трябва да отидем при госпожа Алис.

Ейми го погледна тъжно.

— Прав си — подкрепи го тя.

— Значи отиваме не на летището, а в Спаниш Таун — оповести брат й — питаше се какво ще кажат на старицата.

От Нели не последва никакъв отговор.

А тя не беше със слушалките.

— Нели! — повика я Ейми. — Искаме да се видим с госпожа Алис, разбра ли?

Тя свали тъмните очила от главата си и си ги сложи върху очите.

— Чух ви — отвърна. — Седете там отзад и се отпуснете. И двамата имате нужда от почивка.

— Но пътят е друг — напомни Дан. — Спаниш Таун е натам... — показва той с палец над рамото си в обратната посока.

След още миг-два се разбра, че Нели няма намерение да обръща, и Дан усети как объркването му прераства в смътна уплаха.

— Къде е кутийката на Лестър? — попита внезапно той.

— Казах ви вече — на сигурно място — отвърна Нели.

Дан я виждаше в огледалото за обратно гледане. Тя му се подсмихна.

— Не се притеснявай — рече му. — Не забравяй — лекарят предупреди да не се вълнуваш.

— Ще престана да се вълнувам веднага щом ми кажеш къде е кутийката — отсече момчето.

Нели стисна устни. После заяви:

— Няма да отговарям повече на никакви въпроси. Щом пристигнем, ще разберете всичко.

— Щом пристигнем къде? — повиши глас Дан. — Къде ни караш?

Никакъв отговор.

Ейми явно също усети паника, защото сграбчи дръжката на вратата.

— Спри — каза тя. — Слизам... няма да ходя никъде, докато не ни обясниш какво става.

— Съжалявам — заяви Нели. — Това е кола експрес. Спира само на последната спирка.

„На последната спирка.“ На Дан му прозвуча зловещо.

Ейми се опита да отвори вратата. Беше заключено.

— За ваше добро е — каза Нели.

За миг на Дан му хрумна безумната мисъл да сграбчи волана или да закрие с длани очите на Нели — да направи нещо, с което да я спре. Но по пътя имаше и други автомобили — някой можеше да пострада.

Сърцето на Дан биеше като обезумяло и той го чувстваше в гърлото си. Опита се да каже нещо, но от устата му не излязоха думи. Единственото, което бе в състояние да прави, беше да гледа невярващо тила на Нели.

„През цялото време ни е помагала колкото да свалим гарда. Направихме го и ето — ударът не закъсня.“

* * *

Пътуваха още няколко минути по пътя, после Нели зави и се обади по мобилния.

— Идвам — каза тя. После: — Не. Не се получи. Но те са с мен. Което означава „План Б“.

Думите прозвучаха и тайнствено, и страшно, но за Ейми най-страйкащ беше безизразният глас на Нели. Тя сякаш беше робот, в думите ѝ нямаше и следа от чувства. А лицето ѝ беше студено като камък.

„Отвлечени. Ние сме отвлечени.“

Ейми дори не попита какво означава „План Б“ — знаеше, че няма да получи отговор. Разкопча с разтреперани пръсти колана и се прехвърли задната седалка. Имаше нужда да е близо до Дан.

Щеше ѝ се да се ядоса от това окончателно и безспорно доказателство за предателството на Нели. Вместо това тя бе почти смазана от изтощение, плиснало я като вълна.

„Толкова съм уморена. Уморена и тъжна, не ми е до гняв.“ Идеше ѝ да се свие на кълбо в тъмна беззвучна стая и да спи, спи, спи.

Например десет години.

Извърна се към прозореца и от безсилие затвори очи. Миглите ѝ бяха мокри от сълзи.

* * *

След като пътуваха — в пълно мълчание — близо час и половина, Нели зави от магистралата по по-малък път, който криволичеше през планината. Уж наоколо се бе разпрострял див пущинак, а от време на време подминаваха по някоя къща. Имаше и малки махали. С всеки нов завой пътят ставаше все по-тесен и стръмен и накрая ги изведе при метален мост със стоманени плоскости над дере.

На него имаше табела с надписа МУР ТАУН.

Нели мина по моста и от другата му страна спря. Отключи вратите.

— Можете да слизате — каза със същия безизразен глас. — Но само да сте посмели да ми хукнете нанякъде.

„Не може да ни спре и двамата — помисли Ейми. — Дали да не отклоня вниманието ѝ, а през това време Дан да побегне и да...“

Тя слезе от колата и се огледа. Мур Таун не приличаше на градовете, които беше виждала дотогава. Къщите бяха накацали от двете страни на черен път, който водеше нагоре към планината. Някои бяха боядисани в тропически цветове: синьо, розово, лимоненожълто, и макар и избелели, изглеждаха весело. Планината отзад беше обвита в сивкавосиня мъгла — мъгла, която размиваше очертанията на възвишенията.

Дан заобиколи колата и застана до сестра си.

— И сега какво? — попита притеснен.

— Зависи от вас — отговори някой зад тях.

С тих дрезгав глас... Докато се обръщаше, Ейми сграбчи Дан за ръката, понеже знаеше кого точно ще види.

Мъжът в черно.

Който сега беше облечен целият в сиво.

Момичето се вцепени. Видя, че човекът държи познат пакет, увит в груб плат.

Кутийката.
Нели я беше дала на мъжа в черно.

ГЛАВА 20

— *Heee!*

Дан се отскубна от ръката на Ейми и се стрелна напред. Гневът му беше осезаем. Ейми знаеше, че е изключено брат ѝ да допусне кутийката — кутийката на Лестър — да остане в ръцете на врага.

За старец мъжът се оказа изненадващо пъргав. Той отстъпи, за да се изплъзне от Дан, който му се беше нахвърлил, и вдигна крак. Момчето се препъна и се озова по лице върху пръстта.

Ейми се втурна към него.

Брат ѝ я стрелна с див поглед.

— Можем да ги заловим... ти се заеми с Нели, а аз...

— О, я стига — прекъсна го мъжът в сиво. — А после какво... ще се опитате да ни избягате ли? И къде точно смятате да отидете?

Отчаяна, Ейми си даде сметка, че е прав. Вероятно беше избрал тукашната местност точно по тази причина. Беше на километри от местата, където двамата с брат ѝ щяха да са в безопасност, пък и Дан още със сигурност беше омаломощен и едва ли щеше да стигне с тичане далеч.

— Дали вместо това да не ме изслушате — подхвана мъжът. — Хайде да отидем на по-уютно място, където да поговорим!

— Ти се опита да ни убиеш! — кресна Дан. — В Австрия! Защо изобщо да седим с един убиец?

Мъжът като че ли се изненада.

— Не сте ме разбрали добре. Простимо е, ако отчетем, че не разполагате с всички факти. Опасявам се, че се налага да настоявам да седнем някъде заедно. В момента съм сам, но наблизко имам помощници. — Той вдигна мобилен телефон. — Вероятно предпочитате да разговаряте с мен, отколкото с някой от не толкова милите ми колеги.

Заканата едва ли можеше да бъде по-ясна.

* * *

Седнаха под сенника отстрани на една от сградите — нещо средно между кафене и бакалия. Нели взе кутийката и я заключи в колата. После, странно, вместо да дойде при тях, отиде и застана отстрани на пътя.

Ейми и Дан седнаха един до друг срещу противника си.

— Знаете ли нещо за Мур Таун? — попита мъжът.

Ейми вече беше решила да не му казва и дума повече от необходимото. Двамата с брат ѝ не отговориха. При всички положения въпросът явно беше риторичен и мъжът продължи да говори, без да обръща внимание, че не са казали нищо.

— Това е едно от първите селища на робите бегълци — обясни той. — Сред другите е Нани Таун, който, разбира се, носи името на Праведната, ненадмината Нани.

Ейми потрепери. Както личеше, мъжът вече знаеше, че са проучвали историята на Нани. „То оставаше да не знае. Явно Нели му е казала. Казала му е всичко.“

— Там тя е живяла, селището ѝ е служело и за нещо като щабквартира — продължи мъжът. — Жалко, искаше ми се да се срещнем в Нани Таун, но той се е обезлюдил още преди години. — Човекът отпи от чашата си. — В града се стига само по моста, през който минахте — допълни. — Избягалите роби са били много изобретателни — във всичките им селища се е влизало само от едно място. Така са ги охранявали лесно. Шепа избягали роби са могли да отбиват нападенията на много по-многобройни английски части. Нани Таун също е бил с такава защита, намирал се е на висока издадена скала над реката.

Ейми погледна с крайчеца на окото си Нели, която се беше върнала при тях. Явно наблюдаваше пътя към моста. Мъжът проследи погледа на Ейми.

— Да, точно така — потвърди той. — Пази го. Докато тя стои на пост, никой не може да се промъкне при нас, защото в Мур Таун се влиза само по този път.

— Не ми се слушат уроци по география от човек, който се опита да ни убие — тросна се Дан.

Това беше единственото хубаво нещо в кашата, в която се бяха забъркали: от гняв Дан отново бе заприличал на себе си.

Мъжът наклони глава.

— Ама разбира се. Нетърпението ви е разбираемо. — Той преплете пръсти и сложи ръце отпред на масата. — Първото, което трябва да ви кажа, е, че разговарям с вас от името на Мадригалите.

Ейми сръга Дан под масата. Усещаше как отвътре му ври и кипи. „Не губи самообладание — опита се да го предупреди по телепатия. — Съсредоточи се! Трябва да намерим начин да си върнем кутийката и после да се махнем оттук...“

— Мадригалите следят с голям интерес напредъка ви — продължи мъжът. — Направо са възхитени. Възложили са ми да установя как ще се справите с една задача, която са ви поставили.

— Няма да правим нищо за тях! — избухна Ейми.

Мъжът сви рамене.

— Чудесно. Но трябва да ви кажа какви ще бъдат последиците, ако не ни сътрудничите. Без да се впускам в подробности, само ще спомена, че държим вашия спътник.

— Нашият спътник ли? — ахна Ейми.

„Саладин“. Предната нощ в хотела тя бе толкова изтощена, че не бе и забелязала изчезването на котарака.

— По-добре да не... оставете го на мира! — едвам изрече брат й.

— К-какво сте му причинили? — попита с треперлив глас Ейми.

Дори не искаше да си представя какво са направили със Саладин... Какви бяха тези хора, седнали да измъчват един безпомощен невинен котарак?

— О, нищо — отвърна мъжът. — Той си се чувства чудесно. И ще се чувства така и занапред, ако ни сътрудничите. Съвсем просто е: трябва само да отворите кутийката.

— Искам да ни обещаеш нещо — заяви Дан.

От гласа му Ейми разбра, че той още се опитва да потисне гнева си.

— Едва ли сте в положение да се пазарите.

— Грещиш. Искате да направим това. Ако не го искахте, щяхте да отворите кутийката сами. Затова искам нещо в замяна.

Мъжът не отговори. Дан продължи:

— Щом си получите безценната малка тайна от кутийката, искам да ни я върнете. Нея... и Саладин.

Мъжът сви рамене.

— Според мен може да се уреди.

— Искам да ни дадеш дума — настоя вироглаво момчето. Погледна презрително мъжа. — Ако думата ти изобщо значи нещо де — добави злобно.

Човекът се намръщи, после вдигна ръка.

— Имате думата ми — каза и кимна.

Погледна Дан и Ейми забеляза изумена, че в очите му се е изписало... нима уважение? Или може би гордост? Но само за стотна от секундата — дали на Ейми само ѝ се беше сторило?

— Ако нямаш какво друго да ни казваш — заяви тя, — бихме искали да започнем.

* * *

— Госпожице Гомес!

Нели се върна от мястото, където стоеше на пост.

„Като кученце“, каза си отвратена Ейми.

Но въпреки тази презрителна мисъл, тя пак усещаше океан от мъка заради предателството на Нели.

— Много те моля, донеси кутийката — каза мъжът, — после ние с теб ще ги оставим двамата да се опитат да решат на спокойствие задачата.

— Моля? — намръщи се Нели.

— Мисля, че ме чу добре.

— Без тия! — кресна момичето. — Не сме се разбрали така... нали каза, че мога да им помогна!

Сърцето на Ейми се сви. „Дали Нели не е... троен агент?“ Тя се опита да се отърси от мисълта — не можеше да си позволи да храни отново някакви надежди и после те да бъдат потъпкани за кой ли път.

— Разбрали сме се, госпожице Гомес, да правиш каквото ти кажем ние.

Нели присви очи.

— Така ли? — Тя изтича при колата, отвори вратата и вдигна ключовете. — Ако не ме оставиш да им помогна, още сега отпращам с колата. И с кутийката — кресна момичето.

Мъжът в сиво продължи да седи невъзмутимо.

— Как мислиш, колко време ще ни трябва, за да те открием?

— Достатъчно време, през което да дам кутийката на Кабра — сопна се тя.

Върху лицето на мъжа се мярна притеснение, но след миг той отново се овладя.

— Е де — рече. — Хайде да не сме толкова припрени.

— Сериозно ти говоря — кресна Нели. — Само опитай!

Мъжът вдигна ръце.

— Моля те, успокой се — каза и сви рамене. — Щом желаеш, можеш да останеш с тях.

— Правилно си ме разбрал — промърмори Нели.

Тя се върна бавно при масата. Ейми се взря в нея.

„Какво става тук?“

При всички положения щяха да научат много скоро.

Нели махна от носа си халката във вид на змийче и извади обицата на госпожа Алис. Ейми остави един до друг пред себе си огърлицата с дракона и вълчия зъб. Дан махна от верижката мечешкия нокът.

— Ще имате нужда от това — каза мъжът и извади малки клещи.

Нели махна с тях винтчето на халката за нос и на обицата на госпожа Алис. Подаде клещите на Дан и той преряза брънката на верижката, на която се държеше нокътят.

Ейми също взе клещите. Поколеба се само за миг и откъсна от огърлицата на Грейс медальона с дракона.

Мъжът свали плата, с който беше увита кутийката, и я подаде на Нели. Тя сложи змийчетата по местата им отстрани.

Дан направи същото с мечешкия нокът.

След това Ейми намести зъба отстрани на третата страна на кутийката. Взе медальона с дракона и затаи дъх.

Той пасна съвсем точно.

Кутийката не се отвори. Момичето въздъхна тежко. „То оставаше да се отвори — помисли си. — Така де, това тук да не е магия!“

Помъчи се да я отвори, както се отварят всички кутийки.

Безуспешно.

— Дай да опитам — предложи нетърпеливо Дан.

Пробва се да я отвори от всички страни, дори я преобърна.

Пак нищо.

Мъжът в сиво ги наблюдаваше — беше се облегал леко на стола и беше кръстосал ръце. Бе си сложил и тъмни очила и Ейми не виждаше изражението му.

Нели също опита. Ейми беше решила засега да не умува на чия страна е Нели — в този миг двамата с Дан се нуждаеха от всяка помощ, която можеха да получат.

Тримата се изредиха още веднъж. Ейми се помъчи да отвори кутийката отстрани, после да приплъзне капачето, вместо да го вдига.

Нищо.

Мъжът в сиво стана от стола.

— Както личи, се провалихте — заяви той и се пресегна да вземе кутийката.

Дан я грабна и я скри зад гърба си. Изглежда мъжа толкова свирепо, че Ейми за малко да се разтрепери. Никога дотогава не го бе виждала такъв и не знаеше какво ще се случи, ако мъжът се опита да му я вземе.

— Не може ли да получим още малко време? — помоли тя. — Имаме символите, всичките пасват на местата, трябва само да се досетим как... — не се доизказа тя.

Мъжът се отдалечи на няколко крачки. Извади мобилния телефон, набра един номер и заговори бързо. После се обърна и ги погледна.

— Сега е дванайсет и пет — оповести. — Разполагате точно с един час. Ако кутийката не е отворена до един и пет, значи сте се провалили. Разбрахте ли?

Ейми кимна.

— Младежо?

Дан още го гледаше на кръв, но и той кимна.

— Ще се върна след... — Мъжът си погледна ръчния часовник. — След петдесет и пет минути. — Известно време той мълча. — Не забравяйте — всички страни всъщност са едно — и за да успеете, имате нужда от нас.

Отдалечи се, оставяйки ги със загадката.

* * *

След четирийсет минути Нели погледна безпомощно Ейми. Тя беше на път да се разплаче и каквото и да ѝ кажеше Нели, едва ли щеше да се успокои.

Бяха опитали всичко. Бяха извадили предметите и ги бяха сложили отново във всички възможни последователности. Бяха редили едновременно и четирите символа. Бяха обръщали кутийката — да стои изправена на всяка от четирите страни, бяха опитвали двама души да я натискат едновременно от различни посоки. Бяха чукали по всеки квадратен сантиметър от нея, бяха се опитвали да отместят една или друга част.

Не се получавахе нищо.

Ейми се беше навела в напразен опит да скрие хлиповете си. По лицето на Дан се стичаше пот, докато той оглеждаше за кой ли път кутийката.

Нели имаше чувството, че от главоболие черепът ѝ — аха — и ще се пръсне. Все имаше някакъв начин тя да помогне...

— Мислете! — подкани. — Явно сме забравили нещо. Мислете още от самото начало... от Бахамските острови.

Ейми понадигна глава.

— Мечешкият нокът — каза тя. — Това намерихме на Бахамските острови.

Дан спря да върти кутийката и също вдигна глава.

— След това дойдохме тук... в Ямайка... и намерихме змията на госпожа Алис.

Явно им олекваше малко, когато насочеха мислите си към нещо друго, различно от кутийката.

— После какво? — насърчи ги Нели.

— После ти се обади по телефона на баща си и... — отговори Ейми.

— *И Праведната, ненадмината Нани!* — викна брат ѝ. — Златната ивица от рога.

Ейми вече търсеше из раницата си. Извади металното парченце, което беше старателно увито в хартия.

Нели видя, че момичето почти веднага се намръщи.

— Не пасва — съобщи то. — Вижте. По-дълго е от страните.

— А по диагонал? — предложи Дан.

— Пак е дълго.

— Може би трябва да е огънато — включи се и Нели.

— Но как? — попита Ейми.

Нели се умърлуши. Ейми беше права: вероятно имаше милион начини да огънеш парче метал. Беше изключено да се досетят, преди да изтече времето.

— Със сигурност е това, със сигурност е това — повтаряше Дан.

— Я да видя — каза Нели. — Парчето метал де.

Тя го огледа хубаво. Тези ситни букви...

ектомалуджа ектомалуджа ектомалуджа

— Защо е с букви и от двете страни? — попита тя. — В смисъл, че ако пасва като другите неща, би трябвало да има „правилна“ и „неправилна“ страна. А то няма. И от двете страни е еднакво.

Дан и Ейми се надвесиха над металната ивица в ръката на Нели. Точно тогава Ейми ахна. Пак бръкна в раницата и извади малкия бележник.

— По едно време си мислех за това и после съм забравила — обясни тя. — Вижте.

Показа им страницата, където беше записала тайнствената дума:

ЕКТОМАЛУДЖА

ЕК — Екатерина

ТОМА — Томас

ЛУ — Лусиан

ДЖА — Джанъс

— Защо Томас има четири букви, а всички останали — само две^[1]? — попита тя. — Защото Т-О-М-А не е съкратено от „Томас“.

Тя написа трескаво нещо, после им показа още веднъж страницата.

ЕК — Екатерина
ТО — Томас
МА — МАДРИГАЛ
ЛУ — Лусиан
ДЖА — Джанъс

— Супер! — извика Дан.

Нели затвори съсредоточено очи.

— Помните ли какво каза мъжът, преди да се отдалечи? Нещо от рода, че имаме нужда от тях, за да успеем. Мадригалите де.

— Четирите клана, по един предмет символ върху всяка от страните на кутийката — припомни Ейми. — Мадригалите — в средата на кодовата дума... Мадригалите в средата на нещо...

Дан се беше намръщил яростно. Той погледна Нели.

— Какво каза преди малко? Каза нещо... опитвам се да си спомня...

— За мъжа в черно ли? В сиво де.

— Не. Преди това.

Нели се позамисли.

— О, сетих се. Попитах защо има букви и от двете страни.

Тя видя как Дан притихва и почти чу усилието на мозъка му.

— Буквите са изпъкнали и от двете страни — каза той. — Това означава, че пасват на нещо... на нещо, което не виждаме. Я ми дай металната ивица.

Нели загледа как момчето прави с нея окръжност, като съединява двата ѝ края.

— Видя ли? — попита. — Може да е с ръб, а не плоска, и ако я сложиш, където ѝ е мястото...

Тримата за малко да си ударят главите, докато се навеждаха да огледат за пореден път кутийката.

— Явно е капакът — отсъди развълнувана Ейми. — Не е никоя от страните, значи средата е отгоре върху капака.

Именно Дан го намери: малък процеп сред украсата. Беше във формата на примка, приблизителен овал, където металната ивица би трябвало да пасва добре.

С тази малка разлика, че не пасваше. Както и да я местеха, както и да я мърдаха, тя не влизаше и не влизаше в пролуката.

Нели въздъхна отчаяна. Извади мобилния си телефон, за да провери колко е часът.

— Един и две минути — каза припряно. — Мъжът ще се върне всеки момент.

— Имаше още нещо — обади се най-неочаквано Ейми. — Преди да се отдалечи, той каза още нещо. Освен това за Мадригалите.

— Каза... — Дан присви съсредоточено очи. — Каза да не забравяме, че всички страни всъщност са едно.

— Всички страни са едно — прошепна сестра му. — Всички страни са едно...

Настъпи миг на пълно мълчание.

После Ейми се усмихна. „Лъчезарна усмивка“, помисли Нели, това беше единствената подходяща дума.

— Лентата на Мьобиус — каза тя.

— Каква бленда? — попита Дан.

— Не бленда, а лента — поправи го сестра му. — Лентата на Мьобиус. Геометрична форма само с една повърхност.

Тя взе златната ивица и отново я направи на примка. Но преди да долепи краищата, я усуква. Така се получи лъкатушна овална форма.

— Вижте — подкани момичето. — Ако допра върха на молива тук и започна да прокарвам по средата на лентата черта, мога да стигна до точката отзад, откъдето съм тръгнала. И чертата ще се покаже и от двете страни, без дори да вдигам молива. А това доказва, че лентата наистина има само една повърхност.

— Не разбрах — призна си Нели.

— После ще ти покажа още веднъж — обеща Ейми. — Получава се по-хубаво с ивица хартия.

— Остави тези неща! — подкани Дан. — Провери дали става.

— Добре де, добре — отвърна момичето.

Нели виждаше, че сега вече то не бърза. Изглеждаше съвсем спокойно и напълно уверено.

Както държеше ивицата във вида ѝ на лента на Мьобиус, Ейми я пъхна в процепа. Опита веднъж, втори, трети път.

На четвъртия път ивицата се намести.

Чу се леко щракване и капакът на кутийката се вдигна.

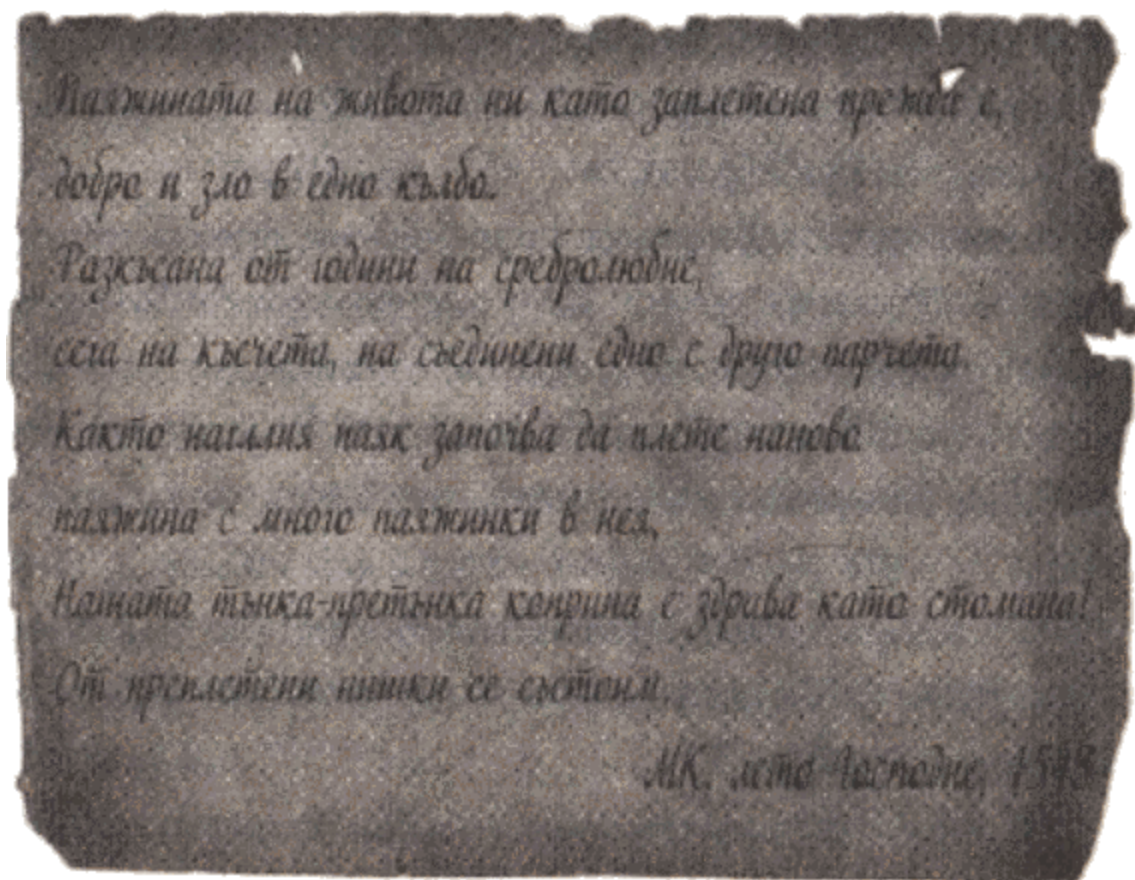
[1] На англ. Janus. Съкращението JA е от две букви. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 21

— Ще я отворим заедно — каза с блеснали очи Ейми. — Готови ли сте? Едно... две... три...

Отвътре кутийката беше обточена с коприна, украсена с красив бродиран кит. Върху коприната имаше две неща: малък пергаментов свитък и кесийка.

Ейми разгърна внимателно свитъка. Ъглите изпукаха и от тях се посипаха няколко малки парченца. Мастилото беше избледняло, но още личеше. Ейми зачете на глас:

— Може ли да погледна? — попита Дан и взе внимателно от ръцете на сестра си пергамента.

Плъзна бързо поглед по него.

— Охооо! — викна той. — Най-после нещо лесно.

Той направи с пръстите на едната ръка движение, все едно викаше събеседниците си.

— Хайде, хайде, питайте ме! — подкани.

Ейми и Нели се спогледаха и завъртяха очи.

— Добре де, какво откри? — попита Нели.

Върху лицето му се беше изписало неподправено самодоволство.

— Искам да ме помолите! — заяви той.

— Дан! — подвикна Ейми едва ли не през смях, макар че беше страшно подражена.

— Само се шегувам — каза брат й. Той вдигна страницата и я посочи. — Виждате ли това тук? Думата „наглия“. Написана е погрешно. Без пълен член и с две „л“-та. И няма как да не е написана така, защото без излишното „л“ „наглия“ е анаграма на Англия. Ето къде трябва да отидем сега! — Той уж навлажни с език пръстите си и после се пипна по слепоочието. — Сссс — изсъска. — О, да, бива си ме. Ужасно си ме бива.

Момичетата завъртяха още веднъж очи. В опит да отклони вниманието на Дан от самопровъзгласеното му величие Ейми посегна да вземе кесийката. Беше изработена красиво, с дебела подплата, и се пристягаше с връвчица. Тя я отвори внимателно и извади малка стъкленица.

Беше пълна с ръждивочервено вещество, като едър барут. Ейми махна запушалката и го доближи до носа си. Помириса предпазливо.

— Не знам — каза намръщено. — Човек помни и след време дадена миризма, но не съм сигурна, че...

Нели посегна към стъкленицата. Подуши я бързо.

— Сушена кора на индийско орехче — каза тя веднага. — Подправката, която донесох.

Тримата се погледнаха, грейнали в усмивки.

— Ключ към загадката и следващото място — и двете за около трийсет секунди — ревна Дан.

* * *

Мъжът в сиво стоеше зад Нели. Бяха толкова погълнати от кутийката и съдържанието ѝ, че никой не бе забелязал кога той е дошъл при тях.

— Браво на вас! — похвали ги тихо мъжът.

Седна и си свали тъмните очила. После за изумление на Ейми си избърса очите, сякаш се бяха просълзили. Прокашля се и взе кутийката.

— Направена е от човек, отцепил се от клана Екатерина — обясни мъжът. — Твърде изобретателно, нали? От доста време кланът Екатерина има претенции за този район — за Карибите — и е много активен тук. Между другото, помислих си, че сигурно искате да знаете как е котаракът ви — добре е, в Кингстън е. Ще го приберем, щом си тръгнем оттук. — Той остави кутийката на масата. — Трябва да се извиня — продължи. — Първо, за това, че преди малко не бях особено любезен. Както ще научите много скоро, това влизаше в цялостния план. И, второ, задето не се представих. Казвам се Фиск Кахил. И бих искал да ви благодаря за радостта, която донесохте на сестра ми.

„На сестра му ли?“

— На Грейс — уточни мъжът и седна до Нели. — Грейс ми беше сестра.

* * *

Ейми го зяпна невярващо.

Грейс имаше само една сестра — леля Биатрис. И двете не бяха споменавали никога, че имат брат. Беше изключено!

— Как така не сме чували никога за теб? — попита Дан.

Мъжът се намръщи и се сгърби леко на стола.

— Няма лесен отговор на този въпрос — каза сякаш на себе си. Известно време мълча и си пое въздух. — Като малък бях болезнено срамежлив. До степен да се вцепенявам в присъствието на чужди хора. Родителите ми разрешиха да не ходя на училище и да уча с частен учител. Това вероятно е било грешка, защото в крайна сметка ми беше по-лесно да... да изчезна сякаш вдън земя, когато като младеж реших, че не искам да имам нищо общо с... със семейните дела. — Той ги погледна пронизващо и Ейми разбра какви дела има предвид:

издирването на трийсет и деветте ключа към загадката. Мъжът преплете пръсти и се взря в дланите си. — Като малки ние с Грейс се обожавашме. През годините тя беше единственият човек, с когото поддържах връзка, и то при моите, а не при нейните условия. От време на време ѝ се обаждах по телефона или ѝ пишех писма, веднъж на година-две ѝ ходех за кратко на гости. Чак когато тя се разболя, отидох при нея за по-дълго. — Той поклати глава и тихият му глас се превърна в шепот. — Много пъти съм грешал в живота си, но ако има грешка, за която да съжалявам най-силно, то това е, че не прекарах повече време с Грейс.

Ейми усети как на гърлото ѝ засяда буца. Какво щеше да стане, ако Дан изчезнеше от живота ѝ? После тя се окопоти и се намръщи. Ако Фиск Кахил не казваше истината, значи беше ужасно добър актьор. Вероятно искаше тя да си помисли точно каквото тя вече си мислеше. Момичето трябваше да бъде нащрек.

— Дано това обяснява в достатъчна степен защо не сте чували никога за мен — продължи мъжът, — понеже нямам друго обяснение. В последните си дни Грейс ме помоли да се включа в издирването на ключовете. Не можех да ѝ откажа.

— Не е достатъчно — отсече Дан. — Още не си ни дал неоспорими доказателства, че си брат на Грейс.

Известно време Фиск Кахил мълча. После вдигна брадичка, примига и заговори пискливо и носово:

— Който се хване на тая тъпа игра, е глупак. Аз ще си взема парите!

Ейми го погледна изумена. Той току-що беше изимитирал до съвършенство леля Биатрис!

Тя бе казала почти същото в деня, когато бяха прочели завещанието на Грейс. Имитацията беше безпогрешна. Можеше да я направи само човек, който познаваше леля Биатрис добре... много добре.

— Там ли беше? — пошушна Ейми.

— Да. Бях се скрил в една стая и подслушвах. Както, разбира се, знаете, гласът на по-голямата ми сестра понякога си е доста дразнещ.

Ейми погледна Дан. Той кимна и в същото време сви рамене.

В отговор сестра му поклати глава.

— Пак може да е номер — отсече. — Той е могъл да я проучи. Например да я следи, да я снима и така нататък. И да репетира как ще имитира гласа ѝ. Може дори да се е съюзил с нея...

— С кого, с *Биатрис* ли? — попита Фиск Кахил.

— С *леля Биатрис*? — учуди се и Дан.

Не само го казаха в един глас, но и върху лицата им се бе изписало еднакво неверие. Ейми отдавна слушаше как според мнозина приличала много на Грейс. Госпожа Алис не беше виждала Грейс от години, а пак забеляза сходството. Сега Ейми видя съвсем същата прилика и между Дан и мъжа в сиво!

Определено бяха кръвни роднини.

ГЛАВА 22

— Имам да ви разказвам толкова много, че не знам откъде да започна — сподели Фиск Кахил. — Ще направя всичко по силите си. Вече знаете, че сте Мадригали.

— Да, знаем... Знаем и че това е лоша новина — потвърди Дан.

— Не непременно — възрази Фиск. — Зависи от гледната точка.

— О, страхотно — рече Дан. — Сега вече всичко е много ясно.

За стотна от секундата Ейми си помисли, че Фиск сигурно ще се усмихне. Той обаче склочи вежди — изглеждаше много сериозен.

— Гидиън и Оливия Кахил са имали четири деца — каза той.

Замълча и изчака. Дан и Ейми се спогледаха. Това явно беше нещо като препитване.

— Катрин, Люк, Томас и Джейн — каза момичето.

Фиск кимна одобрително.

— Гидиън е вложил цяло състояние и живота си в опита да открие лек за чумата. Серумът, който е разработил, наистина е предпазвал от нея, но е имал и неочаквано странично въздействие. Макар и Гидиън да не го е знаел по онова време, серумът е променял ДНК-то и е носел по-големи способности във всички области на човешките постижения. Накрая Гидиън е дал на всяко от децата си част от формулата. Скоро след това е загинал в пожар, унищожил лабораторията. Децата му са се подозирали помежду си в саботаж и това е разделило семейството. Всяко от децата е положило началото на отделен клан в рода Кахил.

Мълчание.

Беше ред на Дан.

— Екатерина, Лусиан, Томас, Джанъс.

Поредното кимване.

— От векове клановете се боричкат помежду си и издирват неуморно съставките, с които да възстановят формулата на серума на всеки от тях и на истинския серум, съдържащ тайната на

могъществото на четирите клана. Но всеки път, когато някой от клановете е на крачка от успеха, му се пречи да го достигне.

— От Мадригалите — прошепна Ейми.

— Значи заради това всички други кланове ги мразят... мразят нас де — каза Дан. — Но как изобщо Мадригалите са се включили в издирването на ключовете?

Фиск отговори, като помоли:

— Може ли да видя мъничкия портрет, Ейми? — попита той.

Озадачена, тя го извади от раницата и му го подаде.

Той го погледа, погледа и поясни бавно:

— По време на пожара никой не е знаел, че жената на Гидиън — Оливия — чака петото им дете. — Той обърна портрета така, че да е към тях. — Запознайте се с Маделин Кахил — каза. — Основателка на клана на Мадригалите.

Ейми беше разглеждала десетки пъти портрета, а сега сякаш го виждаше за пръв път. Беше невероятен: майка ѝ сякаш беше одрала кожата на жената върху него.

— Вашата прапра... вашата баба отпреди двацет и две поколения — обясни Фиск.

— Именно тя е написала стихотворението — поясни Дан, като показва с ръка кутийката. — МК. Маделин Кахил.

Фиск кимна и остави внимателно портрета. Прокашля се.

— В началото, когато съпругът ѝ се е опитвал да открие лек срещу чумата, Оливия Кахил подкрепяла усилията му. Но била сломена от онова, което обсебеността му със страничното въздействие на серума е причинило на семейството. Децата ѝ се пръснали по широкия свят и всяко от тях започнало да крои планове. Тя останала сам-сама с невръстното момиченце. Била ужасена от покваряващата сила на серума. Освен това искала отчаяно да събере отново семейството и възпитавала Маделин с мисълта, че няма нищо по-важно.

Ейми издаде тих звук на изненада. Лицето ѝ грейна, но не от щастие, а от това, че е разбрала.

Фиск Кахил се усмихна за пръв път.

— Защо не продължиш ти, млада госпожице?

— Това го има и в стихотворението — не се сдържа Ейми. — Една паяжина, много паяжинки, обединени помежду си — ето какво

правят Мадригалите! Опитват се да накарат другите кланове да спрат междуособиците!

— Именно! — потвърди Фиск.

— Не разбирам — намеси се сърдит Дан. — Мен ако питате, Мадригалите със сигурност доста често не се държат като миротворци.

Лицето на Фиск отново стана угрижено.

— Опасявам се, Дан, че си прав. Невинаги е приятно да заставаш на пътя на клановете, когато те се готвят всеки момент да съсредоточат в ръцете си прекалено голяма власт. И не по-маловажно е, че Мадригалите се стремят да защитават невинните хора и те да не стават жертва на битката.

— О! А! — сякаш изгуби дар слово Дан и Ейми знаеше, че той се опитва да си изясни същите мисли, които се въртяха и в нейната глава.

„Излиза, че... Мадригалите са от добрите? Но как...“

— Другите кланове ще бъдат много нещастни, ако научат, че Мадригалите са също толкова наследници на рода Кахил, колкото и останалите, и още по-нещастни, ако разберат към какво се стремят — продължи Фиск. — Затова кланът открай време е обвит в тайнственост.

— А... мама и татко? — попита Ейми. — И те ли са правели това?

Мъжът кимна.

— Бяха сред най-дейните ни членове. Не е зле да знаете още нещо: кланът Лусиан натопи за едно от злодеянията си Хоуп и Артър. Случило се е в Южна Африка.

„Уини Тембека!“ Ейми се върна мислено в онзи ужасен миг, когато им бяха казали на двамата с Дан, че родителите им били убийци.

— Знаех си аз! Знаех си, че винаги са били добри! — възкликна ликуващ Дан и замахна с юмрук към сестра си.

Тя също го удари леко с юмрук, но, за разлика от него, вътрешно не тържествуваше. „И те са били изправени пред труден избор — помисли си. — На пръв поглед изглежда лесно да си добър, но това изобщо не е така.“

— Ами Австрия? — попита Дан. — И това ли влизаше в плана... да ни хвърлите във въздуха? А после какво, да ни спасите ли? Мен ако питаш, си беше доста опасно, като нищо можехме да загинем!

— Взривът беше задействан от Алистър Ох — обясни Фиск. — Повярвай ми, олекна ни неописуемо, когато разбрахме, че сте в безопасност. Вие предположихте, че зад всичко стоя аз, а ние решихме, че е по-добре да не разсейваме тази заблуда. Това закрепя сред другите кланове представата за мощта на Мадригалите.

Намеси се и Нели.

— Вие двамата ме уплашихте до смърт, когато казахте, че искате да се махнете от надпреварата — сподели тя. — Знаех колко се нуждаят Мадригалите от вас.

Фиск кимна сериозно.

— Ако Мадригалите не влагаха всичките си сили, щеше да има безброй хора със съдбата на Лестър — промълви тихо той. — Кой знае колцина още щяха да...

„Съдбата на света“, помисли си Ейми.

Всички около масата замълчаха. Ейми видя, че в очите на Дан отново има болка, но не куха както преди. В тях се четеше решителност — сякаш ако зависеше от Дан, никой вече нямаше да загине като Лестър.

Тук тя беше на същото мнение.

Мълчанието беше нарушено от Дан.

— Пак има нещо, което не разбирам — каза той. — Защо не сме научили всичко това преди? Защо господин Макинтайър ни каза да се пазим от Мадригалите? Толкова ли не е могла Грейс да ни съобщи, че сме Мадригали, и да ни обясни какво правят Мадригалите?

Фиск въздъхна.

— Това вероятно е най-сложната част от уравнението — поясни той. — На смъртното легло на майка си Маделин Кахил е дала обет да направи всичко по силите си, за да събере отново семейството. Осъзнавала е колко трудна ще бъде задачата на Мадригалите и е посветила дълги години на това да разработва и да уточнява насоките, по които да се движи кланът. Някои от тях вече знаете, макар и да не го подозирате. Хората от клана на Мадригалите често носят фамилните имена на майките, а не на бащите. Това олицетворява предаността, засвидетелствана от Маделин към Оливия.

— Заради това значи ние се казваме Кахил, а не Трент — отбеляза Дан.

— Мама винаги ми е казвала, че е от феминизъм — припомни си Ейми.

Брат ѝ се позамисли.

— Всъщност не е било лъжа — отсъди той.

— Но най-важното — продължи Фиск, — Маделин си е давала сметка, че единственият шанс Мадригалите да успеят, е те да са най-добри измежду най-добрите. Както вече установихте — Амилия Ърхарт, Ан Бони, Мери Рийд, Нани Шарп. Всички те са Мадригали. Има още много имена: Майка Тереза, Фредерик Дъглас, Роберто Клементе. И над половината носители на Нобелова награда.

— Охо! — възкликнаха едновременно Ейми и Дан.

— И не само това — продължи Фиск. — От всички кланове в рода Кахил само при Мадригалите трябва да си заслужиш да се числиш към тях. Не е достатъчно просто да си роден в клана.

— Да си заслужиш ли? — учуди се Дан. — Как?

— Хората от рода Кахил, които проявяват възможности да станат активни Мадригали, трябва да преминат през период на сурови изпитания, без и да подозират, че са подложени на проверка. Така, ако не успеят, тайната на Мадригалите си остава непокътната. Някои от изпитанията са породени от сблъсъка с другите кланове или от самата надпревара. Други са... как ли да се изразя... други са измислени от самите Мадригали. Това последно изпитание всъщност съчетаваше двете. Имахме нужда от зъба и се надявахме много, че ще го откриете. След като се справихте, решихме да ви подложим на изпитание и да ви накараме при доста неблагоприятни обстоятелства да отворите кутийката.

— Значи Мадригалите съвсем преднамерено са ни създавали през цялото време спънки — подвикна почти разгневен Дан.

— Освен това от време на време ви помагаха — напомни Фиск. — Повярвай, искаме да привлечем възможно най-много активни членове. Искаме да успеете. Но не можем да допуснем желанията ни да застанат на пътя на нашата цел — целта да подберем само най-достоините. Следим изкъсо какво правят потенциалните Мадригали, оттук и участието на госпожица Гомес. И това, че се наложи тя да ви мами.

— Извинявайте бе, хора — рече Нели. — Искях да ви кажа милион пъти, но...

После отпускна глава върху масата и след миг Ейми чу странно подсмърчане.

„Ама че работа, няма тя... не, изключено...“

— *Плачеш ли?* — попита Дан и изгледа изумен Нели.

Тя вдигна към Ейми лице, по което се стичаха сълзи.

— Беше толкова у-ужасно — проплака. — Да съм принудена да ви лъжа и... и после, когато н-научихте, вече не ми вярвахте, направо си ме мразехте и... и аз трябваше да намеря сили да продължа...

Тя отново сведе глава и се разтресе от хлипове.

Дълго Ейми се чувстваше почти заслепена от гняв. Идеше ѝ да удари с все сила някого или нещо... задето ги е подложил и тримата на всичко това.

Нели наистина ги беше предала. При това многократно: с господин Макинтайър, с мъжа в черно, с Мадригалите.

Но го беше направила от най-благородни подбуди. И едва ли ѝ е било лесно.

Ейми си пое дълбоко въздух. Издиша го бавно в опит да махне заедно с него и гнева си.

* * *

Получи се. Общо взето.

Когато пред очите ѝ просветна, тя се усети, че се е взряла в клечестата русо-черна коса на Нели... на желязната Нели, която, заради издирването на ключовете, се беше превърнала в локва сълзи.

Пресегна се и я хвана за ръката.

— Нели! — каза тихо. — И аз съжалявам. Наистина. Сигурно ти е било много тежко.

— Да, Нели — включи се разтревожен и Дан. — Сега вече всичко е наред, стига си ревала.

Тя започна да подсмърча по-тихо.

Фиск се прокашля.

— Госпожица Гомес невинаги беше отзивчива, както ни се искаше — каза той. — Случвало се е и да тръгне против желанията ни. Например да ви помага с Изабел Кабра. И сега с кутийката.

Нели изправи гръб, подсмръкна шумно и си избърса сълзите, с което си размаза на интересни шарки грима по бузите.

— Какво ще правите? — каза и успя да намигне през сълзи на Ейми.

Ейми също ѝ намигна.

Беше изумително, че това леко движение с клепача ѝ донесе такова огромно облекчение.

— Наистина — каза почти развеселен Фиск. Сетне продължи отново: — След предвидения изпитателен срок онзи, който се е представил достойно, получава уведомление, че вече е активен член на Мадригалите, и научава тайните им.

Ейми си пое рязко въздух.

— Ако ни казваш, че всичко това сега е...

Фиск кимна.

— Да. Поверено ми е да ви съобщя и на двамата, Ейми и Дан, че сте приобщени към Мадригалите. — Известно време той мълча. — Мога да добавя, че определено сте най-младите кандидати, постигнали такова нещо.

Ейми бе почти сигурна, че той отново се е просълзил.

— Баба ви щеше да се гордее с вас — каза Фиск. — Като мен.

Дан заподскача на стола.

— Има ли нещо като удостоверение? Или значка?

Фиск се усмихна и наклони глава.

— Съжалявам, но няма такива неща. Има обаче друга отплата... — Той замълча и се огледа с крайчеца на окоето. — До днес са открити седем ключа на Мадригалите — продължи мъжът. — Кората на индийското орехче — благодарение на вашите усилия. А също...

Той се наведе напред и прошепна бързо, но ясно останалите ключове.

„Не е зле да се постарая да ги запомня всичките“, помисли си Ейми. Точно тогава Дан я сръга леко и кимна. Тя знаеше какво означава това — вече ги бе запаметил.

— Такова познание върви ръка за ръка с голяма отговорност — каза Фиск. — Родът Кахил трябва да бъде обединен. Това бе най-пламенното желание на Грейс, тя се готвеше цял живот за него. Ето защо и написа завещанието си по този начин: за да даде тласък на издирването на трийсет и деветте ключа. Надяваше се то да се окаже

много трудно и клановете да се обединят, за да постигнат целта. — Мъжът замълча и ги изгледа един по един. — Както знаете добре, това не се случило. Издирването вече е към края си. Англия е последният ни шанс. Там трябва да насочите вниманието си към две неща: да спечелите надпреварата, така че да победи кланът на Мадригалите — и още по-важно — да съберете семейството.

— Семейството ли? — каза объркана Ейми.

Кого имаше предвид той — себе си и леля Биатрис ли?

— Да — потвърди Фиск. — Другите кланове в рода Кахил. Трябва да работите рамо до рамо с тях, да ги убедите да съдействат, да се доверят на вас и да си вярват помежду си. Това е най-трудното предизвикателство, пред което сте се изправяли някога.

Ейми направо не можеше да повярва на ушите си. Достатъчно трудно бе да победят в надпреварата, но и да накарат и четирите клана да им сътрудничат?

Тези лъжци и предатели Уизард, Ох и Холт, които вечно враждуваха помежду си?

И най-страшното...

— *Изабел?* — изписка разтревожен Дан. — Очакваш да се сработим с нея? И дума да не става... само през трупа ми!

— Не с-сме в състояние да го н-направим — изпелтечи Ейми. — Майка и татко, тя... те... ние...

Фиск сведе глава.

— Познавах майка ви като малка — пророни тихо. — Ужасна загуба, тя беше толкова будна, а умря съвсем млада. Същото важи и за баща ви.

Поредното мълчание. После Фиск се прокашля.

— Я ми кажете — подкани той, — какво според вас те биха искали вие да направите?

* * *

Колко пъти Ейми си беше задавала същия въпрос? Дали майка ѝ и баща ѝ щяха да пожелаят тя да не се забърква в такива кашии, за да не си изпати заедно с брат си? Може би... Но дали наистина нямаше да си

изпатят и щяха да са в безопасност в свят, управляван от човек като Изабел? Кой изобщо щеше да бъде в безопасност?

Дан изтика стола назад и се изправи. Ейми виждаше, че брат ѝ вече е взел решение, и знаеше, че е прав.

„Не отмъщение — помисли си тя отново. — А справедливост. И не само за нас и за родителите ни, а за целия свят.“

— Хайде да тръгваме — подкани Дан. — Англия! Но първо трябва да приберем Саладин и след това... — Той сниши глас. — След това трябва да се видим с госпожа Алис.

Известно време всички мълчаха.

Ейми усети как ѝ се къса сърцето при мисълта за госпожа Алис и колко самотна ще се чувства тя без Лестър.

— Мадригалите ще ѝ помагат с пари и с друго — обясни Фиск. — Докато е жива.

„На Лестър щеше да му стане приятно — каза си Ейми. — Де да можехме да направим за нея повече...“

— Освен това са взели още едно решение — допълни Фиск. — За пръв път в историята Мадригалите предоставят статут на активен член на човек, който не е от рода. — Той се извърна към Нели. — Госпожице Гомес! Добре дошла при Мадригалите!

Ейми загледа как върху лицето на Нели се изписва объркване, после изумление и накрая удоволствие. След това тя поруменя.

— Ама че работа! — възкликна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.